

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 68

Ple del Parlament

Sessió 36, segona i darrera reunió, dijous 1 de juny de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència 300-00173/11	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses 300-00177/11	9
Interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya 300-00175/11	15
Interpel·lació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat 300-00174/11	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars 302-00148/11	27
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar 302-00149/11	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat 302-00150/11	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea 302-00151/11	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball 302-00152/11	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal 302-00153/11	72

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i a tots.

Interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència

300-00173/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Laura Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom; bon dia, consellera. Hoy la interpelamos a petición suya: en el pasado Pleno, si recuerda, usted pidió al portavoz de mi grupo parlamentario más propuestas. Y bien, pues, aquí estamos otra vez. Creo que es conveniente, por eso, una previa que le refresque la memoria, o bien informarle, si es que no tiene esa información, que ojo, porque se le han podido traspapelar las setenta resoluciones dirigidas exclusivamente a su departamento; setenta, sin contar lo que se ha vehiculado vía Ensenyament o vía Salut, donde también hemos mandado propuestas que afectan a la infancia.

Si se le han traspapelado setenta propuestas de resolución, es probable que también se le hayan perdido las cuatro proposiciones de ley dirigidas a infancia que hemos registrado esta legislatura. Las mociones, las mociones de muchos temas relacionados, también, con la infancia –que no se cumplen, por cierto– voy a dar por hecho que sí que las conoce, más que nada porque se le tuvo que interpelar antes, con lo cual, o tienen un grave problema de comunicación, o faltó a la verdad.

Si responde con la primera opción, quizá nos vamos a plantear pedir un acuse de recibo de nuestras iniciativas. Pero, sin embargo, si es que faltó a la verdad, yo agradecería que rectificara y reconociera el trabajo que se hace desde la oposición, porque ese trabajo es el artífice, muchas veces, de muchas de las políticas de que usted se vanagloria, luego, en conferencias y jornadas, jornadas varias. Pero dicho esto, *consellera*, no nos vamos a quedar ahí, y si usted quiere más, pues más tendrá.

Usted, como representante del Govern en materia de infancia tiene, efectivamente, un mandato democrático prioritario al que atender; un mandato urgente y al que debería dedicar mucha energía y mucho esfuerzo para no decepcionar ni a este Parlament ni a la ciudadanía; un mandato que, a la vez, le hubiera facilitado mucho trabajo, de haberlo llevado a cabo. Me refiero, claro está, al mandato de dar cumplimiento a la Ley 14/2010, de desarrollar la Ley de los derechos y las oportunidades en la infancia y la adolescencia. Usted debe garantizar que se desarrolle en su totalidad, con la mayor agilidad posible y velar por su íntegro cumplimiento, además de dotarla económicamente.

Un mandato democrático que, este sí, obtuvo el aval de todos los grupos de esta cámara. Para esa tarea, como le acabo de demostrar, hemos trabajado durante este último año y medio, desde la oposición –todos los grupos– para contribuir y aportar de forma constructiva todas las líneas de trabajo que hemos considerado oportunas y urgentes para que su Gobierno funcione en materia de infancia: hemos contribuido desde el fomento de las familias de acogida, reclamar la documentación que debe tramitar la Administración a menores no acompañados cuando llegan a nuestro territorio; a la lucha contra el acoso escolar, los abusos sexuales; hemos pedido una prestación por hijo a cargo, o pidiendo cobertura a todos los niños que necesitan cuidados paliativos. Fíjese si tenía, *consellera*, deberes sin hacer, y aún nos pide más.

Usted, por todas esas iniciativas, debería saber que, aunque haya gente que diga lo contrario, el enemigo no somos nosotros, el enemigo de la infancia no es de color naranja: el enemigo de la infancia es un monstruo de muchas caras al que hay que combatir, y la ley de la infancia lo pretendía. La ley de la infancia era y es ambiciosa, y pretendía abordar, desde todos los frentes posibles, de forma ambiciosa, una atención y una protección integral de los niños y los adolescentes catalanes. Fíjese qué fácil, *consellera*. Solo con eso, solo con cumplir la ley tendríamos mucho ganado, y luego, pues, claro está, lo que se apruebe en este Parlament, que lo que trata es de pulir ese tipo de propuestas.

El preámbulo de esta ley nos pide garantizar el bienestar desde dos puntos de vista: el bienestar material y el bienestar psicológico, y parece muy lógico, tratándose de una ley para los derechos y oportunidades de los niños. Pues, siete años después de su aprobación, esto todavía no está garantizado.

La Dirección General de Atención a la Infancia y la Adolescencia, que debería ser quien velara por la protección y el bienestar de todos los niños catalanes, se ha visto reducida únicamente a gestionar los casos de alto riesgo o desamparo. Aun así, la DGAIA, totalmente desnortada, es incapaz a día de hoy de dar un itinerario serio y personalizado a estos chicos, el colectivo más vulnerable de nuestra sociedad. Estamos hablando de los niños que, por los motivos que sean, han sido retirados de sus familias con la supuesta intención de proporcionarles una protección.

Supongo lo que me va a contestar y ya le digo que este discurso ya no convence ni a los grupos de la oposición, ni a los sindicatos, ni a los colegios profesionales, ni a los educadores, ni a las familias, ni al Síndic de Greuges. Por tanto, quizá deberían empezar a pensar que algo no están haciendo bien, quizá deberían hacer autocrítica.

Pero, yendo a lo que realmente nos preocupa: ¿tienen un plan, *consellera*? ¿Tienen una estrategia bien pensada, que sepa dar un vuelco a la insostenible situación actual del sistema de protección de Cataluña? Sinceramente, a mí me cuesta creer –pero es que le cuesta creerlo a cualquiera– que, con el presupuesto que tienen, con el tiempo que llevan gobernando, con los números que tenemos, con las advertencias del sector, su labor en materia de protección a la infancia no se pueda estar haciendo mejor. Y sinceramente, me cuesta entender –y también le costaría a cualquiera– que solo sean capaces de reaccionar a golpe de titular: a cada mal titular, un nuevo anuncio del *departament*. No creemos, de verdad, que la infancia merezca esta política tan improvisada.

Estamos lejos de una política de infancia transversal, que garantice derechos, que garantice la igualdad de oportunidades y que pivote, sobre todo, alrededor del interés superior del niño; muy lejos, *consellera*. ¿Qué hacen ustedes? Cogen el camino más largo y, encima, lo van andando con la calma: pactos, planes, programas integrales, programas marco, protocolos. Pero una cosa es que pueda ser difícil –pueda ser difícil– reconocer públicamente que no se está sabiendo dar respuesta, y otra es que los datos les paralicen y no corrijan de inmediato el rumbo de esta dirección general, que no gestiona, que gestiona un sistema de protección que no protege.

Tienen que entender lo que tienen entre sus manos: son relaciones, son vínculos, son sentimientos, son personas, *consellera*. Entienda que tienen vidas, entre sus manos, vidas frágiles, y ustedes, de momento, las están tratando con políticas anuncio. Entienda también, *consellera*, que no se lo vamos a permitir: vamos a exigir cambios, modelos de calidad, empatía.

¿Cuál es su estrategia, *consellera*? ¿Cómo van a abordar el corto, el medio, el largo plazo del sistema de protección? ¿Qué hay detrás de cada anuncio, o detrás de cada declaración de intenciones que nos viene contando últimamente? Queremos los detalles, queremos detalles.

Debe saber que la infancia es absolutamente transversal en cuanto a acción de gobierno, la ley de infancia les obliga a trabajar en esa línea. Por ejemplo, ¿cada cuánto se reúne con el *conseller* de Salut? ¿Cómo lleva el *conseller* Comín el Pla de salut mental para todos? ¿Tiene algún plan específico para los niños tutelados? ¿Cada cuánto se reúne con la *consellera* de Ensenyament, *consellera*? ¿Tiene un plan de atención para los niños con necesidades especiales de educación? Supongo que conoce las dificultades educativas, también, de los niños de los que usted tiene la tutela ¿Cómo va la comisión interdepartamental que este Parlament obligó a crear para luchar contra los abusos se-

xuales? Sabemos que se reúne una vez, dos veces al año, creo. ¿Le va a exigir resultados?, ¿le va a dar un poco de vidilla, a esta comisión?

En definitiva, *consellera*, explíquenos su hoja de ruta, la hoja de ruta para que las familias podamos confiar en usted; para que los niños de los que usted tiene la tutela puedan confiar en usted; para que todos los niños y adolescentes puedan confiar en usted, aunque no voten. Explíquenos, *consellera*, con detalle, qué planes tiene usted para todos ellos.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vílchez. Respon la senyora Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Vostè ho deia: tornem a parlar d'infància, i espero que aquest cop sigui diferent d'altres vegades. Vostès mateixos m'han fet quatre preguntes orals i dues interpellacions. Per tant, ja n'hem parlat, d'infància, i la planificació del que volem fer i com ho fem jo crec que l'hem exposada àmpliament.

Primer de tot, dir-li que no necessito que els infants confiïn en mi, necessito que el sistema funcioni i, sobretot, que confiïn en aquells professionals que són els que estan al seu costat i són els que els porten i els fan l'itinerari perquè puguin tenir una vida adulta digna.

Jo volia ser aquí, avui, i parlar d'infància pensant que els que som aquí el que volem és tenir una..., la voluntat, vaja, d'una mirada més àmplia cap al nostre model d'atenció i protecció dels ciutadans més vulnerables en aquests moments, i amb la voluntat de trobar solucions, solucions i idees compartides per continuar millorant el sistema. A mi no me val que me digui «hem fet propostes», per exemple, la prestació per fills a càrrec, que, per cert, no va guanyar la moció; per tant, va ser una proposta que van fer vostès, i saben vostès que encara aquest any hem pagat la prestació del 2010, i que va ser, per exemple, la primera prioritat que vàrem posar com a Govern i el primer que es va pagar: el deute a les famílies per la prestació a la protecció als infants, per tant, una prestació de càrrec.

Vostè em parla d'autocrítica. Sempre, només faltaria, i aquí estem. I hem explicat des d'un principi que no parlem només de protecció dels infants: des de la DGAIA la idea és molt més àmplia. Ho hem explicat i ho hem escenificat amb unes paraules molt senzilles, amb el pla de les cinc pes –ho hem explicat–: la prevenció, la participació, la provisió de fons, la protecció. Per tant, escolti, jo crec que no podem parlar només de DGAIA com a protecció, sinó en àmbit general.

El model de protecció. Ara, per acció de govern, li puc dir que des de fa uns mesos tenim una eina potent que vostès no ens varen permetre tenir l'any passat, i és la que permet ajudar a desenvolupar i garantir més drets als infants: tenir una llei de pressupostos que impliqui poder fer tots els canvis. I hem fet l'esforç com a Govern, i ho vam dir des d'un inici, que la nostra prioritat eren els temes socials, i aquest el tenim com una de les màximes.

Per tant, hem augmentat el pressupost d'infància i aquí destinem 8,4 milions per a noves places en centres d'atenció; 6,5 milions més en equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, que ja estan en marxa i, per tant, tot el que representen en prevenció els EAIA, repartits per tot el territori: zones més àmplies, separar grups perquè tinguin més proximitat amb els infants; 3,5 milions per a prestacions econòmiques per a l'acolliment d'infants en risc social.

Aquesta setmana, precisament, estem fent la setmana de l'acolliment. Hem detectat quins són els infants de zero a sis anys, d'on són territorialment, que, per tant, seria més fàcil trobar-los una família acollidora. Després d'haver fet una forta campanya d'acolliment l'any passat, aquest any l'hem prioritzat en vuit municipis a Catalunya i, precisament, estem signant convenis: dilluns passat signàvem un conveni amb l'Ajuntament de Badalona perquè en doni difusió a totes les famílies i aquesta setmana estem, molta gent, a Badalona, donant la informació per l'acolliment.

A més a més, tema beques i joves per a l'estiu, de famílies vulnerables, per a activitats d'educació en el lleure: properament veurà la difusió que en fem i el que estem dient, per tant, un increment de la quantitat de diners. I un nou tema que..., com sap, el tema dels SOAF, que havien estat els serveis d'orientació familiar: un increment, també a tot el territori, per a nous serveis d'atenció a aquestes famílies i també atenció per a tots els problemes.

Com ho fem? Ho fem..., primer de tot, amb aquests recursos el que hem fet és establir estratègies comunes entre la DGAIA, l'Institut Català de l'Adopció i la Direcció General de Famílies, cosa que vostè no n'ha parlat, però vostè sap que està molt integrat per tal d'actuar més enllà del sistema de protecció social, perquè considerem que les famílies són el primer recurs per a tots els infants i, per tant, a partir d'aquí és com hem dissenyat tot el nou que hi havia d'haver.

Amb relació als drets dels infants, continuem desplegant la Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència i el Pacte per a la infància. Vostè diu que va quedar aturat; no sé com va quedar, però el que li puc dir és que tot l'any passat hi vàrem estar treballant. Hem fet el decret del sistema de protecció a la infància i l'adolescència, el decret de transició a la vida adulta, el Decret de l'Observatori dels Drets de la Infància, el Pla d'atenció integral a la infància 2015-2018. Vostè pot dir: «És un pla», però com no tinguem les coses clarificades, només posant «enganxines» quan hi ha un problema, no solucionem res. Per tant, hem de tenir la mirada àmplia, constructiva, per saber cap a on anem. I finalment, el pla d'actuació anual d'aquest 2017 també ja està en marxa.

Pel que fa a la detecció i a la protecció del maltractament, estem impulsant i millorem els mecanismes de detecció i protecció davant el maltractament ampliant el servei d'atenció especialitzada al menor d'edat i a les víctimes d'abús sexual i creant el centre de recerca sobre el maltractament infantil, que també ja està en marxa.

Pel que fa a la participació territorial, perquè, com li deia, la mirada és àmplia, doncs, continuem impulsant els consells de participació territorial d'infància i adolescència. Finalment, com li deia al principi, estem reforçant i impulsant totes aquestes mesures d'estiu per a infants i joves en situació de vulnerabilitat, i properament l'hi ensenyarem amb la campanya.

A més a més, em parlava de mocions del Parlament. Doncs, miri, en el mandat parlamentari, en la moció 93, l'última que vam tenir, es va posar en marxa, vostè ho sap, el grup de treball mixt Govern-Parlament sobre el model de protecció a la infància, on es va començar a debatre l'estratègia a seguir en polítiques de protecció d'infància. Evidentment, els diferents grups tenien prioritats diferents –li'n puc llegir l'acta, o vostè mateixa la pot llegir. Vostès hi eren i, per tant, sap molt bé que vàrem dir que continuàvem. Per nosaltres no hem de tenir res tancat, al revés: el que volem és, com li deia, aquesta mirada àmplia, i el que volem és que entre tots puguem millorar la protecció.

Em demanava... «Cada titular, un nou impacte.» Jo crec que va equivocar-se. Des de l'any passat vàrem explicar exactament quins eren els canvis que faríem, de quina manera posàvem en marxa el sistema de protecció. En aquests moments comptem amb cinquanta-quatre EAIA, dinou centres d'acolliment. Vàrem explicar que, als centres d'acolliment, volíem que els infants menors hi estiguessin menys temps, i és el que estem procurant obrint més CRAE amb més places i CRAE més petits, per tant, vincular-ho a les unitats de convivència. Millorar les cases d'infants: en aquest moment, més places. I més recursos d'atenció al dia a dia.

Vostè també em deia: «La DGAIA gestiona protecció.» Jo l'hi explico ara clarament: la DGAIA no gestiona protecció, la DGAIA ho fa tot, i per això aquesta interrelació amb l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i també amb la infància.

I em pregunta quantes vegades m'hi he trobat. Miri, amb el conseller Comín portem el Pla de salut mental, no només per a infància, sinó per a totes les persones, junts. Per tant, no és que ens trobem un dia determinat, sinó que constantment..., ahir mateix vam tenir una reunió. Hi estem avançant tant personalment, els dos consellers, com tot el departament.

I amb Ensenyament, exactament igual. Vostè sap que amb Ensenyament es treballa per un pla inclusiu, on també participem com a departament. I precisament ahir a la tar-

da –com que estem al Parlament, aprofitem les hores que no hem de ser aquí– ens vàrem trobar amb la consellera, també per parlar de tots els temes que hi hagi.

Per tant, la relació amb tots els departaments és màxima. La infància: mirada àmplia i, sobretot, interdepartamental.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Bassa. Té la paraula la senyora Vílchez.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bé, consellera..., al final me voy a creer que va a hacer falta lo de los acuses de recibo, ¿eh? Porque esto que usted comenta de nuestra proposición de ley para una prestación por hijo a cargo no es ninguna moción ni ninguna PR, es una proposición de ley que se aprobó y que está en ponencia, y que está en marcha, la ponencia.

Usted, pues, bueno, me ha hablado de lo que me esperaba. Usted dice que hay que planificar, pero es que llevamos un año y medio, *consellera*, con la misma situación: vamos a peor. Es que estos planes hay que empezar a ejecutarlos ya; no podemos seguir yendo a conferencias, al Palau Macaya y tal, y..., vamos a todas, pero hay que empezar a ejecutar cosas.

Habla usted del nuevo proyecto de decreto, que es un proyecto de decreto, el que usted dice «el decreto de la infancia y la adolescencia». Pues, nos parece bien; pero si es que, de hecho, es la primera propuesta de resolución que yo misma..., que Ciudadanos presentó en la Comisión de Infancia: fue precisamente reclamarle esto, porque esto no es más que desarrollo reglamentario de la ley de infancia. ¿Siete años después de aprobarse? Pues, vale, pues, no está mal que tengamos un borrador de una parte. Usted sabe que queda mucho por hacer en este sentido, pero, bien..., pero, gracias.

Dice que todos estos planes los explica ampliamente, pero si usted habla con gente del sector, nadie conoce los detalles –nadie.

El tema de los nuevos centros, de «las cinco pes» que siempre dice. Pues, en cuanto a este plan de choque, queremos saber los detalles, queremos saber el calendario y queremos, sobre todo, que no nos engañen. Porque es feo que nos diga que van abrir veintitrés nuevos centros y que lo que hagan, lo que estén haciendo, sea dividir con tabiques de pladur los centros que ya están en funcionamiento, saturados por eso. Es feo y eso es trampa –eso es trampa–, *consellera*. Lo que aquí se le pidió fueron más plazas de centros reducidos, pero no queríamos apaños, queríamos hogares para esos niños –queríamos hogares.

Y han tenido la primera oportunidad de demostrarme que no iban de farol, y, hace un mes, la primera, en la frente: en el Ayuntamiento de Girona, el señor Ricard Calvo, director de..., bueno, concejal de ese ayuntamiento, defiende en solitario un modelo diferente al que usted nos explica aquí, y él mismo explica en jornadas dirigidas a la protección: dividir un centro en tres ¿Que no se comunican? Nadie se lo cree –nadie se lo cree–: ni educadores, ni el *síndic* –nadie se lo cree. Nosotros no lo creemos. Dice usted: «Es que ustedes tendrían que ir allí.» Hemos ido allí –hemos ido allí–; hemos estado allí y lo hemos visto con nuestros propios ojos y estamos de acuerdo, pues, con lo que le dice todo el mundo: que no era eso lo que se pretendía.

Lo grave de este tema es que el señor Ricard Calvo no es un concejal de Esquerra cualquiera, es que el señor Ricard Calvo es el director general de Atención a la Infancia y la Adolescencia, es el director de la DGAIA. En fin, *consellera*, creo que en esto debería darnos alguna explicación más que no el programa de las cinco pes.

Tema de salud mental, que me dice que usted trabaja con el señor Comín. ¿De verdad no podemos estar haciendo cosas ya, *consellera*? ¿No se puede hacer mejor? ¿De verdad no son capaces de coordinar departamentos de forma responsable y rigurosa, y empezar a trabajar ya?, que este es el quid de la cuestión, de muchos de los problemas que tiene la infancia.

Seguramente no pueden porque no tienen datos reales, porque los datos con los que trabajan..., según reconoció el señor Ricard Calvo en una conferencia, trabajan con datos que son de trabajos de fin de grado o doctorandos, cuando tienen una base de datos

que quizá con un mejor diseño les tiene que poder decir, les puede dar la foto de la actual situación de la infancia protegida.

Famílies d'acollida. Yo les agradezco el esfuerzo; sobre ellas trató en la primera moción que presentamos sobre infancia en este Parlament. Creemos, por eso, que todos los niños en desamparo tienen derecho a acceder a este recurso. Entonces, ya llevan un tiempo con esta campaña, ¿qué resultados están teniendo? Además de las solicitudes, ¿cuántas se están materializando?, ¿con qué previsiones trabajan?

Y sobre las UCAE no me ha dicho nada, *consellera*. Familias más profesionalizadas para perfiles más complicados. ¿Qué tienen pensado?

Consellera, podría..., me queda muy poco tiempo, podríamos discutirle todos los datos y las cifras que nos ha dado, pero en el fondo me da pena ver que no está entendiendo..., no está entendiendo nada. Esto va, al final, de cosas pequeñas, de cosas cotidianas, de tener sonrisas que te alegren el día, de estar bien cuidado, de estar atendido; dentro de sus dificultades, sentirse acompañado.

Necesitamos un cambio cualitativo, *consellera*, y con la moción que presentaremos en el próximo Pleno simplemente vamos a apostar por un modelo, que seguramente se va a parecer al suyo, pero vamos a intentar arrancarle un calendario y compromisos reales.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Vílchez. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Miri, no sé com començar, però començaré pel darrer que ha explicat vostè.

Vostè ha dit que necessiten el dia a dia i que necessiten un tracte qualitatiu. Doncs, aquí vull posar en valor –i vull posar-la en valor per sobre de tot– la gran tasca que fan els professionals del nostre sistema de protecció a la infància, que se n'ha descuidat. Vostè deia que confiessin en mi els infants; jo crec que en qui han de confiar és en les persones que tenen al costat: defensen, vetllen i garanteixen, i l'hi puc ben prometre, els drets i els interessos d'aquells infants que no poden estar amb les seves famílies. Per aquest motiu no em cansaré mai de reconèixer, com deia, aquesta tasca que fan els professionals, que sense ells i elles no seria possible bastir una societat més justa i més igualitària.

Però això queda amagat de vegades per aquestes interpellacions i per aquests temes, o algun mitjà de comunicació. I de fet no ho dic jo, perquè no ho hauria dit mai, però sí que vostè sap que aquest passat 16 de maig la Fedaiia va demanar a la Comissió d'Infància –i jo crec que s'hi poden sentir reflectits– i als mitjans de comunicació que defugin sensacionalismes en publicar informacions sobre menors d'edat en risc d'exclusió. Jo crec que això ho ha llegit tothom i estic totalment d'acord amb ells.

No es pot estigmatitzar els infants dels centres d'infància, perquè fer-ho dificulta la correcta inserció en el seu entorn i la normalització de la seva situació. El que tenim aquí són responsabilitats públiques que afecten els infants, i hem de fer que els infants menors, que tenen des dels nostres serveis..., visquin amb tota la normalitat i creixin en un entorn al màxim d'inclusiu possible.

El sistema de protecció també té històries d'èxit que mai vostès expliquen. Per exemple, quaranta joves aquest 2016 han arribat a la universitat i han obtingut la beca d'estudi per continuar. Per exemple, els itineraris professionals, que viuen en pisos..., per tant, nois de setze a divuit anys tutelats que viuen en pisos i que tenen el seu itinerari de protecció individualitzada; en aquest cas, vuitanta joves.

La veritat, autocrítica sempre, i ho vaig dir des d'un principi. El que no pot venir és a demanar-nos ni a posar d'exemple allò de «parets i pladur»: què és això? Escolti, vostè potser ha estat en el centre de la Misericòrdia de Girona. Si vol, parlem amb propietat: el centre de la Misericòrdia de Girona..., ho continuaré defensat, perquè vagi a Lleida, és exactament el mateix. Un centre d'acollida amb un CRAE al costat, totalment independent, i no hi ha hagut mai cap problema. Hi va haver els mateixos problemes que quan es va implementar fa vuit anys, que els professionals tenien por, i és veritat: tots te-

nim por del desconegut. Però a partir d'allà, no hi ha hagut absolutament cap problema, i li recomano que hi vagi i veurà com és.

Per tant, en el centre de la Misericòrdia, hi podem estar d'acord o no hi podem estar d'acord, però en principi sabia que era la planificació que hi havia. De la manera que estem, no podem deixar un centre buit, que hi poden estar infants, que poden estar allà, a més a més, que ens permet que hi hagin CREI a la demarcació de Girona, que no n'hi havia ni un. Sap que els temes conductuals dels infants han canviat molt, no només els de protecció tutelats nostres, sinó tots. I això és dels temes que parlem constantment amb Ensenyament, com li deia.

I, per tant, hem de buscar mesures adients. En aquest cas, els vint-i-nou CRAE nous ja saben on són, ho hem explicat. Però no es preocupi, com que el seu grup va en aquesta comissió de Parlament i Govern, que és el que estem intentant millorar, doncs, tots aquests temes s'hi parlaran. Ja posem en funcionament un centre d'acollida nou a Barcelona comarques i un altre aquí a l'àrea metropolitana. I el de Girona li puc dir que ja ha començat; que, per ara, molt bé, perquè tal com vàrem dir els infants hi aniran d'una manera progressiva, i amb data d'avui li puc dir que en el centre hi han deu infants del centre d'acollida, que hi aniran entrant cada setmana uns quants, amb els professionals adients i amb tot l'acord del departament. Per tant, jo crec que aquest tema veurem com va anant i en principi jo espero que sigui com a Girona.

Més temes. Em diu allò de l'acolliment. Els hem explicat, els resultats. No sé si sap com funciona l'acolliment, però una cosa és que vostè vulgui ser família acollidora i l'altra és que sigui idònia per als infants; com que per nosaltres preval el dret de l'infant, hem de mirar que les famílies siguin idònies. En aquest moment hi ha vuit vegades més famílies inscrites que no hi havia abans de la campanya, per tant, dona resultat; ara falta que siguin idònies per als infants que hi ha, però com que per nosaltres preval el dret dels infants no qualsevol família és idònia per a aquests infants. Per tant, els professionals són els que s'encarreguen de dir quina família és idònia i quina no.

Llavors, quant a les seves mocions, les tinc totes, no es preocupi, i tinc les respostes una per una, perquè són les que li hem anat donant...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

I el projecte de llei que me deia, sí que està en marxa, hi està, per tant, no cal que el posem fins que estigui finalitzat, perquè jo crec que vostès el que deuen voler és reforçar i que millori.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses

300-00177/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Bé, aquesta és una interpel·lació senzilla, tant per a la consellera, penso, com per a mi; tan senzilla que li podria preguntar directament què està fent la seva conselleria per les famílies nombroses de Catalunya, i en el meu torn de rèplica, doncs, repreguntar-li què pensa fer d'ara endavant.

Ja dic que és una interpel·lació senzilla, que anirà acompanyada d'una moció, també, doncs, poc complicada, però li he de dir que per nosaltres és una qüestió important, una qüestió que bàsicament afecta problemes de la Catalunya real, concretament més de setanta mil famílies nombroses que, com vostè sap, com tothom sap, tenen més de tres fills a càrrec, un col·lectiu, consellera, que tenen abandonat de la mà de Déu.

I és curiós, perquè en aquest faristol i en comissió parlar de pobresa, parlar d'exclusió social és quelcom habitual, però mai –mai– posem el focus en un col·lectiu que realment ens preocupa. I jo crec que ja és hora, és hora d'obrir un debat seriós que giri al voltant de les famílies nombroses que a casa nostra, com he dit, superen les setanta mil; concretament, al març del 2016, i segons la mateixa Direcció General de Famílies, hi havia un total de 114.603 títols oficials en vigor.

I si avui faig aquesta interpellació a la consellera Bassa, és perquè la federació de famílies nombroses de Catalunya, la Fanoc, considera que hi ha una manca de suport des de fa temps per part del Govern de la Generalitat cap a un col·lectiu que, sens dubte, l'hi repeteixo, ens preocupa bàsicament perquè és un dels col·lectius que més aporta en aquesta societat.

Cal posar-se en el context actual: demogràficament estem en una situació d'emergència, amb un sistema de benestar amenaçat per la falta de reemplaçament generacional. En diversos països, fa pocs anys, ni tan sols s'havien plantejat tenir polítiques familiars, mentre que avui s'han adonat de la seva necessitat i fins i tot urgència, precisament per les greus perspectives que es deriven de l'hivern demogràfic sense relleu generacional, i arran d'això perilla el desenvolupament econòmic i el pagament de les pensions.

Socialment, la crisi ha incrementat els índexs de pobresa, i veiem com és una dada objectiva que els sectors més afectats han estat les llars amb infants, i especialment les famílies nombroses. Les famílies amb fills han de ser protegides econòmicament i socialment pels poders públics, perquè aporten capital humà, que és quelcom bàsic per al conjunt de la societat. A més de l'aportació que les famílies fan en els seus municipis pel que fa a l'economia local, mitjançant el pagament de tributs, consum en els comerços, transport, etcètera, les famílies amb fills aporten els que seran els futurs contribuents de la seguretat social, pilar fonamental per al futur manteniment del benestar social: pensions, sanitat, educació, serveis socials, etcètera.

I això és una cosa que està reconeguda i compensada a tot Europa a través de polítiques familiars. Aquí, a Catalunya, contràriament, sembla que es castiguen els que més fills tenen, pensant que, perquè viuen en una casa gran, que és el que necessiten per cabre, ja són rics. I això és del tot injust, i en posaré un exemple, molt, molt clarificador: en una casa de cent vint metres quadrats per a sis persones –els pares i quatre fills– toquen vint metres quadrats per persona, enfront d'una persona que viu sola en un apartament de 50 metres quadrats.

Què vull dir amb això? Doncs, que ja n'hi ha prou, que ja és hora que deixem d'associar famílies nombroses amb gent adinerada. El 47 per cent de les llars en risc de pobresa correspon a famílies nombroses. Que n'hi ha de rics? Segur, seguríssim. Però mirin les dades, mirin-les: les taxes de pobresa infantil han anat creixent a Catalunya de manera especialment greu, sobretot entre les famílies nombroses i monoparentals, tal com han destacat els últims informes del Síndic de Greuges, Càritas, Save the Children o UNICEF. Segons aquests informes, actualment la inversió en polítiques d'infància a Catalunya és de tan sols el 0,9 per cent del PIB, menys de la meitat que la mitjana europea, que és del 2,2 per cent.

Consellera, trobem a faltar una aposta ferma per les polítiques adreçades a les famílies amb més fills a càrrec; tenim mecanismes al nostre abast que no despleguem, alhora que fa falta destinar-hi més recursos. Però per fer això cal creure-s'ho, cal apostar de veritat per les polítiques familiars, i de forma especial per aquelles que més fills tenen.

Consellera, des que el 2011 es van retirar els ajuts universals a les famílies..., que, per cert, com molt bé deia, algunes han cobrat justament aquest any, totes ja han acabat de cobrar; doncs, des de llavors no s'ha fet absolutament res per aquest col·lectiu. I a vegades la veritat és que no acabo d'entendre per què la seva conselleria es diu «de Famílies», quan tenim la Llei 18/2003, de suport a les famílies, que no està desplegada.

El Govern, amb el conseller Cleries, quan va retirar els ajuts a les famílies amb fills fins a tres anys, i sis en el cas de les nombroses, va assegurar que aquesta prestació tornaria a fer-se efectiva quan millorés la situació econòmica. Doncs, bé, han passat sis anys, i pel que he pogut escoltar en la interpellació anterior, m'ha quedat clar que aquest ajut no es recuperarà. M'agradaria, consellera, que això ens ho ratifiqués, o si a la llar-

ga, o en un termini més o menys, no ho sé, mitjà, ho poguéssim recuperar, no?, perquè també és una demanda de la Fanoc.

Quant al tema fiscal. Aquí, a Catalunya, tampoc es contempla cap tipus de mesura. Consellera, veu possible algun tipus de desgravació en el tram autonòmic de la renda, com fan altres comunitats autònomes? Per exemple, veu possible algun tipus de rebaixa en l'impost de transmissions patrimonials? Ho dic perquè a d'altres comunitats autònomes n'hi ha: hi ha rebaixes, doncs, que van des del 4 fins al 7 per cent.

Des del 2001, consellera, a Catalunya comptem amb l'Observatori Català de la Família, un organisme que suposadament assessora la Generalitat en polítiques de suport a les famílies, i que actua també com a fòrum de participació de les famílies a través de les entitats membres que són representatives dels seus interessos. Entre els membres de l'observatori hi ha persones representants de diverses entitats vinculades al camp de la família.

Però el que és sorprenent és que una entitat com és la Fanoc encara no en formi part, tenint en compte que les funcions d'aquest organisme són, entre d'altres, elaborar informes sobre les demandes, la situació i la qualitat de vida de les famílies catalanes; altres funcions: les de formular propostes de programes en l'àmbit de suport a les famílies, etcètera. Sincerament crec que aquesta entitat que representa les famílies nombroses de Catalunya, doncs, hauria d'estar present en aquest observatori, perquè hi té molt a dir. Consellera, li pregunto què en pensa: no veu necessària, igual que jo, la inclusió de la Fanoc en aquest observatori?

Una altra qüestió que ens preocupa és l'endarreriment que s'està produint a l'hora de tramitar els títols de família nombrosa. No sabem què passa, espero que vostè ens ho expliqui, que expliqui als catalans que estan en espera del nou carnet o de la seva renovació què està passant, sobretot en casos de divorci, no? Però sobretot per què s'estan produint demores de fins a sis mesos, un fet que perjudica seriosament, doncs, en aquesta època, quan els alumnes, per exemple, s'han de matricular a la universitat.

I a tall d'exemple: per exemple, a les Canàries o a Madrid també s'han trobat amb casos de col·lapse com aquest, però què han fet? Doncs, destinar-hi més recursos, han reforçat el personal; en definitiva, han destinat més funcionaris per solucionar una problemàtica que ve de fa temps. I estic convençuda que el que li estic dient no li ve de nou i, per tant, ho coneix, no? Expliqui'ns, consellera, per què està passant i quines mesures pensen prendre al respecte.

Altres qüestions. Des del Partit Popular sempre hem apostat perquè el Govern elabori una llei de famílies nombroses que completi la Llei estatal 40/2003, on es concreten els beneficis i mesures de suport en l'àmbit competencial del Govern de Catalunya. De moment no ha estat possible, i continuarem demanant que es faci. De fet, des del nostre grup parlamentari hem presentat en diverses ocasions proposicions de llei al respecte, que al Govern mai –mai– li han interessat, bàsicament perquè les més de setanta mil famílies nombroses catalanes no són una prioritat, no ho han estat mai.

La manca d'interès per part del Govern també li he de dir que contrasta amb la gran tasca que sí que estan fent alguns ajuntaments al respecte, a través de les seves ordenances fiscals, doncs, que preveuen ajudes a les famílies amb més fills a càrrec. Un exemple n'és el de Paldejà, que ha creat la T-Família Nombrosa, amb un descompte econòmic important a l'hora de viatjar amb el bus urbà.

I, miri, parlant de transport urbà, mirem què fa el Govern juntament amb l'àrea metropolitana: no tan sols incompleix la Llei estatal de protecció de famílies nombroses, que diu que les famílies amb entre tres i quatre fills han de tenir un descompte del 20 per cent en el transport públic, i els que tenen cinc fills o més, del 50, sinó que tampoc obeeix a les sentències del Tribunal Suprem, que ja fa anys instaven a aplicar...

La presidenta

Senyora Xandri, ha exhaurit el temps.

Marisa Xandri Pujol

...aquests descomptes. Bé, presidenta. Consellera, després continuo.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Sort que era senzilla, la interpellació. Escolti, primer de tot dir-li que per nosaltres la família..., de fet, al departament per primera vegada surt «famílies», en plural, perquè és el concepte que en tenim. Per nosaltres la família i les famílies són un valor fonamental de la nostra societat, i avui en dia és veritat que és un recolzament que protegeix i constitueix el refugi per a tots i totes.

Hem constatat les mutacions, per dir-ho d'alguna manera, permanents de les famílies: l'emergència de la figura de la dona a l'esfera pública i en el món laboral; la possibilitat de crear diverses famílies al llarg de la vida; els canvis normatius, tant a nivell legal del que són parelles de fet, de matrimoni, són esdeveniments que han ocasionat ruptures, jo diria, de les tradicionals figures familiars que hem conegut, perquè el concepte «família» està en constant transformació.

I per nosaltres totes les famílies, siguin nombroses o no nombroses, són prioritàries. El dret dels ciutadans en tots els aspectes de les seves vides que puguin escollir..., té el dret a decidir i, per tant, és un dret que ha de ser reconegut i exercit, i per saber la família que vols formar, també. Per tant, parlem de família i tenim clar que no hi ha d'haver un model preconcebut: ni de família nombrosa ni de família monoparental; cadascú ha de poder triar quina família vol i quina família és capaç de portar a terme, qualsevol unitat de convivència.

La família és veritat que es manté com la institució social bàsica i com a primer marc de socialització, d'acolliment i cura de la vida humana, i continua sent la institució més altament valorada per la majoria dels ciutadans i ciutadanes, per tant, històricament també és la xarxa principal de relació social, i un dels pilars de l'estructuració econòmica del nostre país i un dels elements socials clau. La tradició social a Catalunya fa que la família sigui un engranatge clau per a la cohesió, l'equilibri i la pau social.

De fet, el que hem promogut és el disseny de polítiques familiars per a un nou país. Vostè parlava de l'Observatori de la Família, que havia estat paralitzat molt de temps i s'ha tornat a posar en marxa, i que està actiu, que en parlem constantment. Per què? Perquè tenim famílies molt diverses, diferents, sobretot canviants i dinàmiques. I aquesta és la visió que en tenim com a Govern: una visió integral que totes les mesures que desenvolupem al departament siguin d'àmbit de suport a *les* famílies.

Per primera vegada es va crear un procés participatiu, que l'any passat vam posar en marxa, per identificar les necessitats de les famílies catalanes, i així poder decidir, no des d'un despatx, sinó a partir de les propostes, les línies estratègiques i les actuacions prioritàries. Es va realitzar el diagnòstic de la situació social catalana, fent èmfasi en les necessitats que han detectat les dues-centes persones importants que han participat com a membres de les entitats i representants dels ens locals, agents socials, professionals, en aquesta comissió d'experts o diferents comissions.

I s'han dut a terme tres parts. L'avaluació de l'evolució dels indicadors, dels plans anteriors, i aquí cal destacar que la inversió, que el 2012 era de 224 milions..., li puc dir que ara, actualment, el conjunt dels departaments de la Generalitat fem una inversió de 420 milions d'euros a les famílies.

Una segona part, que és identificar les necessitats socials i el diagnòstic de la situació de les famílies; per tant, atenció a les necessitats específiques, necessitats de suport a la criança, dificultats de la conciliació. De fet, vostè parlava de propostes o d'idees natalistes; per nosaltres, més que una política natalista, que deia, el que creiem que és important és facilitar que les dones puguin tenir el nombre de fills que desitgin, per tant, facilitar que les parelles i les famílies puguin decidir els fills que volen, sent monoparentals, sent famílies nombroses o sent simplement una unitat de convivència. I aquesta és una de les identificacions que hem fet en aquest nou pla: les necessitats socials són variables i van canviant.

I l'elaboració d'un nou pla 2017-2020, que presentarem properament. Ja li puc avançar aquí que es fa una jornada de famílies el mes de juliol, que es prepara des de l'observatori; que aquest mes de juliol del 2017 es presentarà el pla amb totes les propostes que hi ha per treballar, del 2017 al 2020, entre tots els departaments per a les famílies.

Puc identificar-li divuit propostes d'actuacions, que és el que portem: temes d'ocupació, per tant, polítiques d'ocupació, valorant quin nivell d'ocupabilitat té tota la famí-

lia; la visió general de les unitats de convivència, per tant, perspectiva d'unitat familiar i perspectiva de gènere.

En habitatge –vostè parlava de l'habitatge–, nosaltres no repartim els metres quadrats per les persones que hi viuen, sinó que veiem que moltes famílies tenen problemes per tenir habitatge i que l'emancipació dels joves és important. Per tant, disposar d'una oferta d'habitatge de lloguer social especialment per a famílies i orientar les eines, doncs, a totes les qüestions d'habitatge.

Hi ha un altre tema, que vostè no n'ha parlat, que també portem a terme, i és el tema de salut mental, addiccions, que té molt a veure amb famílies. Per tant, un sistema integral i inclusiu, on la participació de les famílies sigui en tots els moments de la intervenció.

Vostè parlava de famílies nombroses. Ahir mateix el síndic va treure que necessitaria que les famílies monoparentals tinguessin les mateixes prestacions i el mateix que tenen les famílies nombroses –suposo que està al cas de totes les reivindicacions que s'han tret. També ens parlava de pobresa: les últimes dades de l'Idescat de la setmana passada ens diuen que la pobresa a Catalunya ha augmentat –estàvem al 19 i ara estem al 19,2–, però que precisament la pobresa infantil hem aconseguit que reuli, hem aconseguit fer-la baixar quatre punts, per tant, ha passat del 28 al 24. Per tant, alguna cosa devem fer. Crec que hem de fer molt més.

Em demanava que la Fanoc, la seva participació... No sé si és que vostè és membre de la Fanoc, però, si la Fanoc demana participar a l'Observatori de la Família, tranquil·lament li permetrem ser-hi, només faltaria. A l'Observatori de la Família hi ha moltes entitats, per la Fanoc no ho ha demanat mai, estar en l'observatori; o sigui, que ho demani i ja hi serem.

Un tema més per dir-li..., de fet, un tema que millorarà les famílies és el tema de la renda garantida. En la renda garantida vostè sap que un dels punts..., i amb vostè personalment n'hem parlat, quina influència pot tenir quan aquí al Parlament es pugui aprovar la llei a partir del setembre. És vist..., és la millor política de famílies que haurà fet mai el país, perquè, com vostè sap, parla del primer membre, parla del segon membre, parla de fills; per tant, una prestació que no és per a una persona, sinó que és per als fills.

Em parlava del tema dels carnets. Del tema dels carnets, l'hi explicaré. Vostè deia «setanta mil famílies»; de fet, en aquests moments hi han 130.995 títols de família nombrosa. Per què? Perquè a les nombroses també hi ha les entrellaçades, hi ha les reconstituïdes, les de segon matrimoni, les de tercer matrimoni. Per tant, no parlem només de famílies nombroses, sinó de diversos tipus de família. Amb els carnets no és que hi hagi un retard, és que hi ha unes dificultats... *(Pausa.)* I jo crec que se m'acaba el temps.

Després, a la meua segona intervenció, li explicaré exactament quines són les dificultats que hi ha i d'on venen i per què tenim aquest problema amb els carnets de família nombrosa.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Bassa. Té la paraula la senyora Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Bé, consellera, jo en cap cas he dit que un no pugui triar el tipus de família que vol, vull dir, això ho ha dit vostè. I això no té res a veure que els que vulguin tenir famílies nombroses, doncs, puguin rebre el suport dels poders públics, ja que quant a capital aporten molt més que una família que no té fills, per exemple, d'acord? A nivell del que li he dit: a nivell social i a nivell de seguretat social, al final, qui aporta més és qui més fills té, i això crec que és una dada objectiva.

El que passa és que vostès la família la veuen com una càrrega per al Govern, no hi veuen una inversió de futur; el tema de la natalitat no és per vostès un tema de futur. Tot i així, també li vull dir que les enquestes, la majoria d'enquestes diuen que les dones voldrien tenir un fill més del que tenen, però que, si no el tenen, és principalment per la manca d'ajuts dels governs, en general, i de les administracions. Per tant, crec que sí que fa falta una política de suport a les famílies.

Quant a la renda garantida que comentava, jo li vull dir que jo no sé com quedarà al final, perquè fa no sé quant temps que estem amb estira-i-arronses, vostè ho sap, però el

que sí que està clar és que es contempla fins a famílies amb tres fills, per tant, les famílies nombroses de quatre, cinc, sis fills no, aquí no apareixen.

I després me parlava de la Fanoc. Doncs, miri, no, no soc sòcia de la Fanoc. Però la Fanoc representa les famílies nombroses de Catalunya i fa quantitat d'activitats que, bé, organitzen ells, no? I, per tant, tot el nostre suport, i és una demanda que ells ens han fet de poder portar-la aquí al Parlament.

I, miri, ells comentaven algunes de les coses que havien aconseguit, i eren: l'ampliació de la condició de família nombrosa fins que el fill petit arribi als vint-i-un anys o vint-i-cinc si està estudiant –competència: el Govern de l'Estat–; bonificació fiscal de 1.200 euros en categoria general o 2.400 euros en categoria especial –Govern d'Espanya–; bonificació de 3.000 euros al pla PIVE per renovació dels vehicles –Govern d'Espanya–; 50 per cent de reducció en l'impost de matriculació de vehicles –Govern d'Espanya–; augment del 10 per cent de la pensió per a les mares amb tres fills i del 15 per cent amb quatre o més fills –Govern d'Espanya–; descomptes importants en l'IBI a centenars d'ajuntaments –governos locals. I cap ni una consecució per part del Govern de la Generalitat.

Per tant, queda clar, jo crec –i ho diu la Fanoc, o sigui, que són els que representen les famílies nombroses–, que el Govern de la Generalitat té molt a dir en aquesta qüestió, no?

I bé, jo aquí li he plantejat un munt de temes. Pensem, bé, que hi ha una manca absoluta..., per molt que vostè m'hi vulgui barrejar si jo vull aquí imposar quin tipus de família han de tenir els catalans i les catalanes. Jo m'he centrat només en les famílies nombroses, un altre dia podem parlar de les famílies monoparentals, sense cap problema.

I, miri, només per acabar –per acabar–, consellera: els propers 4 i 5 de novembre es celebrarà a Montjuïc per quart any consecutiu el Saló de Famílies Nombroses de Catalunya. Precisament aquesta iniciativa és de la Fanoc, eh?, perquè no és pas del Govern de la Generalitat, no? I aquest és un espai de trobada i de diversió familiar on empreses de diversos sectors presentaran descomptes i ofertes especials en productes i serveis per a aquest col·lectiu. Milers de persones han visitat aquest saló al llarg d'aquestes quatre edicions i li he de dir, consellera, que la Generalitat, a través de la corresponent direcció general, sempre hi ha estat present amb un estand. Crec que aquest era un gest cap a les famílies nombroses. I dic que «era un gest» perquè m'ha arribat que en aquesta propera edició el seu departament no té cap intenció de participar-hi. M'agradaria que em donés una sorpresa i em digués que vaig errada i que sí, que tornaran a donar el seu suport a aquest esdeveniment en el que participen milers de catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Jo crec que vostè estarà d'acord amb mi en unes paraules que diré al començament i, per tant, ja... Ser família nombrosa no és ni un problema ni un avantatge; ser família nombrosa és una opció privada i no obligada. Les dificultats són quan hi han persones amb discapacitats, infants amb discapacitats, quan hi han carències econòmiques, quan hi ha molts altres temes socials a l'entorn, i això tant és en famílies nombroses com no nombroses.

Una altra cosa és que vostè em parli de la teoria Gary Becker, doncs, del tema d'economia que tenir fills és un cost d'oportunitats i que, per tant, les famílies prenen decisions racionals, perquè la dona tindrà fills si se li compensa el cost d'oportunitats, i això és on podem treballar. Però això independentment que sigui família nombrosa, o sigui unitat de convivència o sigui monoparental. Les dones tenen dret a tenir fills i, per tant, hem de millorar el dret a la conciliació pel mercat de treball, hem de millorar la responsabilitat, hem de fer totes aquelles polítiques de prestacions que puguin millorar el PIB del país i hem d'atacar el problema per poder resoldre el col·lectiu. Per tant, sigui família nombrosa o no, nosaltres treballem amb famílies i això és el que anem fent.

Vostè em parla del Govern de l'Estat espanyol. Doncs, escolti, m'agrada que m'ho digui, perquè li llegiré el que ens han enviat. Miri si li interessa l'opinió, que ens demanen: «Nos gustaría conocer vuestras sugerencias o propuestas para, en su caso, revisar

lo que actualmente se prevé de la Ley 40/2003» –que vostès saben que varen revisar el 2015–, «de protecció a las familias numerosas.» Per tant, rebem un correu de l'Estat dient que els donem la nostra opinió.

I li explico per què, i l'hi explicaré molt clarament: perquè resulta que el Govern de l'Estat dona a les famílies nombroses fins que es divorcien o se separen; llavors ja no són famílies nombroses, encara que s'ajuntin amb una altra parella i que tinguin fills.

La Generalitat, el que va fer, des d'un principi, és donar carnets per fer prevaldre els drets dels infants a tenir carnet de família nombrosa, i donar-lo a qualsevol família que sigui nombrosa, sigui una família que s'hagi reconstituït, com li deia, sigui una família entrelaçada, sempre que fos nombrosa. Doncs, miri, ara tenim un problema, perquè l'Estat no ho vol. No ho vol perquè diu que l'any passat, l'any 2015, va fer un canvi, i una de les coses va ser, amb hisenda, fer unes desgravacions. I, per tant, diu que no, que triï qui vol el carnet: o la persona masculina o la persona femenina, però que no poden tenir carnet les famílies nombroses, i que tenen un greu problema.

Llavors ara quina és la dificultat que tenim? És que l'Estat, per la llei aquesta de família nombrosa, ens obliga a retirar els carnets d'aquelles famílies que, per les dues bandes, en tenen, que s'han reconstituït en dues famílies nombroses i, per tant, tenen dos carnets, i que triïn elles mateixes –niu de conflicte, per tant, ja me dirà com ho fan–, que triïn ells qui vol el carnet, perquè dos carnets no es poden tenir. I, com que té el gran embolic, ens demana si, si us plau, li podem fer propostes de veure com podrà solucionar aquest tema.

L'any 2015 posa una desgravació per a famílies nombroses, però no per a les que estan separades, només aquelles que han mantingut el matrimoni. Si s'han separat, o han format una altra família o s'han... Per tant, parli, si us plau, amb el Govern del PP de l'Estat: que aclareixi què són famílies nombroses per ells i què són per vostè. Perquè aquest conflicte que tenim serà un greu niu de més conflictes entre les famílies. I el que ens està passant en aquest moment és que haurem de denegar molts carnets, tots els de casos de divorci i de famílies reconstituïdes, que, per tant, és un greuge comparatiu importantíssim, gràcies a aquestes polítiques del Govern de l'Estat que vostè diu que fa tan i tan bé i que ajuda tant les famílies. Per tant, unes podran tenir carnet; les altres, no.

El mateix, amb el que vostè demanava per a les prestacions a la universitat, passarà exactament el mateix: tindrem el greuge que haurem de separar-ho. I estem intentant a veure com ho podem fer. Per tant, necessitaríem ser independents, tenir llei de família pròpia, poder ser estat i decidir què farem. Perquè mentre tinguem un estat que no sap què fa, que posa una desgravació a famílies nombroses, només a aquelles que religiosament són casades, però que a la que s'han separat ja no consten com a famílies nombroses, nosaltres no hi volem estar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera Bassa.

Interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya

300-00175/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders del Regne d'Espanya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, aquesta sí que és una d'aquelles interpel·lacions que mai de la vida m'hauria pensat que faríem, perquè, clar, és una interpel·lació sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes. Llibertat d'expressió: dret fonamental, dret bàsic de qualsevol democràcia, reconegut en l'article dinovè dels Drets humans. Per tant, mai m'hauria pensat fer una interpel·lació sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya.

Per què? Doncs, perquè hi ha informes –informe internacionals, l'informe Greco, informes europeus, informes del Síndic de Greuges, informes de periodistes– que evidencien una clara voluntat de coerció i coacció a la classe política perquè freni l'impuls decidit del poble català –perquè freni l'impuls decidit del poble català. I aquest ofec –aquest ofec– ve..., farà una tira: un ofec econòmic, social, competencial, cultural a un poble que és el poble català, que provoca una reacció del poble, de la societat civil catalana, que fa que reaccioni la política catalana, i la reacció de la política catalana demanant un referèndum fa que l'Estat reaccioni contra la política catalana per posar-se al costat del poble. Aquest n'és el fil.

I per què el poble reacciona davant d'aquest ofec? Perquè aquest ofec, que ve de l'Estatut del 79..., en un pacte en el qual es volia avançar en una societat cada vegada més internacional, més encaixada en el món europeu, però amb plena llibertat de competències i funcionament, se van veure retallades totes les competències de manera constant i amb un finançament totalment ofegat. Recordem els 15 milions d'euros anuals que van i no tornen, reconeguts, si més no, pel senyor Solbes l'any 2008 amb les primeres balances fiscals, que ja reconeixien un dèficit fiscal de 13.000 milions d'euros. I això està escrit i, per tant, publicat.

I, per tant, el poble reacciona a aquest ofec, i la reacció quina és? La reacció de la societat civil catalana: ANC, Òmnium, AMI, Pacte nacional pel referèndum, una reacció del poble amb manifestacions el 2010, 2012, 13, 14, 15, 16 i 17, constantment al carrer, amb una revolta que és la revolta dels somriures. Aquesta és la força del poble.

I aquí –i aquí– la reacció contrària ha estat culpar –de l'Estat–, mobilitzar-se contra la política catalana perquè es posa al costat d'això. I l'Estat espanyol no té cap raó lògica, per això surt del poble aquesta força. I l'Estat espanyol no té cap raó lògica per evitar, doncs, un referèndum, que és el que demana el poble. Els polítics avui estem al costat del que demana el poble. I, com va dir el president Puigdemont, «l'Estat espanyol no té tant poder per impedir tanta democràcia».

Es poden pagar, es poden subvencionar titulars de diaris; es poden pagar, es poden subvencionar línies editorials perquè diguin el que interessa a qui mana i paga; es poden pagar o subvencionar perquè amaguin la realitat d'un poble. Però el poble hi és, el poble s'expressa –les manifestacions–, i la realitat hi és, i hi són els greuges comentats. I la solució es vol de manera irrenunciable, democràtica i pacífica: un referèndum, que és donar la veu al poble, aquest que es queixa amb aquestes manifestacions.

I aquí sorgeix la primera discrepància que afecta el principi de la llibertat d'expressió. Hi ha grups polítics que opten per posar les urnes, i n'hi ha altres que opten per la dictadura que jo en dic «del segle XXI», que és control informatiu, que és postveritat –recordem que Goebbels ja deia que una mentida repetida mil vegades esdevé veritat–; que aquesta dictadura també es basa en fer por, intimidar el poble, coercir, coaccionar el poble, i modificar també la llei i utilitzar la justícia en benefici dels propis interessos ideològics. Aquesta és la dictadura del segle XXI. I els qui ho fan, ho fan convençuts que *el fin justifica los medios*, una frase que es carrega de soca-rel qualsevol democràcia i qualsevol estat democràtic.

I és en aquesta línia que aquests darrers dies hi ha hagut una escalada de declaracions dels representants de l'Estat, que diuen: «Estem disposats a fer de tot per evitar el referèndum.» O que diuen..., i que, d'altra banda, se'ns acusa a nosaltres de ser uns colpistes per voler perpetrar un cop d'estat. El cop d'estat, si n'hi va haver un, va ser el 18 de juliol, que encara, per cert, l'Estat espanyol no l'ha condemnat.

Però nosaltres, si volem donar algun cop, és un cop de mà, un cop de mà per donar la veu a tot el poble; un cop de mà per donar la mà a tot el poble. Mentrestant, l'Estat ofereix un cop de puny: un cop de puny a les urnes; a l'opinió de les persones; a l'opinió dels polítics en seu parlamentària; als qui defensen el seu programa electoral, en aquest cas el nostre; als qui defensen la divergència de parer i d'opinió. És un cop de puny a la democràcia, constant i de manera insistent i constant.

I també –i també– hi ha acusacions i amenaces a representants institucionals, que volen alarmar, que volen intimidar, que volen acoquinar. I això hem de dir que és menyspreable humanament parlant, això és impropri de la democràcia, i això és una eina de control habitual dels sistemes opressors. Podem parlar, com a exemple, de la llei mordassa, que no hi entraré, ara.

Estem, doncs, davant d'un setge de l'Estat contra les llibertats polítiques dels favorables al referèndum, dels favorables a la independència. I així ho han denunciat aquí, al Parlament, durant aquests darrers dies, el senyor Ernesto Ekaizer, per exemple, que parla de que les accions que porta a terme el Govern espanyol, per frenar el sobiranisme, són política criminal, i dibuixa tota la traça i tota una estructura que permet –que permet–, doncs, que això funcioni d'aquesta manera. I parla d'un senyor, el José Ángel Fuentes Gago, que viatja a Suïssa amb maletí de diners per comprar el «pantallasso» per fer veure que el senyor Trias, candidat en el seu moment a l'alcaldia de Barcelona, té diners a Suïssa, i és fals. O que el comissari José Luis Olivera destapa la trama Gürtel i després ell mateix la tapa. Per tant, qüestions totalment inversemblants des de la lògica i de la raó democràtica.

O el senyor Elpidio Silva, exjutge del cas Blesa, és qui denuncia la manca de la independència del procés judicial, i diu frases tan importants com aquestes: «La democràcia espanyola és postfranquista.» «No hi ha separació de poders.» «El ministre de l'Interior és qui ha orquestrat aquesta operació.» I així podríem anar seguint. O exemples com l'eurobaròmetre, que situa l'Estat espanyol, amb referència a independència judicial, al tercer lloc començant per la cua dels estats d'Europa.

O que Jutges per la Democràcia a Catalunya denuncien les interferències judicials de l'Estat dient..., les denuncien per haver col·locat jutges i fiscals afins en òrgans decisius que jutgen la corrupció, i també que són nomenaments, quan els fan, que no corresponen als principis ni de mèrit ni de capacitat, sinó a la connexió i afinitat amb el poder polític. Això no és democràcia, això és deixar la porta oberta a l'amiguisme i a la corrupció.

I nosaltres, en resposta a tot això..., obvio el tema del 9-N perquè veig que el temps se'm va acabant. Però el Parlament ara també n'és víctima, d'aquesta situació, al Parlament en som víctimes: som víctimes d'un bloqueig sistemàtic de l'opinió política, d'un bloqueig sistemàtic del debat polític, som víctimes d'un bloqueig a les iniciatives polítiques. La presidenta, el vicepresident primer i les tres secretàries de la Mesa estan encausats tot i que l'ordenament jurídic ens garanteix als diputats debatre, defensar llurs posicions, votar sobre totes les qüestions, impulsar iniciatives i, sobretot, emparats pel principi d'inviolabilitat parlamentària que protegeix la funció parlamentària de les opinions, de les iniciatives i dels vots. I la Mesa només ha fet que permetre aquests principis fonamentals, que no són cap privilegi, sinó que són la condició necessària per poder exercir la representació conferida i l'expressió de la primacia del poble.

Paralitzar o bloquejar sistemàticament un parlament és bloquejar la democràcia, és treure la representativitat al poble, és ofegar la llibertat d'expressió. Encausar els membres de la Mesa és un atac, és una intimidació al poble que creiem que vol ser exemplaritzant perquè tothom s'intimidi i tingui por; és coartar els representants de la veu del poble, és una coacció, és un abús de poder –i recordem tots que el poder emana del poble, que és el principi de la democràcia i del parlamentarisme democràtic–; és esborrar la democràcia i substituir-la per opressió, és judicialitzar la Mesa del Parlament, és judicialitzar la veu del poble.

I en aquest context, i en aquest marc d'aquest context temàtic, el dilluns passat vaig assistir al consell de l'educació de Barcelona, a la presentació d'un informe que feia el Síndic de Greuges, en la qual el mateix president de l'institut del col·legi..., de l'il·lustre col·legi d'advocats de Barcelona deia –ell, paraules del president–: «El Col·legi de l'Advocacia de Barcelona sempre estarà en la defensa de la plena llibertat d'expressió i hi estarà sempre de manera irrenunciable.»

I en les diferents intervencions es va palesar..., es va parlar de que els més protegits han de ser els polítics, els partits; la recerca de vies polítiques per resoldre problemes polítics –això també es va parlar–; es va parlar de l'informe Greco, del Consell d'Europa, que denuncia incompliments. Es va parlar de moltes altres coses que es recullen en l'informe, conseller, que en tot aquest context ens agradaria que ens expliqués quina és la seva visió del moment actual, del que està passant amb referència a la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i de la separació de poders al Regne d'Espanya.

Però permetin-me que acabi dient unes breus paraules. Primera: la llibertat d'expressió només es pot exercir des de la llibertat de pensament; la llibertat d'opinió i la llibertat de vot només es poden exercir des de la llibertat de pensament. I crec que hau-

riem de posar tots plegats en el frontispici –i acabo, presidenta– de l'edifici de la democràcia la frase de Voltaire que diu: «No estic d'acord amb les teves idees, però defensaré sempre el teu sagrat dret a expressar-les.»

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Balasch. Per a respondre, el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Bon dia, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, evidentment l'opinió del Govern és coincident amb la que expressava. Perquè veritablement aquest no és un debat que es pugui situar només en la confrontació política.

No és un debat banal, el de la llibertat d'expressió, sinó que és un debat que hauria de preocupar tot el món polític, no només de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol, perquè veritablement moltes de les coses que vostè expressava i algunes de les que jo subratllaré van directament contra la línia de flotació dels elements substancials de la democràcia, i un d'aquests és el dret a la llibertat d'expressió, un dret fonamental que almenys formalment recull l'article 20 de la Constitució espanyola, també el recull l'article 10 del Conveni europeu de drets humans, i que, a través de les diferents sentències que ara no m'entretindré a citar, el Tribunal Europeu de Drets Humans ha anat conformant i hi ha donat l'abast exacte.

El dret a la llibertat d'expressió és el dret a discrepar, és el dret que assegura l'expressió del pluralisme, i el Tribunal Europeu de Drets Humans fa especial èmfasi amb relació a l'especial protecció que mereixen els representants públics amb relació al dret a la llibertat d'expressió, perquè són els representants públics la veu de les preocupacions, dels interessos, de les necessitats, dels neguits dels ciutadans. I, per tant, el dret a la llibertat d'expressió és la base sobre la qual podem construir, també, els principis democràtics.

I diu també el Tribunal Europeu de Drets Humans que és especialment preocupant –de fet, ho qualifica d'error– que la repressió penal amb relació a la llibertat d'expressió violenta absolutament qualsevol raonament que encaixi en els principis democràtics; la repressió penal de la llibertat d'expressió és un error, i especialment quan aquesta s'aplica sobre els càrrecs i els representants polítics. I això ho hem vist, i ho assenyala va vostè, en aquest mateix Parlament, amb quatre membres de la Mesa perseguits per la via penal a través d'un artifici jurídic transformat en forma de desobediència a una resolució judicial que impedeix debatre, que impedeix prendre posicionaments polítics, perquè en aquest Parlament hem viscut situacions tan ridícules com rebre l'anul·lació d'un posicionament polític, i això no és acceptable ni en democràcia ni en el marc de la llibertat d'expressió.

Aquest artifici, que s'ha transformat per coartar contínuament la llibertat d'expressió, és inacceptable. Hem rebut, els representants del Parlament i els representants del Govern, querelles per haver fet la nostra feina en el marc de les lleis, i això de cap manera ho podem tolerar. I, hi insisteixo, no és un debat que pugui formar part de la quotidiana confrontació política, és un debat que no és banal, que va a la línia de flotació dels principis d'un estat de dret.

Els requeriments són constants: els han rebut els membres de la Mesa, els hem rebut els membres del Govern; els actuals membres del Govern hem rebut fins a cinc requeriments amb què se'ns vol condicionar la nostra actuació. I això, des de tots els punts de vista, és un escàndol democràtic i confronta de ple amb el principi que estableix l'Estatut de Catalunya de la inviolabilitat dels membres d'aquest Parlament: l'article 57 diu que «els membres del Parlament són inviolables pels seus vots i per les seves opinions». I resulta que quan a algú no li agraden els vots o les opinions d'aquest Parlament s'articula i es posa en marxa tota la maquinària del sistema judicial institucional espanyol per coartar el dret de vot i el dret de la llibertat d'expressió dels ciutadans de Catalunya, i més especialment dels nostres representants polítics presents en aquests 135 escons.

L'exemple més pervers d'aquesta situació l'hem llegit en una querella presentada per la fiscalia, redactada des de Madrid i presentada a Barcelona, que afectava els quatre membres de la Mesa i singularment el secretari de la Mesa, el senyor Joan Josep Nuet.

I ho vull llegir, perquè consti en el llibre de sessions d'aquest Parlament la vergonya jurídica i democràtica que representa veure, en un text pretesament jurídic, el següent: «Joan Josep Nuet actuó en la creencia errònea de estar cumpliendo con sus funciones como miembro de la Mesa. Tal falta de voluntad de sumarse al proyecto independentista se infiere de su trayectoria como diputado en el Parlament de Catalunya por haber votado de forma negativa en la Resolución 1/263 y 306» –d'aquesta legislatura– «y por ello la querella no se dirige contra» el senyor Joan Josep Nuet.

En definitiva, una querella, un escrit pretesament jurídic, diferencia si una cosa és delictiva o no és delictiva en funció de l'opinió: si opines en uns termes que coincideixen amb les posicions de l'independentisme, querella; si entens que la teva opció política no és la independència, no querella. Això, des de tots els punts de vista, és inacceptable, des del punt de vista democràtic, però també des del punt de vista jurídic. I aquí la fiscalia, amb aquesta querella, es retracta, i això que nosaltres expliquem i insistim ho constatem ja no per la via de l'opinió, sinó per la via del fet: ho hem pogut llegir en una querella i és una absoluta vergonya.

I amb tot això el que queda compromès, en definitiva, és la separació de poders a l'Estat espanyol. Amb exemples com aquests veiem com la separació de poders ha saltat pels aires: no podem parlar amb propietat d'una separació de poders sinó que el que hi ha a l'Estat espanyol és una distribució de poders; una confusió de poders que es manifesta en aquesta cosa que sembla una frase enginyosa però que té una base absolutament real, que és la politització de la justícia i la judicialització de la política: són les dues cares d'una mateixa moneda. I d'això n'ha alertat, vostè en feia esment, la mateixa Comissió Europea, el Consell d'Europa, i és manifesta la desconfiança del conjunt de ciutadans, no només de Catalunya, sinó del conjunt de l'Estat espanyol, amb relació a la independència judicial.

Quan l'eurobaròmetre pregunta als ciutadans de l'Estat espanyol –i ho pregunta, de fet, als ciutadans de tots els estats d'Europa– quina és la percepció sobre si la llei s'aplica igual per tothom, Espanya ocupa en aquest eurobaròmetre el lloc vint-i-vuit de vint-i-vuit. Només el 15 per cent de ciutadans considera que s'aplica de forma igual per a tothom la llei; o el que és el mateix: el 85 per cent considera que no s'aplica de forma igual. I això contrasta amb el 75 per cent de ciutadans holandesos o de ciutadans danesos, que sí que consideren que en el seu estat s'aplica de forma igual per a tothom la llei; 75 per cent diuen que sí, i a Espanya el 85 per cent diuen que no, que no s'aplica de forma igual. I aquesta percepció hauria de preocupar molt.

Però tampoc és estrany: el Consell General del Poder Judicial, l'òrgan de govern dels jutges, és un òrgan que es mou en termes –i això són termes que utilitzen ells mateixos– com «el bloque de la minoría» i «el bloque de la mayoría». Allà les decisions no es prenen per mèrits, es prenen a pes: 12 a 9 és el resultat de la majoria de votacions que serveixen per triar presidents de sales del Tribunal Suprem, presidents de tribunals superiors de justícia, presidents d'audiències provincials, etcètera. I, per tant, no és el mèrit el que pesa, és l'afinitat política.

I aquest abús institucional també el veiem en el Tribunal Constitucional: un àrbitre –un àrbitre– que –ho hem dit moltes vegades, i hem fet bé de repetir-ho– porta la samarreta de l'altre equip no fa d'àrbitre, és un jugador més en aquesta partida; àrbitres que són triats també pel color polític: el PP i el PSOE, en el Congrés, en el Senat i en el Govern es posen d'acord per decidir qui forma part d'aquest tribunal amb membres tan destacats, segur, de llarga trajectòria jurídica, però també llarga trajectòria política, perquè hi ha, per exemple, un dels membres del Tribunal Constitucional, que acumula disset anys com a diputat del Partit Popular.

Per tant, de veritat que aquest tribunal polititzat pot decidir de què pot parlar i de què no pot parlar el Parlament de Catalunya o qualsevol altre parlament? La nostra opinió és que no, i això és una mostra clara de la dificultat en què passa la llibertat d'expressió i la separació de poders, i també la inviolabilitat dels diputats d'aquesta cambra.

Quan a la Gran Bretanya es va suscitar la necessitat de plantejar una solució política per a Escòcia, el primer ministre britànic va dir: «Abans que britànic soc demòcrata.» Algú es creu de veritat sentir el president del Govern espanyol dir «abans que espanyol soc demòcrata»? Algú s'ho creu de veritat? (*Aplaudiments.*) Sentirem mai el president

del Govern espanyol, Mariano Rajoy, dir «abans que espanyol soc demòcrata»? Jo, francament, hi tinc molts dubtes.

El senyor Mariano Rajoy té por de les urnes, té por que els ciutadans parlin. I trobem exemples tan recents com la manifestació de la vicepresidenta del Govern en dir: «El *president* de la Generalitat en lugar de escuchar a la gente quiere hacer un referéndum.» Va en la línia de les manifestacions de l'exministre Margallo dient que han fet favors infinits per evitar que els altres estats es posicionin en favor de la posició de Catalunya; o també ens ha dedicat una idea brillant com és que el que ell faria seria requisar les urnes i les paperetes i destruir-les. I també, per si això fos poc, han recordat que poden utilitzar l'estat de setge, l'estat d'excepció, l'estat d'alarma, suspendre competències o apartar càrrecs electes perquè no compleixen amb el que el seu posicionament polític els demana.

Per tant, jo, ben clarament, en nom del Govern, el que li haig de dir és que volen que ens rendim i que entreguem les urnes, però no ho farem. No ho farem perquè tenim un compromís amb la democràcia, tenim un compromís amb els ciutadans i tenim un compromís amb la llibertat d'expressió, perquè abans que independentistes som demòcrates.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Mundó.

Interpel·lació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat

300-00174/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. *Conseller* Rull, la semana pasada los vecinos de Hospitalet recibimos la noticia que la línea 9, la línea 10 de metro pararía en las estaciones de Provençana e Ildefons Cerdà en 2019, una noticia que, de materializarse, debería ser motivo de celebración para unos vecinos que han estado muchos años sufriendo las molestias de las obras para que luego pasase el metro de largo sin parar en el barrio.

Sería un motivo de celebración si no fuera porque hace ya diez años que deberían estar esas obras hechas y estar toda la línea en funcionamiento, y hace..., y además dos años más de espera para poder ver esas estaciones terminadas nos parece un plazo excesivo para unas obras en las que se lleva tanto tiempo trabajando. Son dos paradas muy importantes: una está junto a la Ciudad de la Justicia y la otra, la de Provençana, está junto al CAP Amadeu Torner, que es un CAP donde se han derivado muchos especialistas desde otros barrios de la ciudad y cuya comunicación con algunos de esos barrios no es, pues..., la verdad es que es prácticamente nula, y la poca comunicación que hay no es la más apropiada para las personas mayores que acuden a este CAP.

Recordemos que, en su inicio, con esta línea 9 y con el ramal llamado «línea 10» se prometía proporcionar un transporte rápido a zonas densamente pobladas, como son Santa Coloma o Hospitalet, y que, al colocarse la primera piedra en 2002, con Convergència gobernando, se prometió que en cinco años estaría lista y que costaría 2.000 millones de euros. A lo largo de estos años han ido aplazando la fecha de finalización y el coste se ha multiplicado por tres.

Y en esta obra se han sufrido todos los imprevistos habidos y por haber, usted lo recordará especialmente porque antes de ser *conseller*, pues, también fue portavoz en la comisión, y ha hecho el seguimiento durante todos estos años, y algunos de los imprevistos han sido los propios de la ejecución de unas obras, pero otros no tanto. Esta línea 9 de metro tiene una historia muy negra, como cuando se gastaron cantidades aberrantes para volver a levantar un muro que se derribó por error para que el Gobierno de turno se pudiera hacer la foto delante de este muro.

La verdad es que, bueno, pues, la historia de esta línea es muy *heavy*. Entenderá que, con los antecedentes que hay, los vecinos de Hospitalet y los ciudadanos en general están preocupados, porque más allá de los despropósitos, a lo largo de todos estos años

se han sucedido una serie de anuncios, se han realizado una serie de promesas que luego no se han terminado de materializar. Y los ciudadanos no quieren anuncios, quieren hechos, porque no es desconfiar por desconfiar, es porque hay unos antecedentes de promesas incumplidas, no solo con la línea 9, sino con muchísimas otras cosas, por poner..., el canal Segarra-Garrigues, la Ley de autonomía personal, la devolución de la paga extra de los funcionarios, la construcción del ambulatorio del CAP de Can Llong, de Sabadell, o, por ejemplo, la ampliación del Hospital de Viladecans.

Y, bueno, en esa zona de Hospitalet durante muchos años se han vendido pisos con la promesa de que el metro pararía en el barrio; en 2005 hubo personas que se compraron un piso viendo las obras, y todavía, pues, siguen esperando. Y lo que ha pasado en Hospitalet o en esos barrios concretos, en ese barrio, es que todos estos anuncios a bombo y platillo hicieron que mucha gente hiciera un esfuerzo económico para quedarse en el barrio, un barrio donde el precio de los pisos prácticamente se iguala ya con el de Barcelona, y, claro, estas personas hacen un sobreesfuerzo pagando este coste, pensando que al menos estarían bien comunicadas, y lo que ocurre es que, eso, siguen..., ¿no?, las estaciones no están operativas y no están comunicados.

Como le decía, los vecinos no quieren más anuncios, quieren hechos y ojalá esta interpelación de hoy sirva para tranquilizarles. Hace unos meses nos dijo que era imposible abrir las paradas de Provençana y de Ildefons Cerdà porque no había dinero, ¿no?; fue cuando se dijo, se anunció que Barcelona sí y Hospitalet no.

Entonces, luego, hace dos semanas se fue usted a Hospitalet, se reunió con los grupos municipales para explicarles, pues, esto, que se iban a abrir las paradas en 2019 y que iban a crear una comisión de seguimiento de las obras con miembros de la Generalitat, técnicos del ayuntamiento, los grupos municipales y los vecinos. Y les dicen que han hecho una ingeniería presupuestaria, que habían encontrado un pulmón, un pulmón presupuestario, y que habían encontrado un dinero que podían hacer servir, y cuando una concejal de mi partido, Carmen Esteban, le preguntó si esto iba ligado a los presupuestos o, por el contrario, no estaba realmente el dinero presupuestado y había la posibilidad de que al final no pudiese hacerse la obra, le contestó que de ninguna de las maneras, que esta cifra, que eran 35 millones de euros, y esas fechas eran inamovibles, y que si se hacía la inversión era porque ya estaba el dinero, pero que no encontraríamos en los presupuestos una partida específica que pusiese «línea 9».

Entonces, claro, una semana después, en una rueda de prensa, que fue usted con el señor Junqueras a pie de túnel, ante una pregunta de un periodista que iba en la misma línea que le hizo mi compañera, pues, contestó que no, que «primero haces las obras y luego haces los pagos», y que con esa diferencia de tiempo no hace falta tener el dinero ahora mismo.

Entonces, claro, no nos termina de cuadrar: una semana nos dicen o entendemos que sí que hay dinero, que lo han encontrado; a la semana siguiente que no, que ya lo pagarán, y como parecen declaraciones contradictorias, porque realmente no nos queda muy claro, me gustaría que pudiese aprovechar esta ocasión para arrojar luz sobre este asunto, y que podamos estar tranquilos sabiendo cómo lo van a hacer, que nos digan de dónde va a salir el dinero y que no va pasar como otras veces, que se paralizarán las obras por falta de financiación.

Y queremos saber a qué se refería con lo del «pulmón presupuestario», porque los vecinos de Hospitalet estamos encantados de la vida con que hayan encontrado la forma de abrir esas estaciones y que el metro no pase de largo, pero también queremos transparencia. Y no queremos quedarnos con esta sensación de que han cambiado varias veces de discurso en apenas dos semanas y que se pueden volver a..., pues, eso, que el discurso se puede volver a cambiar otra vez en cuanto nos despistemos.

Y, ayer, cuando le preguntamos al *president* por el dinero, nos viene con que la culpa es de Madrid, de que no nos da el dinero. Pero lo que tiene guasa es que diga eso alguien que no se molesta a ir a las conferencias de presidentes a debatir la financiación autonómica y nos promete la independencia para pasado mañana. Y, además, es que decir esto cuando la competencia exclusiva, en este caso de la línea 9, es de la Generalitat, que la Generalitat ha sido quien se ha fumado el triple de lo presupuestado: eran dos mil euros y ahora vamos por seis mil, y porque aquí planea la sombra de la duda de qué ha pasado: son muchos los que se preguntan qué ha pasado con esta línea.

Y una cosa que nos inquieta es que, para que la línea 9 de metro sea más o menos rentable, pues, tiene que estar finalizada. Y para ello nos explicaron que habían pedido un préstamo al Banco Europeo de Inversiones de 750 millones de euros. Pero, claro, es muy paradójico que pidan este préstamo al Banco Europeo de Inversiones al mismo tiempo que están inmersos en un proceso independentista que, lo quieran o no, implicaría salir de la Unión Europea. Y tampoco ayuda el tener al señor Romeva la semana pasada riéndole las gracias a la CUP en una interpelación sobre lo mala malísima que es la Unión Europea. Luego, por no hablar de que las entidades financieras lo que quieren es estabilidad, y la incertidumbre que genera la independencia no es precisamente el escenario más propicio para que nos concedan un préstamo. Entonces, una de las preguntas que queríamos hacerle es si tienen noticias de este préstamo que anunciaron que habían solicitado.

Luego también en la rueda de prensa se dijo que tenían en la cabeza otras alternativas de financiación por si no le concedían este préstamo. Queríamos saber cuáles son esas alternativas, porque también ayer el *president*, cuando le preguntó Inés Arrimadas sobre este tema, pues, dijo que las soluciones estaban muy a punto, y queremos saber a qué se refería. Porque en este sentido nosotros somos una oposición responsable; es decir, estaremos a su lado para defender la necesidad de esta línea 9, como lo hemos hecho con el Corredor Mediterráneo, que hemos estado a su lado a la hora de pedir que se materialicen esas obras, pero también responsables en el sentido de estar vigilantes, alerta, de cómo se hace: queremos transparencia, queremos saber cómo se está haciendo.

Luego, bueno, preguntarle: las obras del tramo central están paradas, entendemos, y no sabemos si van a estar finalizadas en el 2020, 2025, 2030, no tenemos ni idea. Entonces, tampoco queremos que nos diga una fecha fija, pero al menos una previsión aproximada. Porque según sus propias palabras estamos pagando un canon de 450 millones de euros anuales que de ninguna manera están justificados, teniendo todo el tramo central, que es el que le da sentido a la línea, parado, porque no acabarlo también cuesta dinero. Porque como no había dinero para pagar y seguir las obras, se inventaron una fórmula de concesión con las empresas que era: «Tú hazme las obras, que yo luego yo las pagaré.» Y ese «yo ya te las pagaré» no se debió negociar muy bien, porque ese canon de 450 millones de euros anuales no parece un precio muy razonable para una obra que debía costar en su día 2.000 millones de euros. Tendría algo de sentido si estuviese toda la línea abierta, pero para los dos trocitos que tenemos en las puntas, pues, es una auténtica barbaridad. Y al final de todos estos años vamos a terminar pagando 16.000 millones de euros, incluida la financiación, que es una auténtica salvajada.

A mí me gustaría saber cuándo se va a poder ir desde Hospitalet o Santa Coloma al barrio de Lesseps sin perder una hora, o por ejemplo a la calle de Santaló, donde yo, por cierto, estuve trabajando y tardaba una hora en llegar, que tardaba menos en llegar a Tarragona en Renfe que a esta zona de Barcelona con los diferentes transbordos que tenía que hacer.

Y luego otra pregunta: en julio de 2016 usted dijo que estudiaban la forma de cómo liberar 200 millones anuales de ese canon para inyectarlos en la construcción del túnel central. Entonces, bueno, como no hemos vuelto a saber nada más, nos gustaría saber cómo está este tema.

Y, bueno, el caso es que esta línea 9, además de lo que se está tardando en hacer, tiene el problema de este sobrecoste: 2.000 millones es lo que iba a costar en un principio, y ya era entonces la obra más grande que iba a acometer la Generalitat en toda su historia, y en lo que se ha convertido es en un agujero negro que se lleva todo el dinero. Y, al final, aquí, aunque se echen la culpa los unos a los otros de los diferentes gobiernos, al final los que salimos beneficiados desde luego no somos los ciudadanos con los apañes que se han ido haciendo a lo largo de todos estos años.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, faig presumpció de bondat amb relació a la formulació d'aquesta interpellació. Hi ha hagut

alguns elements, diguem-ne, que apuntaven cap a una direcció que qüestionaria aquesta presumpció de bondat, però ho ha plantejat en uns termes interessants per ser treballats. I, per tant, li agraeixo aquesta possibilitat, aquesta oportunitat d'abocar al màxim de llum possible amb relació a aquesta actuació.

Primer element: no em cauran els anells a l'hora de reconèixer que la línia 9 no és una actuació afortunada. No ha anat bé, això; no ha anat bé per moltes coses. Vostè ho ha explicat molt bé: diguem-ne, hi ha hagut un increment de cost superior al que hauria d'haver estat oportú, i els terminis no s'han pogut complir. I, per tant, no tenim cap problema..., ahir mateix el president Puigdemont ho va reconèixer: la línia 9, doncs, no és un bon exemple, no és una obra afortunada, des d'aquesta perspectiva. I ara el Govern del president Puigdemont, com el Govern del president Mas, el que estem mirant és de posar-hi alternatives, posar-hi solucions, i desbloquejar aquesta situació.

Però abans d'entrar en el tema, també m'agradaria aixecar una mica el *zoom*, perquè vostè ha incorporat alguns elements. Diu: «Home, hi ha un sobrecost important quant a finançament.» És que tenim un problema, i el problema és de finançament del país mateix. I això no és menor, que és quan tu no tens els recursos per fer una determinada actuació, tens dues opcions a la vida: u, no fer-la, o dos, buscar mecanismes de pagament diferit, sistemes de pagament estructurat. Aquesta és una opció.

Parlem d'un cas on hi ha hagut sistemes de pagament estructurat, pagament diferit. Per exemple, desdoblar l'eix Transversal. Desdoblar l'eix Transversal efectivament va costar 710 milions d'euros; n'acabarem pagant com a mínim 3.300, si no és que busquem algun mecanisme de reversió d'aquesta situació. Però aquestes són les condicions del mercat concret, i aquí, o poses peatges explícits, o vas a un sistema de pagament diferit, o simplement no fas l'actuació, no fas l'obra. En el cas de l'eix Transversal és molt clar perquè tenim l'obra feta i hem aconseguit una cosa que és molt important, que és que hem reduït pràcticament a la mínima expressió els accidents mortals –pràcticament. Va valdre la pena? Va valdre la pena; des de la nostra perspectiva, va valdre la pena.

Però quan tu no tens els recursos, aleshores has de buscar alguns mecanismes, i en el cas de l'eix Transversal, o en el cas de la línia 9, els recursos hi eren –els recursos hi eren. Hi eren en quina forma? Hi eren en la mesura que Catalunya genera prou, diguem-ne, rendibilitat fiscal com per afrontar aquestes actuacions, el problema és que hi ha una part d'allò que generem que no es queda aquí. Però més enllà d'això..., que és un discurs que vostès no accepten, el del dèficit fiscal, però és una realitat rotunda, reconeguda pel mateix Govern de l'Estat, la diferència entre allò que els catalans paguem i allò que retorna al país.

Busquem una cosa més concreta, a vostès que els agraden les lleis, i els agrada el compliment escrupolós de la llei: Estatut d'autonomia de Catalunya, disposició addicional tercera. La línia 9 es va plantejar des de la convicció que el Govern espanyol acataria la llei, i acataria allò que s'estableix a la disposició addicional tercera de l'Estatut i que hi hauria els recursos per acabar la línia 9. Perquè el que queda pendent de la disposició addicional tercera són 3.000 milions. Acabar la línia 9 ens en costarà 1.200 –1.200 milions. Per tant, si l'Estat espanyol complís la llei, complís allò que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, podríem pagar tres vegades el que queda de la línia 9 del metro. Aquest és el tema, i això no és menor, no és atzarós.

I, per tant, quan no hi ha aquests recursos, què passa? Es produeix la paradoxa que s'han de buscar sistemes de pagament diferit. Jo personalment, com a conseller, no considero que la fórmula millor per plantejar desbloquejar la construcció de determinades estacions fos utilitzar el sistema de concessió d'aquestes estacions. Si hagués estat conseller, no ho hauria fet, no crec que aquest fos el millor mecanisme de fer-ho. Però nosaltres ara hem de fer front a aquesta realitat –hi hem de fer front. No són 450 milions a cànon, 450 milions és el que nosaltres paguem de la línia 9 cada any. Hi ha una part, diguem-ne, que fa referència a cànon a les estacions, una altra part a cànon tècnics, una altra part a afrontar els interessos del finançament; són diversos elements. Però jo també no tinc cap problema en reconèixer que l'opció de concessionar estacions per aconseguir els recursos no va ser una bona opció, perquè allò no era una concessió –allò no era una concessió–, allò era un sistema de pagament diferit. Era aquest, el tema.

Per tant, què ens toca? Veure com reconduïm la situació. I aquí és on ens hem posat a treballar i a treballar molt intensament. I com ho he fet? Quan es va inaugurar el

tram de la línia 9 des de la Zona Universitària fins a l'aeroport, vostès recorden que jo mateix en aquest Parlament vaig dir: «Continuarem les obres del túnel; continuarem les obres del túnel per tal de poder posar en servei al més aviat possible les estacions que tenen més demanda del ramal de la línia 10», que són les dues de Barcelona i les dues de l'Hospitalet. Aquesta va ser una decisió encertada; si nosaltres haguéssim aturat les obres del túnel, avui no podríem parlar ni de les dues de Barcelona ni de les dues de l'Hospitalet.

Permetin-me utilitzar la metàfora de les nines russes. Primera nina russa: continuar les actuacions en el túnel. Segona nina russa: buscar un mecanisme de finançament excepcional per tal de fer front a les dues estacions de Barcelona, i aquí vull posar en valor la bona col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, de tots els grups municipals de l'Ajuntament de Barcelona que van apostar per això, i vam aconseguir els recursos per fer aquestes dues estacions: Foneria i Foc Cisell. Tercera nina russa: sense les dues estacions de Barcelona, no hauríem pogut buscar el finançament per fer les dues estacions de l'Hospitalet.

I els veïns de l'Hospitalet i l'Ajuntament de l'Hospitalet què ens deien? Ens deien una cosa molt raonable: «Home, nosaltres hem patit tot el procés de construcció de la línia 10 del metro, el que no tindria sentit és que al juliol de l'any 2018 passessin els trens per sota de casa nostra, anessin a Barcelona i no s'aturessin a l'Hospitalet.» Això no tenia cap mena de sentit. I, d'una manera unànime, l'Ajuntament de l'Hospitalet i la federació d'associacions de veïns ens diuen: «Busqueu algun mecanisme.»

I nosaltres aquí teníem una cruïlla, que és: buscar un mecanisme de resoldre tot el finançament a través d'aquesta opció del crèdit del BEI que hem demanat, és a dir, quan es resolgui la part central també anar a buscar el ramal de la línia 10, o buscar algun mecanisme en clau pressupostària.

I aquí li responc els temes concrets que vostè deia. Quan nosaltres diem que és «amb pulmó pressupostari» el que estem dient és que no és un sistema de pagament diferit, no és un sistema de pagament estructurat, no és un cànon, no és un sistema alemany, sinó que ho pagarem amb recursos estrictament pressupostaris. Amb quin instrument? Amb un pla econòmic i financer, que és el Pla econòmic i financer d'Ifercat. Així és com funcionen les coses. Vostès, com que no han governat mai, això no ho acaben de..., aquests conceptes no els acaben, a vegades, d'interioritzar, però això funciona exactament així. Funciona quan nosaltres afrontem noves actuacions en carreteres, per exemple, la C-14, als Tres Ponts, o la C-58 o la C-17. I funciona així: a través d'un pla econòmic financer. El Govern de Catalunya acorda això, acorda establir les pluriennalitats.

Què vaig dir? Què és el que passa amb el conjunt de les obres? Quan tu comences a fer les obres, la certificació de les obres –i això també és important– es produeix al cap d'un mes, dos mesos, tres mesos, i, per tant, tendeix a passar que hi ha un petit decalatge entre quan comences a executar les obres..., comences abans les obres de pagar, perquè pagues contra certificació. Això funciona així. I, per tant, s'acaben les obres i continues pagant. Aquest és un concepte bàsic.

Però, aquí, quan deia «pulmó pressupostari» el que volia dir és que no hi ha un sistema de pagament diferit, no hem demanat un crèdit per poder fer aquest pagament de les dues estacions de l'Hospitalet. Ho fem a través d'aquest mecanisme del Pla econòmic financer d'Ifercat, que és l'empresa pública que du a terme les actuacions en les infraestructures ferroviàries. Així ho vam explicar a l'Ajuntament de l'Hospitalet, així ho hem explicat a la federació d'associacions de veïns, així ho hem explicat als grups municipals, i abans de fer-ho públic ens vam reunir amb el conjunt de forces vives de l'Hospitalet.

I vam fer una altra cosa: vam decidir crear una comissió de seguiment. Les obres començaran el mes de juny. Les obres..., vam demanar a l'Ajuntament de l'Hospitalet quina..., no podem posar en servei les dues obres simultàniament; hi haurà, en aquest cas, sí, un *gap* de sis mesos entre Provençana i Ildefons Cerdà. Des de l'Hospitalet se'ns va dir: «La prioritat és Provençana.» Doncs, començarem per Provençana, començarem les obres aquest mes de juny. Les obres, físicament, començaran el mes de juny. Després li explicaré..., perquè la senyora Arrimadas diu que es quedava sorpresa del termini d'execució de les obres. És que això no es fa en sis mesos –no es fa en sis mesos–, des-

prés els ho explicaré. Però aquest és el mecanisme, hi haurà la comissió de seguiment i, per tant, la nostra idea és llum i taquígrafs en el conjunt de l'actuació.

En el segon torn li donaré més detalls de com afrontarem això i com afrontarem el tram central de la línia 9.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull. Té la paraula la senyora De la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *conseller*. Bueno, antes de nada, quería contestarle que usted decía que, como no hemos gobernado nunca... Bueno, claro, es que para gobernar así de mal, pues... Nosotros gobernar no, pero trabajar hemos trabajado muchísimo fuera de la política, y para esto estamos aquí, pues, para intentar hacer un poquito mejor las cosas. (*Aplaudiments.*)

Aquí el problema es que las cosas se han hecho fatal –se han hecho fatal. Han ido desfilando diferentes gobiernos en los que, bueno, prácticamente, pues, ha estado todo el arco parlamentario; nosotros no. Y que me rectifique mi compañera Marina, que es la experta, pero es que no conozco ninguna obra en España que haya tenido estos sobrecostes; bueno, el túnel de Pajares, puede ser, pero ni mucho menos es tan escandaloso el sobrecoste como este. Es una cuestión de mala gestión.

La línea 9 tiene una longitud de 47,8 kilómetros y un presupuesto de 6.000 millones de euros, lo que supone un coste por kilómetro de 125 millones de euros. Si buscamos la media española en lo que se refiere a construcción de líneas ferroviarias urbanas, podemos decir que el coste medio del túnel mediante tuneladora es de 41,3 millones de euros por kilómetro. Quiere decir que esta línea está costando tres veces más cara que la media española. ¿Verdad que han tenido los 2.000 millones de euros que costaba la obra?, y otros 2.000, y otros 2.000... No es un problema de déficit fiscal: han tenido dinero y tiempo para hacer tres líneas 9. Y, en cualquier caso, el señor Mas-Colell ya reconoció que lo del déficit fiscal era falso.

La obra costaba 2.000 millones de euros y tenía que estar en cinco años. Han tenido mucho más de 2.000 millones y se han esfumado, y han pasado quince primaveras. ¿Dónde están? Es el triple de dinero y el triple de tiempo. ¿Dónde está esa línea 9? Y todavía la excusa es que necesitaban más dinero de la disposición adicional tercera. ¿Cuántos millones más?

Pero es que, además que, saque lo de la disposición adicional tercera, tratándose..., en una interpelación de Hospitalet... Estamos hablando de Hospitalet de Llobregat. Y, claro, la disposición adicional tercera del Estatuto de Cataluña de lo que habla es que el Estado invertirá cada año en determinado territorio en función de su PIB. Entonces, esto quiere decir que, haciendo el símil, en Sarrià hay que invertir en función de su PIB, y a Hospitalet, que nuestro PIB no es el mismo, que nos dejen de la mano de Dios, no tendríamos estaciones. Eso es lo que dice la disposición adicional tercera. Este Gobierno, que dice ser tan social, está defendiendo una disposición adicional tercera que atenta gravemente contra la redistribución de la riqueza y contra la igualdad de todos los ciudadanos: el dinero, para los ricos, y a los pobres, pues, que ya se apañarán, eso es lo que dice la disposición adicional tercera.

Luego, ha comentado que usted, como *conseller*, no hubiera optado por ese sistema de concesiones, que es el que al final ha terminado enmarañando toda la gestión de la línea. Pero es que en la época en la que se tomó esa decisión de hacer esa forma de financiación estaba parte de su Gobierno; es decir, tienen sentado como responsable de las finanzas de la Generalitat a..., pues, a ese partido, un partido que formaba parte del *tripartit*, que tuvo parte de la responsabilidad en aquel desastre económico y financiero porque, eso, estaban en el Gobierno, y ahí está, y ahí están sentados responsables financieros.

Y entenderá que teniendo a Esquerra gestionando las finanzas y los pulmones presupuestarios, lo primero que me venga a la cabeza es llamar al neumólogo, porque es que no me da ninguna –no me da ninguna– tranquilidad, que el señor Junqueras además venga a la rueda de prensa de la semana pasada, pues, a darnos tranquilidad y a decir que el dinero estará.

Luego ha comentado que fueron a Hospitalet y estuvieron hablando con las fuerzas vivas, con los vecinos. Y le comentaré, bueno, una cosa que ha ocurrido en este caso. Los vecinos se reunieron con ustedes, la verdad que para ellos fue una alegría, y les comentaron: «Déjennos hacer la asamblea de vecinos antes de hacer la rueda de prensa, que lo comentemos.» Y, claro, la semana pasada recibieron la llamada: «Oye, que viene el conseller Rull, que viene Junqueras, y hay que hacer corriendo la rueda de prensa.» Y, claro, se quedaron sorprendidos, porque, ¿a qué tanta prisa, si la asamblea fue ayer por la tarde? –ayer miércoles. Entonces, esas prisas para hacer la rueda de prensa..., pues, se quedaron un poco sorprendidos, y de ahí que también nos comentaran que, eso, no terminaban de ver las cosas.

Estaban muy contentos, eso vaya por delante, pero no queremos, o no quieren, que se quede en un anuncio más: quieren la seguridad, saber. El porqué de esta interpelación era eso: la seguridad. No más desengaños, son muchos años de luchas vecinales y de desengaños, y no querían que fuese uno más.

Y luego, bueno, ha comentado que el Ayuntamiento de Hospitalet estaba muy preocupado en este tema. Pero es que ese es otro de los motivos de preocupación de los vecinos de Hospitalet, porque los vecinos de Hospitalet estamos acostumbrados ya a los anuncios a bombo y platillo de la alcaldesa que no se terminan de materializar, que, bueno, hasta nos ha llegado a prometer que va a venir Ferran Adrià a montarnos una escuela de cocina y aún estamos esperando, y, claro, con una alcaldesa tan preocupada por salir en el papel cuché, y ustedes se la llevan al anuncio, o sea, a la rueda de prensa de la semana pasada, claro, los vecinos dijeron: «Malament.» Es decir, estamos muy contentos, pero no queremos que sea el sueño de una noche de verano, y que realmente, pues, eso, que se materialice.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora De la Calle. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Molt bé; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, o sigui que anava d'això: aquesta interpellació anava de fer política municipal aquí, en el Parlament de Catalunya, i fer, diguem-ne, campanya per a les properes eleccions municipals.

No he entès exactament quin és el sentit d'aquesta interpellació. Nosaltres formem part de la solució, hem donat respostes, l'hem calendaritzat, hem buscat mecanismes de seguiment. No cal que vingui Ciutadans en aquest Parlament a fer una interpellació amb una base –amb molta cordialitat– que té uns elements, diguem-ne, demagògics que nosaltres no podem sostenir. I ho lamento, perquè vostè ha començat bé la interpellació, si em permet comentar-ho. Vostè l'ha començat bé, ha posat les diverses peces del trencaclosques; però, al final, la tendència és anar cap a on volen anar, que és a buscar aquest element de confrontació.

Aquesta interpellació hauria de servir per dir: «Ostres, bé: estem al costat de la gent de l'Hospitalet, dels veïns, dels ciutadans per resoldre el tema.» Vostès han de decidir si formen part de la solució o formen part del problema. En la primera intervenció vostè ha fet un advertiment, ha dit: «Vostès han demanat un crèdit en el Banc Europeu d'Inversions, però vostès són independentistes i volen marxar de la Unió Europea.» Ciutadans ens ajudarà que el Banc Europeu d'Inversions ens concedeixi aquest crèdit o s'hi oposarà?, o suggerirà que no ens l'han de donar?, o suggerirà que, en la mesura que aquí hi ha un procés democràtic, vostès, a través dels seus eurodiputats o a través del que sigui, s'adreçaran al Banc Europeu d'Inversions a dir que no ens donin aquest crèdit? Quina és la seva posició?

Perquè amb aquesta insinuació que vostè ha fet avui i que ahir va fer la senyora Arimadas, ja intuïm cap a on volen anar. Aquí, o estem al costat de resoldre els temes efectius que preocupen la gent o no. I aquest és el dilema, això és el que vostès han de decidir, això és el que vostès han de triar; és essencialment això i aquesta és la base de fons. I a nosaltres ens preocuparia, de veritat, que aquest grup parlamentari pensés més en d'altres claus que no pas en clau de resoldre el tema de la gent.

Hem descobert això, que avui venien a fer política municipal. Hem vist que han fet com una amenaça de dir: «Compte, Banc Europeu d'Inversions, que aquí, diguem-ne, estem en mans d'un govern que és sospitós en relació amb la Unió Europea.»

I, tercer element: home!, que vostè ens digui que l'Estat espanyol no ha d'invertir a Catalunya ni en la mateixa proporció... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Vostè ha dit: «Escolti, en la mesura que Catalunya és més rica a d'altres territoris, la inversió pública no cal que es produeixi amb la intensitat que correspondria.» És això.

I han avalat uns pressupostos generals de l'Estat que bàsicament el que diuen és que la inversió de l'Estat a Catalunya està no per sobre de la capacitat de generar riquesa, que és bo per a Catalunya i bo per a la resta de l'Estat, sinó molt per sota del percentatge de població que viu a Catalunya. Això és el que estan dient Ciutadans en aquests moments. I jo estic perplex que vostè ho hagi solemnitzat amb aquesta alegria que la caracteritza. Ha vingut aquí i ha dit: «Escolti, si l'Estat espanyol no inverteix a Catalunya, com que nosaltres generem més recursos que a d'altres territoris i hem de ser essencialment solidaris, escolti, no cal que arribin aquests recursos.» Doncs, l'hi agraeixo, eh?, perquè ha sigut una expressió de sinceritat rotunda.

Sabem quina és la gènesi inicial de Ciutadans –ho sabem–, que és amb relació a la llengua, a la cultura catalanes; vostès van néixer justament per qüestionar determinades coses en aquest sentit. Però avui han continuat en aquests termes, vostè ha dit bàsicament això. Quan demanem més inversió, a Catalunya, quan diem que la locomotora econòmica de l'Estat espanyol és bo que tingui recursos per crear prosperitat aquí i allí, vostès on són? I vostès avui claríssimament ens han dit que aquest no és un concepte que comparteixin.

Doncs, sap què? La immensa majoria de forces polítiques d'aquest Parlament, si guem sobiranistes o no siguem sobiranistes, sí que formen part d'aquest ampli consens. I vostès, com sempre, decideixen marxar d'aquest consens que és en benefici dels ciutadans d'aquest país. Vostès tenen diverses cruïlles per triar, però al final només n'acaben triant una, que és una cruïlla que el que intenta és que els ciutadans d'aquest país –la gent de l'Hospitalet, la gent de Barcelona o la gent del Pallars Sobirà–, en definitiva, tinguin menys instruments per generar progrés i benestar per a la gent d'aquest país.

Aquesta és la seva tria, és legítima. Nosaltres no la podem compartir, i hem de ser capaços d'explicar als ciutadans de Catalunya que hi ha determinades formacions que, legítimament, consideren que la millor manera de treballar per a aquest país és negar-li els instruments per generar prosperitat. Aquesta és la seva opció, no és la nostra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller Rull.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats escolars

302-00148/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats escolars, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Abans que marxi, senyor Rull: té molta imaginació, eh?

Les persones que hem nascut a entorns humils –ha parlat la meva companya Noemí de la Calle, que és de l'Hospitalet, jo soc de Rubí– sabem la importància de l'educació com a ascensor social. Com ja he dit, jo vaig créixer a Rubí, una ciutat industrial, que es va anar formant amb persones que, com per exemple els meus pares, van venir de la resta d'Espanya buscant un futur millor per a ells, però sobretot per als seus fills i les seves filles. I tota la meva infantesa i tota la meva joventut ha estat travessada per la ferma creença que estudiar era la millor manera d'aconseguir una vida més plena.

Vaig anar a una escola pública i a un institut públic on any rere any rebíem felicitacions perquè tots els alumnes que es presentaven a les proves de selectivitat les aprova-

ven. Després, gran part de la meua vida laboral com a professora de secundària ha estat a Rubí, i he anat veient amb tristor i amb preocupació com cada any menys alumnes accedien a la universitat perquè menys alumnes es presentaven a la selectivitat i menys alumnes l'aproven. I sempre em faig la mateixa pregunta: si els meus companys de Rubí i jo haguéssim nascut uns anys més tard, hauríem arribat a la universitat?

Mai no en sabrem la resposta, però les dades que tenim no són gaire reconfortants, perquè a la ciutat de Barcelona, un alumne de Ciutat Vella té vuit cops més vegades de possibilitat de fracàs escolar que un de Sarrià. I aquestes dades de segregació escolar es repeteixen a molts pobles i ciutats de Catalunya. De fet, molt pocs alumnes matriculats a centres públics de Ciutat Vella arriben a la universitat.

I aquesta és una dada inacceptable, jo crec que és una notícia que hauria d'obrir els diaris, i passa absolutament desapercebuda. Per què? Perquè aquesta dada tan terrible ens demostra que l'escola catalana, malauradament, no garanteix ni l'equitat ni la igualtat d'oportunitats; és a dir, no garanteix la cohesió social.

L'ascensor social a Catalunya s'ha espatllat, i el Govern no fa res per arreglar-ho. Tenim un govern..., bé, de fet, no hi ha ningú present del Govern en aquests moments, la qual cosa ja denota la importància que té per a ells l'educació. Tenim un govern, com deia, sense força ni il·lusió per solucionar els problemes dels catalans; un govern que està obsessionat a tornar a repetir el 9-N. Ho hem vist clarament: la meua companya Noemí de la Calle parlava de l'L9 del metro i aquí es parlava de tornar a repetir el 9-N. I, fins ara, per exemple, el Departament d'Ensenyament no ha estat capaç de donar resposta –i vam tenir dues hores d'interpel·lació aquest dimarts–..., no ha donat cap resposta de per què a Catalunya tenim els pitjors nivells de xifres de fracàs escolar entre els immigrants i també entre els castellanoparlants.

Nosaltres sí que creiem fermament que l'educació és un ascensor social, perquè sabem que el talent pot néixer a qualsevol lloc. El talent no entén ni de geografies ni de classes socials, i hem de potenciar tot el talent que tenim a Catalunya per garantir la igualtat d'oportunitats de tots els nens i nenes. Hem de potenciar l'excel·lència allà on sigui, i la situació de les famílies no en pot ser un impediment. Nosaltres demanem una autèntica gratuïtat de l'escola pública, i això vol dir que les famílies no hagin de pagar tres-cents euros cada inici de curs per cada fill.

Els alumnes han de poder accedir de forma gratuïta als llibres de text mitjançant un sistema de préstec, com passa a altres comunitats autònomes, com ara a Madrid, que, gràcies a una iniciativa de Ciutadans, els alumnes de la Comunitat de Madrid tindran ara llibres de text gratuïts. Però, aquí a Catalunya, que vam presentar la mateixa proposició de llei, no vam poder ni parlar del tema, perquè els senyors de Junts pel Sí ens van fer una esmena a la totalitat, i no hem pogut ni parlar del tema. És a dir, mentre que els alumnes de Madrid, gràcies a Ciutadans, ara tindran llibres de text gratuïts, a Catalunya les famílies continuaran pagant tres-cents euros cada inici de curs.

Tampoc podem segregar els centres escolars allunyats dels nuclis urbans. Després també en parlarem, amb la moció del PSC, però nosaltres també en portem un punt, perquè no pot ser que unes famílies hagin de pagar transport i altres no, perquè és una mena de discriminació.

I també volem que puguin accedir, tots els alumnes, a l'educació postobligatòria. I, naturalment, que tots els alumnes puguin estudiar en tres llengües vehiculars –anglès, espanyol i català–, exactament igual que fan els fills dels presidents de la Generalitat i de les famílies amb més diners. D'això se'n diu «igualtat d'oportunitats». Però, un altre cop, Junts pel Sí no vol ni parlar d'aquest tema.

Així, doncs, esperem que aquestes propostes de Ciutadans serveixin perquè l'ascensor social torni a funcionar a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Bien; gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, no vamos a negar que tenemos mejores resultados educativos que hace unos años, como en casi toda España, pero si entendemos que la educación debe transmitir conocimientos, desarrollar competencias, aspirar a la excelencia; si creemos que la educación es un mecanismo social de equidad y de solidaridad, ofreciendo más y mejores oportunidades a todos, entonces, no podemos estar satisfechos.

El sistema actual no es verdaderamente inclusivo. Sigue penalizando la enseñanza pública, a los alumnos con más dificultades y a los de entorno cultural más bajo. Es un modelo desigualitario, rígido en oportunidades y permisivo en resultados, y que, además, impone la discriminación lingüística a los niños que hablan castellano desde el principio y a lo largo de toda la enseñanza preuniversitaria. Mucho hay que seguir trabajando, mucho hay que invertir, muchos dogmatismos hay que cambiar para que, de verdad, las oportunidades educativas sean iguales para todos, al margen de la lengua hablada en casa o del nivel socioeconómico o cultural de la familia.

Lo primero que hay que revisar para mejorar los resultados escolares es el modelo que aplicamos. Apoyamos nosotros, desde el PP, la autonomía de centro, pero necesitamos sistemas de rendición de cuentas universales y objetivos. Necesitamos docentes motivados, independientes, bien formados y descargados de trabajo administrativo. Necesitamos apoyos expertos para las situaciones específicas que exceden la labor del docente, especialistas en resolución de conflictos, psicólogos, veladores, personal formado y suficiente para cada tipo de necesidad educativa especial presente en la escuela. Necesitamos más inversión, aulas dignas, equipamientos adecuados.

Hay que fomentar la cultura del esfuerzo, porque, en la vida, crecer, mejorar, cambiar conlleva siempre un esfuerzo. Porque el sentido de la responsabilidad o la satisfacción por el trabajo bien hecho no son solo cualidades que ayudan a aprobar los cursos, sino que también refuerzan la autoestima y forman ciudadanos valiosos y que aportarán a la sociedad. Y no hay que hacerse trampas en el solitario: habría que garantizar que los aprobados *siempre* corresponden a niveles mínimos suficientes, lo que actualmente, sin evaluaciones externas y universales verdaderamente objetivas, nadie puede asegurar.

Además, es muy difícil progresar con lagunas temáticas o competenciales sin asentar los conocimientos previos. Sin embargo, esto parece una constante en nuestro sistema: los docentes de primaria se quejan de que muchos niños llegan a primero sin tener las nociones básicas de lectura y escritura que les corresponderían; los profesores de instituto se quejan de que muchos alumnos llegan a la ESO sin los conocimientos mínimos necesarios en materias básicas como matemáticas, lengua o ciencias, y los profesores universitarios, de que muchos alumnos, a pesar de haber pasado una prueba de acceso, tienen lagunas de conocimientos elementales, y la mayoría, faltas de ortografía.

Nosotros seguimos defendiendo las pruebas externas comunes a todo el sistema, iguales para todos los estudiantes, como las que se realizan en veinte países de la OCDE y que implican, según PISA, dieciséis puntos de mejora en resultados. Y por eso le pedimos a la Generalitat que proponga, en el ámbito del pacto educativo, el formato de evaluación de final de etapa para toda España que le parezca más eficaz; que aporte la *conselleria* su experiencia de años de pruebas de competencias básicas, que no son perfectas, pero menos es nada.

Y, finalmente, es evidente que el dominio de varias lenguas es un elemento de competitividad y también de cultura. Ahora bien, parece sensato que este plurilingüismo imponga la misma dificultad a todos los alumnos. Por mucho que estemos en Cataluña y que el catalán sea una lengua minoritaria, originaria de Cataluña, nadie tiene el derecho ni legal ni moral de imponer toda la enseñanza en catalán, porque precisamente para que todos los alumnos sean iguales la ley consagra el derecho de todos a que su lengua, si es oficial, sea lengua de enseñanza, y así todos los alumnos, hablen catalán o castellano en su casa, afronten esta enseñanza plurilingüe con la misma dificultad. Y esta, de hecho, es la práctica habitual en todos los territorios bilingües del mundo, salvo en las islas Feroe y aquí, en Cataluña. Y si queremos una enseñanza plurilingüe, el catalán necesariamente va a dejar de ser la única lengua vehicular.

Ahora bien, ¿tiene sentido que el catalán ceda horas, asignaturas, al inglés, pero no al castellano? ¿Tiene sentido pensar que la supervivencia del catalán está en riesgo si

cede espacio al castellano pero no peligra si cede ese mismo espacio al inglés? En definitiva, pedimos que la Generalitat revise los proyectos lingüísticos de los centros catalanes y los adecúe a la legalidad, garantizando la presencia vehicular mínima de catalán y de castellano, porque si alguna de estas lenguas no es vehicular, el proyecto lingüístico es ilegal.

Seguro que así también mejoramos los resultados escolares, sobre todo de los alumnos que hablan castellano, sean catalanes, sean del resto de España o sean extranjeros.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia. La senyora Sierra ens feia un discurs, a la interpellació, i també avui, a la moció, basat en la crítica a les desigualtats. Ens explicava, no?, el dia de la interpellació, que hi havia escoles que feien projectes educatius públics basats en generar igualtat entre alumnes amb procedències de diversitat cultural molt diferent, etcètera. Vostè, a més, centrava molt el seu discurs en la línia de la diversitat cultural, de la migració... Ha tornat a venir aquí ara, a la moció, i ha tornat a fer aquest mateix discurs.

Nosaltres, quan hem vist la moció, ens hem adonat que vostè en cap cas feia esment ni de l'escola pública ni de..., que, a més, reiterava tot el tema de les proves, i que, a més, quan parlava de ràtios, tampoc, diguéssim, diferenciava entre escola pública i privada. En aquest sentit han anat les nostres esmenes, en posar «públic» cada cop que vostè deia «centre» i en capgirar el primer punt, que feia esment precisament de les proves, que nosaltres entenem que és un dels elements, diguéssim, que genera desigualtat i que genera centres i polítiques educatives segregadores. Però vostè no n'ha acceptat cap.

No només no ha volgut reiterar que els centres on vostès volen posar més recursos han de ser públics, entenent que l'escola pública és el principal mecanisme d'igualtat i de cohesió que tenim en aquest país, sinó que vostè no fa cap esment de la problemàtica greu de la segregació escolar; segregació escolar per raó d'origen, precisament molt més acusada a tota aquesta geografia que vostè explicava com a pròpia i que patia moltíssim més, diguéssim, la manca d'inversió de recursos.

És greu. Vostè fa un discurs de la igualtat, de l'excel·lència, però està plantejant polítiques segregadores, polítiques educatives potenciadores de desigualtat. Perquè quan vostè no aposta per l'escola pública com a mecanisme central de capgirar tot això, nosaltres entenem que precisament vostè el que està fent és potenciar la desigualtat i la segregació.

Jo li diria que parin de fer retòrica política perversa, parin de parlar de lluita contra la discriminació i del mite dels migrants i dels que venim d'Andalusia i de la manca de cohesió social, quan vostè el que està fent és campanya electoral. Vostè el que està fent és un discurs que pretén aprofitar-se d'una problemàtica tan greu com la segregació escolar, d'una problemàtica tan greu com les diferències de classe, d'una problemàtica tan greu com el racisme institucional. I, a més, les polítiques que proposa vostè precisament aguditzen tot això.

Miri, des de la CUP - Crida Constituent hem batallat i batallarem per l'escola pública, universal, de qualitat, com a mecanisme de generació d'igualtat, com a mecanisme de construcció d'identitats comunes, diverses, però és que el que vostès estan proposant és precisament el contrari. Per tant, ens tindran al davant (*l'oradora riu*); no tenim cap altra opció que no sigui, diguéssim, batallar el discurs que vostè està fent.

A més, vostè és còmplice del discurs aquest del PP que planteja la llengua i la problemàtica de la llengua, una problemàtica inexistente, que precisament el que fa és segregat i precisament el que fa és plantejar identitats contraposades, identitats que..., o sigui, que van en contra de la igualtat i de la construcció comuna d'una identitat que pugui ser diversa, respectuosa i alliberadora.

Per tant, senyora Sierra, nosaltres a la majoria de punts ens abstindrem, perquè fem un exercici de responsabilitat política i pensem que, tal com està l'educació, nosaltres no

podem anar en contra d'abaixar ràtios i d'augmentar recursos, però el que no podem fer és donar suport a una moció que precisament va en contra del que vostè planteja.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom. En primer lloc, doncs, agrair la moció a Ciutadans, si bé és veritat que potser també ens hauria agradat un enfocament diferent.

Creiem que un tema bàsic a treballar és la manca d'equitat, que evidentment trobem encara al sistema educatiu, que s'expressa especialment en els resultats escolars desiguals de l'alumnat en funció del seu estatus socioeconòmic o també per raons d'origen estranger. I aquesta, per nosaltres, doncs, és la clau. I és aquesta desigualtat la que entenem que s'ha d'abordar, s'ha d'erradicar, amb mesures de suport però també –important– sense estigmatitzar.

Per això veiem bé mesures que proposen, en general, reducció de ràtios, increment de personal docent, per dotar d'una millor qualitat educativa; també de personal docent de suport, de reforç per a l'alumnat que té més necessitats i dificultats per assolir les competències bàsiques –entenem que és necessari. I també proposem i compartim el fet d'augmentar les dotacions de professorat en anglès per millorar, doncs, la qualitat de l'atenció educativa, afavorir desdoblaments... –això ho hem discutit a bastament.

Però celebrem especialment que se'ns hagi acceptat la nostra esmena al punt 4. Parlem d'un tema prioritari, i pensem que precisament per contribuir a reduir el fracàs i l'abandonament escolar prematur l'objectiu no hauria de ser tant potenciar escoles de segones oportunitats, sinó que per nosaltres el que seria prioritari seria potenciar que el mateix sistema ja doti d'aquestes noves oportunitats. I això, doncs, pel Grup Socialista passa per flexibilitzar el sistema educatiu, especialment en l'etapa de secundària, per dotar, com deia, de majors oportunitats i itineraris a l'alumnat que ho necessiti i millorar sobretot els serveis d'informació, d'orientació, d'assessorament, sobretot a les possibilitats del sistema educatiu, de formació i qualificació professionals.

Avui sabem que aquests sistemes d'informació, orientació i també assessorament i acompanyament són bastant limitats, són molt millorables; només ho fa determinat personal de manera voluntària, i això, doncs, no pot ser. Per tant, entenem que cal facilitar aquestes passarelles, les transicions laborals, educatives i formatives, perquè això és crucial, i només d'aquesta manera ens podrem adaptar millor a les necessitats de molts joves.

Sobre el tema dels deures –tampoc és un tema nou–, trobàvem excessivament intervencionista en l'autonomia pedagògica el redactat original, perquè no ens correspon a nosaltres, no ens correspon a aquest Parlament, decidir ni regular les tasques acadèmiques extraescolars. Però, si es vol, sí que estem d'acord en promoure una millora de la coordinació entre els docents per racionalitzar aquestes tasques i que això es faci d'acord amb criteris pedagògics i de salut dels infants i joves.

Pel que fa als llibres de text, havíem presentat una esmena per recuperar en els pressupostos una partida suficient per a la reutilització dels llibres de text i del material didàctic –això ja havia existit en l'època del Govern d'entesa– i per tal de fomentar aquesta reutilització. Però, en definitiva, no se'ns ha acceptat, i, en qualsevol cas, doncs, no ens sembla malament el que ens proposa Ciutadans, el sistema de préstec, sempre que es respecti l'autonomia dels centres.

Agraim també l'acceptació de la nostra esmena relativa al sosteniment dels serveis de transport escolar per garantir, doncs, aquesta igualtat d'oportunitat d'accés, i, especialment, que s'hagin introduït els criteris de distància mínima, de dificultats d'accés, de renda. Sabem que el criteri únic del canvi de municipi vigent no és suficient, és millorable, genera injustícies, i, per tant, cal modificar-lo com més aviat millor, i ens sembla que la incorporació dels criteris de distància mínima i de dificultats d'accés pot garantir que s'avanci més en termes de justícia.

D'altra banda, ens semblen bé algunes aportacions del Partit Popular, en el sentit d'augmentar la dotació de professionals específics per garantir la inclusió del sistema

o una atenció adequada a l'alumnat amb necessitats educatives especials. I també ens hauria agradat que en el punt 11 s'hagués previst incrementar les dotacions de personal administratiu per fer efectiva, realment, la possibilitat d'alleugerir els docents de les tasques administratives, perquè, si no hi ha un augment de dotacions de professionals, diguem-ne, de personal administratiu, segurament quedarà en un desideratum, però totalment d'acord en que cal simplificar aquestes tasques i reduir-les, si és possible, en la mesura que resten temps d'atenció de qualitat docent a l'alumnat.

Pel que fa al punt dels barracons, ens hi abstindrem, perquè no acabem de compartir els terminis que es plantegen. Hi ha centres amb mòduls que en cinc anys estan en condicions millors que d'altres en dos anys. Per tant, el que caldria és eliminar-los. Tot depèn, i per això ens hi abstindrem.

I, finalment, votarem en contra de l'establiment de quotes de castellà i d'intervenir en els projectes lingüístics de cada centre i del seu projecte educatiu. La convivència lingüística no és un problema als centres, i en el que ens hem de centrar és en garantir aquest domini bilingüe o trilingüe, si es pot, al final de l'educació secundària.

Per acabar, també votarem en contra del punt 9, que ha introduït el PP, que ens sona: ens sona molt a revàlides, ens sona a afegir avaluacions extremes quan aquestes ja existeixen. Entenem que això pot restar oportunitats als estudiants. Sabem que, a més a més, ja es garanteix que a les transicions educatives es puguin garantir els coneixements i les competències mínimes necessàries, i, per tant, hi votarem en contra.

I, finalment, demanaré a la presidenta..., aprofito per demanar-li vot separat en els punts 9 i 13 en un bloc, i 12 en un altre bloc.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conselleres, diputades, diputats, la veritat és que és una moció amb sorpresa, fins i tot encara hi ha sorpresa. Jo pensava que amb el títol «resultats escolars», vostè, que és professora, ens plantejaria una moció on avui podríem parlar de pedagogia, però no és així. I, analitzada la interpellació que vostè va fer, també esperàvem altres motius de discussió.

La moció en bona part es centra en demandes en uns temes molt concrets, sobretot augment de personal docent en diferents realitats, i hi observem que en tots i cada un dels punts que insta al Govern –també en els que ha acceptat el Partit Popular– existeix una repercussió pressupostària, i dic que sorprèn, després de que vostès menyspreessin, de totes totes, el pressupost i no hi donessin cap mena de suport. Però, ves per on, en realitat avui reconeixen que no era tan dolent, aquest pressupost, perquè sense ell..., bé, sense quatre pressupostos com ell, res del que vostè demana a la moció seria possible, però ja ens hi estan acostumant, a aquestes incongruències. Es tracta d'una moció oportunista, per una banda, i oportunista, per l'altra; per tant, oportunista.

Hi ha una part de la moció que vostès plantegen després de que ja hi ha hagut uns acords determinats, en pressupostos, amb les associacions i les federacions de municipis, amb els sindicats... Per tant, el que vostès proposen a la moció en bona part es farà, però no perquè avui aprovem o no la moció, sinó per tots aquests acords, per tots els consensos que hi han hagut. No li negaré que són temes importants, molt importants, però ja fan tard, perquè amb aquests acords ja existeix la majoria del que demanen. Una hora o altra, siguin benvinguts a l'acord, encara que no hi fossin, en els pressupostos.

En el sentit que hem indicat és en el que hem presentat les nostres esmenes. Algunes les hem transaccionat. Es tracta de fixar una ràtio inferior a l'establerta a grups de P3 o considerar l'augment dels 5.500 professors a tot el sistema, o també en la llengua anglesa, també en primària i en secundària. Això sí, considerant aquest pacte que hi hagut amb la Federació de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis, en les taules mixtes, i sobretot en aquestes reunions bilaterals entre els ajuntaments i el departament, que considerem bàsiques.

Deia «moció oportunista per una banda, oportunista per l'altra» perquè vostès fan unes peticions que saben perfectament que, ara per ara –en un futur, segurament sí–,

no n'hi tenim, de competències, i, per tant, ens estan presentant fallàcies. Des del seu estatus d'influència sobre les decisions del Govern de l'Estat espanyol, que en tenen, és quan esperem que vostès es comprometin a canviar aspectes com la normativa del transport escolar. N'hem parlat tantes vegades, de la normativa del transport escolar *no obligatori* –que avui no s'ha explicat d'aquesta manera, aquí–, que no hi afegiré res més; vostès ho proposen al setè punt.

O demanar també el traspàs de manera immediata de la convocatòria i la gestió de les beques per a ensenyaments postobligatoris. Fa més de vint anys que el Govern està incomplint la llei en matèria de beques. Hi ha una sentència del Tribunal Constitucional –els sona, «sentència del Tribunal Constitucional»?– que l'Estat està incomplint, i diu que és injustificable que a hores d'ara no s'hagin traspassat totes aquestes gestions a la Generalitat. El reial decret en el que es basa el que estic dient parla de la renda de patrimoni familiar i marca les quanties de beques. La Generalitat no té cap ni una competència per determinar aquestes quanties ni per completar condicions d'atorgament, tal com li donaria l'article 114.3 de l'Estatut.

També en el punt 8 demanen augmentar les beques per a l'alumnat de batxillerat i FP. A qui? Al Govern de la Generalitat? A qui han de fer, vostès, aquesta instància? Doncs, mirin, aprofitin la influència i demanin-ho al Govern de l'Estat espanyol, que és qui les ha de donar. També està inclòs en aquest reial decret el finançament de les activitats de pares i mares o les ajudes al finançament dels llibres, que vostès demanen al punt 6. En aquesta mateixa línia, també totes les activitats de millora i difusió de la formació professional, que demanen al punt 8.

El fet que és veritablement rellevant, parlant de resultats escolars, és el treball dels docents, de la comunitat educativa, tots els espais de debat i recerca que s'estan creant, com l'«Ara és demà», com la reflexió en els treballs pedagògics, en les innovacions pedagògiques. I, mirin, en els brindis al sol que vostès plantegen, pot semblar que vostès seran els que aixecaran la copa més alta –segurament–, o els que la faran dringar més fort –també segurament, és possible. Però nosaltres estem satisfets de trobar espais on el que imperi és la pedagogia, el treball de recerca i el debat amb tota la comunitat educativa i amb els experts, perquè és aquí on es troba el treball a futur, i no en el soroll i les estridències quan manifestem políticament o ideològicament algunes propostes. El que hem de fer és fer pedagogia.

Gràcies, presidenta. Aprofito per demanar votació separada dels punts 1, 2, 8... No: 6, 8, 9, 10, 11, 12 i 13.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Barrufet. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta, i bon dia a tothom. Primer de tot, volia donar les gràcies a la diputada Sonia Sierra que posi damunt la taula un tema que ens preocupa, com és, bé, que el sistema educatiu català suspèn en equitat i no ajuda a superar les fronteres de classe. Ara bé, he de confessar que en aquesta moció hem passat per dues fases ben diferents: la primera seria una espècie de dissonància cognitiva, i la segona, detectar un *totum revolutum* en què, al final, no tenim massa clar si estem parlant de resultats escolars o si estem fent un refregit de tot el que hem vist fins ara a ensenyament.

M'explique: per què dic «dissonància cognitiva»? Doncs, perquè veiem una suposada preocupació per l'equitat, la segregació, la igualtat d'oportunitats, la desigualtat social, i, de fet, a la interpellació va quedar ben clar que el principal determinant de l'èxit escolar és la situació socioeconòmica i el capital relacional de les famílies, però, clar, no podem obviar que vostès no fan una aposta clara i directa, com ja s'ha dit ací, per l'educació pública i que, a més, és que el seu programa econòmic queda molt lluny de posar veritables polítiques públiques en marxa que tallin les causes estructurals de la desigualtat. I, a més, és que vostès estan donant suport al Govern de les retallades de la troica.

Vostès són un partit que ha votat en contra de crear una llista de paradisos fiscals quan el frau fiscal, sobretot el de les grans multinacionals, saqueja les arques públiques, i això vol dir menys diners per a polítiques públiques, entre elles educació; que dona su-

port a uns pressupostos de l'Estat que segueixen castigant Catalunya i que reforcen el poder del partit més corrupte d'Europa, o, més a prop, que ha votat en aquest Parlament en contra d'una reforma fiscal per redistribuir la renda i que les famílies que menys tenen, i, per tant, que més pateixen les retallades en educació, per exemple, paguen menys diners. Per no dir també, òbviament, que han votat a favor del CETA; que són molt amics de Macron, que ja ha anunciat una reforma laboral que precaritzarà més encara la situació de les famílies a França...

En definitiva, se'ns mostra una preocupació per una desigualtat social i econòmica que acaba afectant els resultats escolars, però, per altra banda, lluny de fer polítiques públiques valentes, redistributives, predistributives, que ajudarien a acabar amb la desigualtat com a element estructural i que repercutirien positivament en els resultats escolars, vostès aposten pel lliure mercat, que només genera desigualtat i, a més, regala la nostra sobirania a les grans empreses.

Dit això, i pel que fa als primers punts de la moció, clar que volem reduir ràtios, però en general, sense estigmatitzar cap centre en funció dels seus resultats; clar que volem augmentar el personal docent en infantil i primària, i el professorat d'anglès, però també a secundària. Coincidim que les escoles de noves oportunitats han de tindre un reconeixement que actualment no tenen.

Pel que fa als deures escolars, no creiem que siga un tema exclusiu de coordinació entre professorat, sinó de revisió de metodologies i de model. Pel que fa als llibres gratuïts, ens sembla correcta una partida en la línia que proposa la moció, i no com van fer en la proposició de llei, que deixava la porta oberta als mecenes. I, òbviament, molt a favor de potenciar el transport escolar gratuït i les beques per a batxillerat i FP.

Per tant, aquestes mesures, en general, ens semblen bé, però si no anem a l'arrel del problema de la desigualtat, que és un sistema econòmic injust, sustentat en part per vostès, amb això no en tenim ni per a començar.

Aquesta era la primera fase que havíem viscut, però quan van arribar les esmenes del Partit Popular, i veient el resultat final de la moció, doncs, vam entrar en una segona fase. Perquè, clar, això s'ha convertit, al final, en un popurri de temes que dilueixen una mica l'objectiu final de la moció. Tornen a treure el tema de les proves externes, que, a més, podria donar lloc a una nova revàlida –sembla que no n'han après, del rebuig que generen en tota la comunitat educativa, experts inclosos. Torna a aparèixer el tema dels barracons, que ja s'ha parlat ací i que hem aprovat; per tant, compte amb aquelles coses que tornem a presentar, perquè és que ara les podem perdre. I, per descomptat, torna a aparèixer el tema lingüístic, que és tota una obsessió per part d'alguns grups i en el qual no podem estar d'acord..., no podem estar més en desacord.

Per tancar, només dir que, malgrat el procés que ha anat patint la moció i que alguns dels punts finals ens generen un rebuig important, sí que votarem a favor d'algunes mesures proposades, i demanem votació separada dels punts 1, 5, 9, 12 i 13.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair totes les esmenes proposades i tota la tasca negociadora. Va ser complicada, en el sentit de que s'havia de transaccionar entre diferents partits, però crec que, en general, s'ha arribat a molts acords.

Pel que fa a la senyora Vehí, és que jo penso que, per variar, no em van escoltar quan vaig parlar, perquè és que en cap moment he parlat d'Andalusia, per exemple. Ni s'han llegit gaire la moció; se la van mirar una mica per sobre i van posar «públic», i ja està, a tot. Perquè és que jo no parlo de proves, això és una esmena de les moltíssimes que he acceptat, perquè he acceptat esmenes de tots els partits.

I vostè sap que, d'entrada, jo volia acceptar les seves esmenes, però han estat els altres partits..., que, si les acceptava, no votaven i no sortia, la moció. Amb la qual cosa, potser es poden començar a plantejar que, si tothom està en contra del que vostès proposen, és que potser no tenen gaire facilitat per arribar a consensos. La meua idea al presentar aquesta moció era arribar al màxim consens possible, com així ha estat, perquè

hem acceptat esmenes de tots els partits, i intentar que surti endavant el màxim de punts possible.

Pel que fa a la senyora Niubó –i altres portaveus també ho han comentat–, aquí no es parla en cap moment de revàlides. Per començar, això és una esmena que he acceptat, això no estava a la moció inicial. I no són revàlides, són proves externes, exactament com les que ja tenim a Catalunya o com poden ser també les de PISA; però que siguin la mateixa, que siguin homologables a tot Espanya. És una qüestió de transparència del sistema, d'una banda, i de poder copiar les millors pràctiques de les comunitats autònomes amb millors resultats, de l'altra. Jo crec que precisament els defensors de que l'escola catalana és un model d'èxit haurien de ser els primers en reivindicar aquestes proves homologables per poder demostrar que som la millor comunitat autònoma. Si no volen aquestes proves homologables, potser no estan tan convençuts del seu model d'èxit.

Després, pel que fa a la senyora Barrufet, i també ho ha comentat la senyora Albiach, el títol..., sempre has de buscar un títol que sigui, bé, el més concret possible; en aquest cas era «resultats educatius». Nosaltres, totes les mesures que proposem són en funció del que nosaltres interpretem per tenir millors resultats educatius. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Després, a mi m'encanta –amb tot el «carinyo», senyora Barrufet– quan reivindiquen el Tribunal Constitucional: els dies senars reivindiquen el Tribunal Constitucional, i els dies parells, hi estan en contra. Avui, com és senar, toca reivindicar el Tribunal Constitucional; demà és parell, i ja no.

Després, pel que fa al treball docent, què m'ha d'explicar, a mi, si tota la vida he estat docent... Però li recordo (*veus de fons*)... –i vostè també–, però li recordo, senyora Barrufet, que dimarts vostès van votar en contra de la compareixença de docents catalans. Avui parla de donar la veu a tota la comunitat educativa, i dimarts, sense cap mena d'explicació, van votar en contra...

La presidenta

Senyora Sierra...

Sonia Sierra Infante

...de que vinguessin a la Comissió d'Ensenyament...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Sonia Sierra Infante

...docents.

I, finalment, ja per acabar, senyora Albiach, nosaltres hem contribuït a millorar els pressupostos, mentre que altres estaven fent...

La presidenta

És que hauria d'acabar...

Sonia Sierra Infante

...un tomb en autobús.

La presidenta

És que ha exhaurit molt el temps.

Sonia Sierra Infante

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar votació separada i per allusions, presidenta.

La presidenta

D'acord.

Mireia Vehí i Cantenys

Sí?

La presidenta

Sí, sí. Trenta segons per al·lusions i per a demanar votació separada.

Mireia Vehí i Cantenys

No...

La presidenta

Em sembla que han demanat votació separada de tots els punts, o sigui que...

Mireia Vehí i Cantenys

Ah, correcte.

La presidenta

...ja no ve d'aquí.

Mireia Vehí i Cantenys

D'acord. Dir-li a la senyora Sierra que si em lleigeixo o no les mocions, diguéssim, no és el seu àmbit, que nosaltres tractem de fer un treball molt rigorós sempre.

Que, per altra banda, si quan nosaltres fem una esmena –de que tots els centres han de ser públics, perquè creiem fermament en l'educació pública– vostè no l'accepta perquè prefereix que els altres grups li aprovin la moció, és que vostè està més preocupada per aprovar mocions, sumar punts i engreixar la seva llista de mocions aprovades que per fer polítiques públiques equitatives per l'educació pública i de qualitat que realment lluitin contra la desigualtat.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12 i 13. No sé si alguns d'aquests punts es poden votar junts. *(Pausa.)* Entenc que han demanat votació..., podria ser conjunta, del 9 i el 13? Es poden votar conjuntament, els punts 9 i 13? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* I els punts 10, 11 i 12? *(Veus de fons.)* No. I els punts 1, 2 i 6? *(Veus de fons.)* No, diuen que no.

Doncs, anem a votar tots aquests punts, i, després, la resta de la moció, que em sembla que en quedaran dos punts o tres, eh?

Doncs, va, comencem a votar. Votarem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 62 en contra i 19 abstencions. A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2... *(Veus de fons.)* Hi ha un empat, sí: 62 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions. Ja saben que, quan això passa, s'ha de repetir la votació. S'ha de tornar a repetir un altre cop, i, al final, si persisteix l'empat, decau.

Per tant, tornem a repetir la votació, tornem a votar el punt número 2.

Comença la votació.

És el mateix resultat: 62 a favor, 62 en contra, i ara 10 abstencions.

En tot cas, hem d'esperar. Hem de cridar a votació, per si falta algú, i tornarem a votar, d'acord?

(Pausa.)

Els sembla que tornem a repetir la votació sense més dilacions? I, en tot cas, si torna a persistir l'empat, el punt decaurà. Però, en tot cas, ho he de demanar als proposants de la moció, si els sembla, o... Perquè, d'acord amb el Reglament, hem d'esperar, hem de tornar a cridar a votació, i ja ho hem fet. Li sembla, senyora Sierra, vostè que és la...? *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, repetim la votació. I votem, tornem a votar, el punt número 2.

Comença la votació.

Torna a persistir l'empat: 62 a 62, i 10 abstencions.
En tot cas, decau, aquest punt.
Passem ara a votar el punt número 5.
Comença la votació.
El punt número 5 ha estat aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.
A continuació votarem el punt número 6.
Comença la votació.
Al punt número 6 tornem a estar exactament igual que amb el punt número 2: 62 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.
Tornem a repetir la votació.
Comença la votació.
Votem el punt número 6.
Exactament el mateix resultat: 62 a favor, 62 en contra, 10 abstencions.
Tornem a cridar a votació. I, en tot cas, faig la mateixa pregunta que he fet abans a la senyora Sierra: si tornem a votar, perquè..., eh? (*Pausa.*) Doncs, tornem a repetir per tercer cop la votació.
Comença la votació.
Exactament el mateix resultat.
Doncs, en tot cas, aquest també decau.
A continuació votarem el punt número 8.
Comença la votació.
El punt número 8 ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 72 abstencions –62 vots a favor, cap en contra i 72 abstencions.
A continuació votarem..., ara sí que votarem conjuntament els punts 9 i 13. Hem dit que es podien votar conjuntament, 9 i 13, eh? (*Pausa.*) Són els dos que em sembla que hem quedat, tota la cambra, que es podien votar conjuntament.
Doncs, anem a votar els punts 9 i 13.
Comença la votació.
Els punts 9 i 13 han estat rebutjats per 34 vots a favor, 99 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt número 10.
Comença la votació.
En el punt número 10, un altre empat: 62 a favor, 62 en contra i 10 abstencions.
Tornem a repetir la votació.
Comença la votació del punt número 10.
El punt número 10 ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.
A continuació votarem el punt número 11.
Comença la votació.
El punt número 11, exactament igual que el 10: 62 a favor, 62 en contra, 10 abstencions.
Tornem a repetir la votació. Tornem a votar el punt número 11.
Comença la votació.
El punt número 11 ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.
A continuació votarem el punt número 12.
Comença la votació.
El punt número 12 ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 62 en contra i 27 abstencions.
A continuació votarem la resta de la moció.
Comença la votació.
La Moció sobre els resultats escolars ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar

302-00149/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Esther Niubó.

(*Remor de veus.*) Si us plau, els demano que surtin de pressa i en silenci, com sempre, perquè hem de continuar amb la sessió plenària.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, comencem. Bon dia de nou. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats...
(*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Esther Niubó Cidoncha

Presentem avui aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar amb la voluntat principal d'instar el Govern a actualitzar els dos decrets reguladors d'aquests serveis, que són de l'any 96, i de fer-ho havent obert un procés participatiu i amb el màxim consens de la comunitat educativa. Parlem de dos decrets clarament desfasats, que són anteriors a la LEC, i, sobretot, que no s'han adaptat a les noves demandes socials i educatives.

Pel que fa als serveis de menjador, aquesta moció el que vol és reconèixer aquest servei con un servei troncal dins del sistema educatiu i superar el concepte de prestació complementària d'ajuda a l'escolarització, que és el que es recull en el decret vigent. És evident que el menjador no forma part del temps lectiu, però sí del temps educatiu, i per això creiem que s'ha d'integrar en el currículum educatiu des de l'educació infantil fins a la secundària.

Per garantir precisament la qualitat d'aquest servei educatiu i acabar amb els problemes existents de massificació als menjadors escolars, proposem introduir ràtios màximes d'alumnes per professional per la prestació d'aquest servei en les diferents etapes educatives que permetin una bona atenció de l'alumnat i la realització d'una tasca pedagògica durant aquest temps.

També garantir que els professionals que presten aquest servei tinguin una formació específica i promoure una millora de les seves condicions laborals per posar fi al que és la precarització d'aquest sector mitjançant l'aplicació del conveni de lleure corresponent i reconeixent també la funció educadora que realitzen els monitors, entre d'altres –i això ha estat, doncs, una aportació de Catalunya Sí que es Pot.

Igualment, per acabar amb una discriminació existent entre alumnat d'instituts que ja apliquen la jornada compactada i que no disposen de servei de menjador ni, per tant, de beca ni d'ajut possible, i altres que tenen la gratuïtat del servei, independentment del nivell de renda, quan, a més, això passa després de no tenir una plaça pública al seu municipi i són escolaritzats en centres concertats fora d'aquest, el que volem és garantir que s'introdueixi el criteri de renda com a barem a l'hora d'atorgar aquests ajuts de menjador. Entenem que, tal com es regula ara, pot generar moltes perversitats, algunes injustícies que creiem necessari modificar, i esperem, doncs, tenir el suport d'aquest Parlament.

De manera destacada, també proposem dotar professionals específics perquè els serveis de menjador i de transport siguin veritablement inclusius, capaços d'atendre adequadament l'alumnat amb necessitats educatives especials. Això ara mateix no passa; tots coneixem casos de nens i nenes que requereixen una atenció específica durant aquests serveis, que, per ara, no estan garantits, i, per tant, els exclouen, i això no pot ser si creiem en un sistema educatiu inclusiu.

En aquest sentit, hem inclòs també dos punts per garantir un servei inclusiu pel que fa a l'alumnat amb patologies relacionades amb la ingesta de gluten –amb garanties de seguretat, protocols, mecanismes de control obligatori dels procediments d'elaboració, manipulació i servei, entre d'altres–, però una de les principals reivindicacions de la moció és recuperar el servei de menjador a secundària a tots els instituts de cara al curs vinent.

No ens podem permetre que molts alumnes que reben ajuts de menjador per valor del 100 per cent o del 50 per cent a finals de la primària, en el seu pas a l'ESO –per tant, amb dotze anys, per exemple– perdin l'ajut i passin directament a mans dels serveis socials, a menjar en menjadors socials. Això té un impacte clarament negatiu, estigmatitzador, sobre aquests infants i la seva educació, i creiem prioritari revertir aquest greuge. Entenem que no és senzill, però exigim al Govern mesures determinades per solucionar-ho, i, per tant, recuperar el servei de menjador als instituts en el proper curs.

I, finalment, pel que fa al transport escolar, proposem que es garanteixi una partida suficient en el proper exercici pressupostari per assegurar el sosteniment d'aquest servei allà on sigui necessari per garantir aquesta igualtat d'oportunitats d'accés a l'educació en determinats territoris –això és complicat, si sortim de l'àrea metropolitana, moltes vegades–, i, especialment, modificar els criteris actuals per passar a atendre criteris de distància mínima, de dificultats d'accés, de renda, i, per tant, no únicament de canvi de municipi.

Hem rebut moltes aportacions traduïdes en esmenes de diferents grups, però les comentaré en el segon torn.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, los servicios de comedor y transporte escolar se enmarcan en el derecho universal y constitucional a la educación, y garantizar el acceso universal a la educación, como dicen nuestras leyes, implica garantizar el acceso físico a la escuela para todos los alumnos al margen de la renta de su familia o de la distancia al centro que se les asigne, lo que implica que la Administración tiene la obligación de garantizar el sistema de transporte escolar que sea necesario en cada caso.

Y estamos de acuerdo en que los criterios de distancia y renta son más adecuados que el criterio de cambio de municipio, que puede provocar situaciones injustas y absurdas, que desde mi grupo también hemos denunciado y hemos intentado corregir con propuestas y resoluciones para casos concretos que hemos ido conociendo.

Y, también, acceder a la educación implica poder acceder a todas las actividades que ocupan el tiempo escolar, también las no obligatorias, si la familia así lo desea, como es el servicio de comedor escolar. Por esto también es obligación de la Administración garantizar el acceso universal al servicio de comedor escolar, que debe ser, evidentemente, de calidad. Y un comedor de calidad creemos que implica la garantía de unos menús completos y equilibrados, elaborados por nutricionistas y cocinados con productos ecológicos y naturales, y, por supuesto, como ya dice la moción, garantizando la atención a los casos de necesidades alimentarias específicas, como la intolerancia al gluten.

En definitiva, la garantía de un acceso universal a la educación implica la obligación por parte de los poderes públicos de remover cualquier obstáculo o condicionante que limite o impida el acceso real, efectivo, de todos en igualdad de oportunidades. Hablar de garantizar el acceso universal a cualquier actividad durante el tiempo educativo o escolar de los alumnos es hablar de equidad, de evitar cualquier atisbo de segregación; es hablar de poner las bases, ya desde la escuela, para una sociedad más justa e igualitaria, porque para eso pagamos impuestos los ciudadanos, y esa es la obligación de la Administración competente, como en este caso es la Generalitat de Cataluña.

Efectivamente, los dos decretos de transporte y comedor escolar son muy antiguos, y llama la atención que en veinte años ningún gobierno haya decidido revisarlos, siendo un tema cotidiano y de actualidad constante. Entendemos que es imprescindible adecuarlos ya a los nuevos usos sociales y familiares, también escolares, y también creemos que deben aprobarse con consenso, incluyendo aportaciones de los sectores implicados, pero sobre todo de las familias, porque ellas tienen el derecho y también la obligación de velar por el bien de sus hijos, y ninguna administración debe decidir por ellos lo que les conviene a sus hijos.

Nos gustaría conocer los borradores de estos nuevos decretos antes de que se aprueben, porque pensamos que la opacidad nunca es positiva, cuando las cosas se quieren hacer bien y con consenso. Además, pensamos que ya de entrada este es un tema en el que muchos podemos estar de acuerdo, porque el bienestar y la protección de los menores yo creo que son un principio compartido y troncal para muchos de nosotros. También creo que podemos aportar desde los distintos grupos, y por eso hemos introducido enmiendas a la moción para que el Govern nos facilite el borrador del decreto a los gru-

pos y lo podamos compartir y comentar en reuniones de trabajo antes de su aprobación y aplicación.

Estamos de acuerdo en que transporte y comedor escolares forman parte del tiempo educativo, aunque no sea tiempo lectivo, y la Administración tiene en este tiempo la misma responsabilidad que en el lectivo, porque el cuidado y tutela de los menores en ese tiempo es su responsabilidad. Como hemos dicho ya, y reiteramos, los padres deben poder enviar a sus hijos al colegio tranquilos de que van a recibir una atención, una formación..., en definitiva, un servicio adecuado. Y creemos que todas las actividades que los niños realizan en su tiempo escolar deben ser actividades educativas, coherentes y enmarcadas en el proyecto educativo del centro, porque así lo han elegido los padres.

Por esto, si un centro es inclusivo todos los servicios o actividades complementarias fuera del horario lectivo también deben poder garantizar la inclusión absoluta de cualquier alumno con necesidades educativas especiales. Y no solo el comedor; también el transporte, si es preciso, debe contar con los apoyos especializados para que el niño con necesidades educativas especiales se encuentre integrado y atendido, y sus padres puedan estar tranquilos de que esto es así. También para esto hemos introducido enmiendas.

En definitiva, apoyamos el cuerpo de la moción que nos presenta el PSC, y compartimos los puntos que propone que apoyemos: la urgencia de actualizar los decretos de comedor y transporte escolar, fijando fechas límite para su aprobación y aplicación; que deben cumplirse las resoluciones del Parlament, por supuesto, por respeto y por calidad democrática; que se establezcan controles y penalizaciones a quien incumpla o degrade la prestación de estos servicios; garantizar las partidas presupuestarias, los recursos suficientes, especializados y formados, incluyendo ratios máximas de alumnos por monitor, y que la jornada compactada no se utilice en ningún caso en que exista la necesidad y la demanda como excusa para cerrar un comedor escolar.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. En aquest Ple hem tingut dues mocions seguides d'educació –la qual cosa sempre és un plaer per a mi–, la que acabem de votar, de Ciutadans, i aquesta del PSC; dues mocions que jo considero, en certa manera, complementàries, perquè les dues tenen com a finalitat, d'una manera o una altra, l'equitat del sistema educatiu.

D'entrada, la moció inicial que va presentar el PSC ja ens semblava bé, per la qual cosa només en vam presentar una, que té a veure amb els menjadors escolars, i, finalment, hem arribat a un acord de transacció, la qual cosa agraeixo a la senyora Niubó. També ens sembla bé com ha quedat, en general, la resta de la moció; per això la votarem a favor, excepte el 7 bis, perquè ens sembla que és molt poc..., inconcret, i aquest 7 bis ve a partir d'una esmena. La resta de la moció, doncs, la votarem a favor, com ja he dit.

En el cas de la nostra moció, la que acabem de veure, ja hem vist que la temàtica era molt més àmplia i variada, cosa que sembla que a algú no li ha agradat, perquè parlàvem de diferents aspectes, com més personal per reduir les ràtios, potenciar les escoles de segona oportunitat, reduir els deures i, sobretot, garantir els llibres de text gratuïts, com ja tenen a altres comunitats autònomes.

D'altra banda, les dues mocions comparteixen un punt, que és el de la gratuïtat del transport escolar, i aquest transport... Ara, com sempre, diuen que la culpa és de Madrid, no?, perquè això queda molt bé, és molt fàcil, és un recurs fàcil, però tot això ve d'un decret: el transport escolar havia estat gratuït fins que va arribar la senyora Rigau amb les seves retallades. Si una família ha de pagar transport escolar i altres no, tenim, d'entrada, un greuge comparatiu.

A més, el fet d'haver de pagar transport escolar esdevé un filtre, perquè hi ha famílies que el poden pagar i altres no. I això, a més de ser un greuge per a la família, com ja he dit, també ho és per a aquests centres escolars, i en aquest cas sé molt bé de què parlo, perquè a l'institut on jo vaig treballar durant vuit anys, un institut públic de Rubí, el J. V. Foix... És un institut que està a sis quilòmetres del nucli urbà, i quan jo vaig co-

mençar, el 2007, hi havia set línies. Sempre estaven molt plenes, i, de fet, en quedava gent fora, perquè, malgrat ser un centre que està allunyat del nucli urbà de Rubí, era un centre amb molt bona reputació, però quan es va començar a cobrar el transport, la matrícula va caure a la meitat. I és molt trist veure com un projecte educatiu –aquí, que tant ens omplim la boca amb l'autonomia dels centres i els projectes educatius–..., com deia, és molt trist veure com un projecte educatiu s'ensorra per una qüestió econòmica: no perquè les famílies no estiguessin d'acord amb el que es feia en aquella escola, sinó perquè no podien pagar el transport escolar.

En la mateixa situació es troben el Joan Maragall, que està pràcticament al costat del J. V. Foix; l'Escoleta de Bellaterra, que s'ha introduït com a esmena, i també l'Escola Callípolis a Vila-Seca. Són diferents casos que hem anat veient a la Comissió d'Ensenyament.

I, malgrat que aquestes propostes de resolució, que normalment presentem tota l'oposició de forma conjunta, sempre s'aproven, la realitat és que no s'està donant solució al problema, perquè el tenim un altre cop en una moció del PSC. Perquè al Govern de Junts pel Sí els encanta complir els mandats democràtics, que ells en diuen «mandats democràtics» però que són mandats per saltar-se la llei, però els mandats democràtics de veritat d'aquest Parlament, aquests que posen d'acord tota l'oposició, des de la CUP fins al PP, aquests mandats democràtics no els agraden tant. Nosaltres volem que Catalunya surti a les portades dels diaris pel seu bon nivell educatiu, i no perquè alguns polítics es volen saltar les lleis, que és el que està passant actualment.

Un altre dels temes d'aquesta moció és el de les beques menjador. Nosaltres fa unes setmanes vam presentar una proposta sobre el tema a la Comissió d'Ensenyament, i des de Junts pel Sí es van queixar de que un altre cop estàvem parlant de beques menjador. Però si avui ho tornem a tenir en una moció és perquè un altre cop no s'està complint: el Govern de la Generalitat rebutja una de cada tres peticions de beca menjador, i aquesta xifra ens sembla inacceptable.

Un altre dels punts d'aquesta moció, que agraeixo a la senyora Niubó que el porti a la seva moció, és el dels menjadors o, en realitat, la manca de menjadors escolars a les escoles de secundària. Quina conseqüència té això? La conseqüència és menors d'edat, de vegades criatures de dotze anys, dinant soles en un menjador social. Jo no sé a vostès, però a mi la imatge d'una criatura de dotze anys menjant sola en un menjador social em trenca el cor. Penso que no podem permetre, com a societat, que això continuï passant.

El Govern ha de deixar d'una vegada la seva inacció i posar solució a aquesta situació inacceptable. I espero que comencin d'una vegada a posar fil a l'agulla.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bon dia. Em sembla que a les portes d'un nou i possible acord..., decret –no «acord»–, decret de menjadors que revisi el que hem tingut fins ara, la moció que vostè presenta, senyora Niubó, és oportuna, encara que només sigui per posar el focus en dos dels elements més recurrents i menys ben tancats de l'educació des de la Transició, com són els temes dels menjadors i del transport escolar. Vull dir, portem..., algú es preguntava: «Per què fa vint anys...?»; doncs, sí, perquè és un tema que no l'hem resolt, no l'hem sabut resoldre.

D'entrada, ens semblen raonables, les propostes que vostès fan, i el que hem intentat fer és completar-les amb algun element que ens sembla que podria millorar el resultat final d'aquesta moció. I per això hem intentat situar alguns temes en aquestes esmenes que, tal com he dit, han grinyolat al llarg d'aquests anys. Serien quatre: un, la igualtat d'oportunitats en l'accés; un altre, la consideració com a espai educatiu tant del menjador com del transport; la professionalització i garanties laborals dels treballadors i les treballadores, i, finalment, la responsabilitat en la gestió d'aquests serveis.

La igualtat d'oportunitat en l'accés –recordin-ho, si us plau–, com a concepte, es situa a la LOGSE per primera vegada, que és la primera llei educativa democràtica des de

la dictadura –recordin-ho, eh? I a Catalunya es revalida, encara que amb alguns petits retocs, per la mateixa LEC. I, de vegades, ens n'oblidem. I el concepte, aquest concepte d'igualtat d'oportunitats en l'accés, ve a dir que, si l'educació és un dret universal, cal que l'Administració faciliti places en el lloc de residència de l'alumne, i si això no és possible per raons de la mateixa Administració i aquest alumne s'ha de desplaçar, cal que li procuri mesures compensadores; en aquest cas, cal que li faciliti el desplaçament i el menjar. La prestació inherent a aquest dret és independent de la seva situació econòmica i familiar. És un dret.

És cert que hi ha dos elements que s'hi han afegit des de que es va legislar. El primer, que la línia divisòria entre tenir dret o no a aquesta prestació la situa el legislador en el municipi de residència, i no probablement en la distància real a la plaça escolar. I això –ja n'hem parlat– ha generat multitud de greuges, perquè els nostres municipis no són sovint ni gens ni gaire compactes. I es produeixen realment situacions inconcebibles, però que es poden resoldre fàcilment, i s'han de resoldre, afegint aquest concepte de distància al dret a la prestació; per tant, fent una suma.

I el segon, que, en l'actual situació de crisi econòmica, la compensació de la falta d'oportunitats en l'accés no és suficient, amb aquest concepte generalista, sinó que cal afegir-hi una compensació per raons econòmiques a aquell alumnat que més ho necessita, allò que n'acostumem a dir «beques» i que n'acabem de parlar. Però són dos conceptes que no són substituïbles –és a dir, canviem el dret universal per les beques als més necessitats?, no, perquè hi ha aquest perill–, sinó que un s'ha de sumar a l'altre, si realment volem respectar el principi inicial de la igualtat d'oportunitats.

Segon element: la consideració de que serveix com un espai educatiu més que s'integri efectivament en el propi projecte educatiu de cada centre. Són serveis que socialment cada vegada han anat ocupant més importància. Per tant, no ens podem permetre de considerar-ho com un simple servei complementari que alimenta i transporta. Cal que això es faci en el marc d'un projecte educatiu compartit amb la coordinació adequada i, lògicament, amb les ràtios i els controls adequats.

I això ens porta al tercer punt: el personal que atén aquest servei ha de tenir també la consideració professional adequada, i, per tant, ha d'estar regulat pel conveni corresponent, que li atorga les condicions laborals pertinents, i ha de ser considerat personal educador. És a dir, no tot el personal pot ser obra i servei, i espavila't.

Per últim, i precisament per això, caldria repensar seriosament –i aquí hem fet una transacció que no se'ns ha acabat d'acceptar– el pas que el titular del servei, que és el Departament d'Ensenyament, i, per tant, per extensió, el mateix centre, va fer en el moment de traspasar la gestió als consells comarcals. En alguns casos ha funcionat perfectament, si tenim en compte aspectes com l'economia d'escala; però si tenim en compte la qualitat del servei, en d'altres casos ha estat un obstacle, i, en alguns llocs, un element de pressió per a aquells centres que han volgut desenvolupar projectes propis i integrar en el projecte educatiu el servei de menjador. Per tant, el nou decret hauria de preveure la possible regulació d'aquestes opcions particulars de cada centre per millorar la gestió del menjador.

Finalment, malgrat que la moció és generalista, hem presentat una esmena per reclamar el compliment d'una resolució concreta sobre transport, la de l'Escola Bellaterra, perquè, com lamentablement ha passat altres vegades, el mateix departament ja ha manifestat que no pensava complir-la, i això sempre és una llàstima.

En qualsevol cas, votarem a favor de la moció completa, perquè ens sembla correcta i ens sembla que ha quedat perfectament definida.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. L'objectiu de la moció, tal com deia la senyora Niubó, és obrir un procés participatiu per modificar els dos decrets i buscar el màxim consens. De fet, el procés participatiu ja fa temps que està obert –ho sabia aleshores, quan va presentar

la interpellació, com ho sap ara–, i la intenció del Govern és que tingui el màxim consens possible.

De fet, ho va dir la consellera en la interpellació, que arran dels acords parlamentaris ja el 2014 es va començar a treballar en la modificació dels dos decrets, que són de l'any 96. Hi ha un grup de treball en marxa, com també va dir, amb els consells comarcals, associacions municipalistes, famílies, organitzacions del sector, amb l'objectiu de consensuar un model que doni seguretat, que doni qualitat, que aporti equitat, que aporti consistència al model i un cost adequat per a les famílies.

També sabem, i així també hem estat parlant-ho aquests darrers dies, que en un mes hauria de concloure, aquest procés participatiu que està duent a terme el departament, amb un esborrany de decret consensuat i a punt per iniciar tot el procediment administratiu que segueixen tots els decrets dins de govern.

També va insistir, la consellera, i creiem que és important de destacar, que el nou decret ha de recollir tots els nous criteris de la normativa de contractació pública, amb una especial atenció a la qüestió social, a la contractació social i a la transparència pública, perquè cal garantir la traçabilitat en la contractació per transparència i per seguretat per a totes les parts.

Per tant, es prioritza el màxim consens, com he dit i com diu el primer punt de la moció. I per això és important de destacar que alguns dels vots negatius del nostre grup precisament ho són perquè mandaten al Govern en un sentit sobre el qual no hi haurà consens, en un sentit que no propicia el consens, com el punt 15, és a dir, que cada centre decideixi el model de gestió de menjador.

El Govern aposta perquè sempre hi hagi participació de les famílies, gestioni qui gestioni, i així també ho va dir la consellera en la interpellació. Una altra cosa és plantejar d'entrada en el debat participatiu del decret de menjador que cada centre decideixi el model de gestió de menjador, quan s'està treballant amb els consells comarcals, amb les associacions municipalistes, un procés participatiu de fa mesos i de fa temps. Pensem que això, propiciar el consens, doncs, precisament no ho és, en un punt en què ja s'està conclouent el procés participatiu. A més a més, cal tenir en compte les diferències entre municipis.

Hi ha aproximacions de participació en termes bàsics per al nou decret de menjador que el Govern comparteix i que poden encaixar en el procés participatiu, i de màxim consens que es treballa; per això votarem a favor dels punts 1, 3, 3 bis, 4, 6, 9, 10 bis, 11, 12 i 13. Ara bé, teníem una transacció tancada per al punt 7 que no entenem com ha quedat, finalment. És a dir, introduir en el nou decret de menjador que, quan no es pugui garantir un lloc escolar gratuït en el municipi de residència de l'alumne en l'àmbit rural, l'Administració li garanteixi en un municipi proper que els ajuts per cobrir les despeses es cobreixin d'acord amb l'article 6.3 de la LEC –és a dir, renda i distància–, correcte, al mateix temps que demanàvem que es modifiqués la LOE en les previsions de gratuïtat per canvi de municipi. Això, finalment, no ha estat acceptat.

Compartim que ningú quedi exclòs del servei de menjador per motius econòmics, però no entenem ni compartim la diferència que estableixen en el punt 7, que si l'Administració t'adjudica una plaça fora del municipi perquè no hi ha oferta en el municipi de residència, si t'adjudiquen una plaça de titularitat pública no introdueixis criteri de renda, però que si l'Administració t'adjudica una plaça per titularitat concertada introdueixis criteri de renda. Això no ho entenem. Perquè, en tot cas, podrien haver dit «en funció de si la jornada és compactada o no». Hauria pogut ser un criteri, però que el criteri... *(Veus de fons.)* No, això no es diu aquí. El que es diu és que, si és concertada, ha d'haver-hi criteri de renda; si és pública, no ha d'haver-hi criteri de renda. Pensem que això no queda encaixat en cap tipus de legalitat vigent, enlloc –enlloc–, la diferenciació entre titularitats en els centres dels serveis educatius de Catalunya en l'adjudicació d'ajuts del menjador. No hi encaixa; és més, contradiu la legalitat vigent.

També teníem una transacció al punt 10, perquè la dotació de professionals específics als serveis de menjador..., fossin inclusius, però ens demanen que sigui d'aquí a tres mesos –d'aquí a tres mesos. Hem de fer un canvi quan encara no hi ha el decret? Això és impossible, i ho saben. La transacció deia: «Abans de l'inici del curs 18-19 això ho haurem perfilat.» Doncs, no.

O el punt 13: «Obrir tots els menjadors de secundària» –on n’hi hagi, perquè en la majoria hi ha cantines– «d’aquí a tres mesos.» Saben que això no pot ser, que hi ha alternatives aprovades en la resolució del Ple d’emergència social, que és el que incloïem amb l’esmena, i que s’estan seguint. O alternatives de seguiment entre Ensenyament i els serveis socials locals i comarcals perquè dels alumnes que estan fent sisè ara de primària i que tenen beques al cent per cent se’n faci un seguiment a primer d’ESO, el curs vinent, evidentment. Però no, «obrir tots els menjadors», i, a més a més, res d’alternativa d’adequació de cantines.

Pel que fa al transport, adaptar-lo a LEC. I, com que no tinc temps, no continuaré, però dir que aquesta setmana comença la informació pública prèvia per començar a fer el nou decret de transport.

Presidenta, li demano votació separada dels punts 5 ter, 7, 10, 13 i 15, per una banda, i del 8, per una altra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Simó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d’Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Molt breument, no crec que –o potser sí– gastem els cinc minuts. De fet, nosaltres teníem intenció de donar suport a aquesta moció. Responia a allò que la FAPAC fa temps que demana, o es quedava una mica a mitges, però que la FAPAC, el que hi havia, entenia que era un mínim per començar a treballar i que, per tant, era necessari donar-hi suport.

Respon també a una moció de la legislatura passada que ja hem vist que ha hagut també en algun moment de recordar-se i recuperar-se, com per exemple quan en la licitació o quan en l’acord marc del Maresme - Vallès Oriental no es seguia el que en la moció de la legislatura passada s’havia aprovat. Finalment es va aconseguir aturar aquell acord marc per començar de nou, i, per tant, per recollir i incorporar també AMPA, escoles, etcètera, per construir un projecte necessari en el tema de menjadors escolars.

I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, donarem suport a la gran majoria de la moció i ens abstindrem en dos punts que després intentaré explicar breument.

Però nosaltres un dels elements que hauríem posat sobre la taula, aprofitant que hi ha el tema del decret de menjadors escolars que està sobre la taula, que és la gran promesa des de fa molts governs, en què tothom parla de que canviarà el decret de menjadors escolars però després no passa res i continuem any rere any amb el mateix decret..., són dues coses. Una, per començar, que tinguem clar totes que els menjadors escolars també s’han convertit en un focus de corrupció política. Tenim el cas, per exemple, del Consell Comarcal de la Selva, però en trobem d’altres, i va passar també a Euskadi –un dels pocs casos coneguts a Euskadi, del PNB, també anava relacionat amb temes de menjadors escolars. És un tema que està sobre la taula. Per tant, vol dir que l’hem d’anàlitzar també amb deteniment, tant en el decret com quan treballem en el tema de les licitacions.

I és que ara mateix el servei de menjadors escolars que tenim seria una mica com el Govern decideix i les AMPA gestionen. Però ho podríem dir d’una altra manera: el Govern fa allò que és més interessant o que li interessa més, que és decidir, i les AMPA fan la part desagradada, perquè, en base a allò que no comparteixen, la gran majoria de vegades, han de gestionar mitjanament, com poden, els menjadors escolars. O, dit d’una altra manera, també podríem dir..., si parléssim, en lloc de menjadors escolars, de terrenys, diríem que el Govern fa d’API, no?, i ja està, però no hi intervé més.

Nosaltres entenem que, en aquest sentit, hem d’abordar el tema dels menjadors escolars tenint en compte que l’alimentació en l’àmbit educatiu és un dret, i és un dret que cal garantir i que cal que treballem aquí. Per tant, per això, en base a això, donem suport a la moció. I creiem que cal treballar en la línia d’abordar el tema de la garantia d’igualtat d’oportunitats, però també blindar de manera clara com es fan les licitacions i quins són els criteris socials i quins són els criteris no només de traçabilitat de la con-

tractació, sinó de traçabilitat de l'alimentació que estem donant a les escoles. I cal, en aquest sentit, treballar cap a això.

Però tinguem clar que tampoc es tracta de delegar-ho tot a l'autonomia de gestió dels centres educatius, perquè cal que, com que és un dret bàsic, l'alimentació en l'àmbit educatiu, formi part també de la planificació en les polítiques públiques. I aquí no es tracta de delegar-ho absolutament tot en l'autonomia de gestió dels centres, sinó que cal que hi hagi una bona combinació entre planificació –i, per tant, també, que en aquest decret es tingui en compte tot això–..., i també que en els centres es tingui en compte la realitat local per complementar o per treballar pel que fa a l'alimentació, com també en el tema de transport.

Jo ho deixaria aquí dient això, que nosaltres demanàriem votació separada del punt 7 i del punt 15, que donem suport a la globalitat del sentit de la moció, però que en aquests dos punts ens abstindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyor Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Consellera –que abans no l'havia saludat–..., agrair la disposició de tots els portaveus, que, bé, han expressat, doncs, les seves posicions. Realment, les esmenes que hem rebut pensem que ho milloren molt.

Vull agrair especialment a Catalunya Sí que es Pot haver incorporat, doncs, el tema de la inspecció i el control de qualitat dels menús; el blindatge de la garantia d'igualtat d'oportunitats en l'accés en general, no?, per garantir aquest servei en general, blindar això al marge dels criteris de distància i d'accés que ja s'incorporaven; introduir un element que hem aprovat en una resolució, però que, evidentment, el Govern ha dit que ja no compliria, que és garantir el transport públic escolar a l'Escoleta de Bellaterra –jo crec que és de justícia que ho recuperem aquí.

Reconèixer, també, la funció educadora dels monitors. I aquell últim punt, que pretén, doncs, que plantegem, en el proper decret, dotar els centres educatius d'autonomia per decidir el model de gestió que desitgin..., en aquest sentit, jo crec que és bo no tancar-se, no?: en alguns casos preferiran la gestió directa, en alguns casos preferiran que sigui el consell comarcal, i, per tant, no ens tanquem la porta. Les famílies, evidentment, podrien poder participar d'aquesta decisió a nivell de centre, però el que fem, precisament, és que siguin els centres els que acabin optant per això, que ho acabin triant, i que, per tant, exerceixin la seva autonomia.

A Ciutadans, agrair-los l'esmena que han plantejat, que ens ha permès també fer possible que es pugui, doncs, incorporar en el debat sobre la reforma horària la possibilitat d'avançar l'horari de menjador. Pensem que és important, això, en secundària.

Al Partit Popular, doncs, la seva aportació per garantir la inclusivitat del sistema, també en el servei de transport, i, a més a més, que puguem conèixer aquests decrets, aquesta proposta, abans que sigui aprovada.

I a la CUP, que no m'ha fet esmenes, però..., dir que compartim la reflexió que feia, no?, i que, per tant, és important que s'introdueixin mecanismes de control i de supervisió de la normativa reguladora –això ho introduïm en el punt 4–, i que, per tant, puguem sancionar les irregularitats i els incompliments que es puguin produir.

I ara... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)
Ui! Bé, molt, molt de pressa. Junts pel Sí: realment, malgrat la voluntat i, bé, l'esforç de la diputada Simó, jo crec que és un tema de falta de voluntat política, no? En el tema d'inclusiva és molt evident. Vostès no volen..., han negat que poguéssim votar la possibilitat que s'incorporés, en el nou decret d'atenció de l'alumnat, el decret d'inclusiva, la inclusió dels serveis de menjador, de lleure i també del zero-tres. A això s'hi han negat. Per tant, no deu ser veritat, que realment volen uns serveis inclusius, perquè, si no, els votaríem avui i s'haurien aprovat. Per tant, això ja no és veritat.

I, d'altra banda, doncs, la seva dificultat, la seva falta de voluntat per recuperar els serveis de menjador en secundària. Pensem que això és un tema flagrant d'injustícia. Esperem que si avui s'aprova...

La presidenta

Senyora Niubó...

Esther Niubó Cidoncha

...el compleixin.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Esther Niubó Cidoncha

I..., doncs, bé, ho deixo així.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Niubó.

(Aplaudiments.)

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

S'ha demanat votació separada dels punts 5 ter, 7, 8, 10, 13 i 15: 5 ter, 7, 10, 13 i 15, que han dit que podien anar junts, i després el 8, separat. Però com que també s'han demanat el 7 i 15, que es podien votar conjuntament, si els sembla farem els blocs del 7 i el 15, per una banda; el 5 ter, el 10 i el 13, per una altra, i el 8, per una altra. I, després, la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, començarem votant els punts 5 ter, 10 i 13.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts número 7 i número 15.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 63 vots a favor, 62 en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre els serveis de menjador i transport escolar ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat

302-00150/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Giner.

(Remor de veus.) Si us plau, ja saben que els demano sempre que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió plenària. Diputat, quan vulgui.

Joan Giner Miguélez

Bé, bon dia a tothom. Diputats, diputades, presidenta, la gent que ens està veient pel Canal Parlament, que es veu que és molta, avui... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Diputat, esperi que surtin, perquè...

Joan Giner Miguélez

Vinga, va.

La presidenta

...veig que estan parlant molt, eh? Disculpi. Si us plau, silenci. Ara. Ja pot continuar.

Joan Giner Miguélez

Bé, moltes gràcies. Avui tornem a estar aquí parlant d'universitats. Això, com a notícia, ja és una cosa positiva. Hem posat o estem intentant posar la universitat a l'agenda política d'aquest Govern. Per això estem donant batalla aquí, al Parlament, i també fora, als carrers. I és important que, passet a passet, anem avançant i anem fent créixer un dels nostres sistemes, el sistema universitari, que és una joia d'aquest país i que hi hem d'anar treballant conjuntament.

Portem una moció que toca diversos punts, diverses branques, i que ha anat, sobretot, a intentar millorar aspectes concrets després del compromís de rebaixa de matrícules que vam acordar a la Llei d'acompanyament. El primer punt que presentem és un reconeixement de les lluites estudiantils i de les lluites sindicals que hi ha hagut aquests últims mesos i setmanes –vagues de professors, de PDI, vagues d'estudiants–, que han demostrat que la lluita és el camí, que així s'aconsegueixen els drets i que així podem començar a guanyar victòries.

I la primera victòria a la que em vull referir avui és el compromís de no aplicar el Reial decret 14/2012, que bàsicament el que pot provocar a la Universitat de Barcelona és l'acomiadament d'entre cinquanta i cent professors associats a la universitat. És a dir, parlem de fuga de talent, parlem de fuga de cervells; per tant, el que no podem fer és deixar fora, al carrer, a desenes i desenes de doctorands i postdoctorands que poden ser el futur d'aquest país. I això és una primera victòria, perquè avui ens comprometem aquí, la majoria dels grups de la cambra, a no aplicar o a deixar sense efecte aquest real decret.

I, per tant, instem les universitats a que no l'apliquin. La solució a la precarietat del professorat no són més acomiadaments, no és modificar les hores de docència per reduir plantilla, ans al contrari, és l'estabilització. I és per això que avui potser hem d'apuntar una mica més amunt i hem de dir als senyors del PP que no volem –no volem– que fiquin més traves a l'estabilització del personal.

I parlem d'una cosa tan senzilla i tan tècnica com la taxa de reposició, una taxa de reposició que estava al zero per cent, és a dir, que no deixava renovar aquest personal: tothom que es jubilava o causava baixa no podia ser renovat. Això ha provocat un tap i ha provocat l'envelliment ràpid a les universitats. Ara està al cent per cent, però això no vol dir que s'hagi acabat. Volem que aquesta taxa de reposició no estigui..., i, en tot cas, que siguin les universitats, en el seu capítol I, que puguin decidir què fan o què no fan amb el seu personal.

Avui també hem donat un pas més en entendre no les beques Equitat, sinó les compensacions de matrícula. Ens comprometem, aquesta cambra, a que el tràmit de beques Equitat i de totes les beques que hi puguin haver es faci automàticament, es faci en finestra única, es faci en un sol tràmit en el moment de la matrícula. És a dir, tot aquell estudiant que vagi a matricular-se en un moment determinat podrà clicar: «Vull sol·licitar beca» i adjuntar-hi les dades fiscals necessàries per fer-ho.

Ara mateix tenim un 60 per cent d'estudiants que tenen beca Equitat o que gaudeixen de beca Equitat, i la idea és que el cent per cent dels estudiants demanin o apliquin aquesta compensació de matrícula. Perquè, recordem-ho, les beques Equitat no són beques, són compensacions de matrícula. I, si són compensacions de matrícula, hauríem de gaudir-les tots i donar les màximes facilitats perquè això sigui així. Per tant, una altra bona notícia. L'altra bona notícia és que obrim un altre cop el debat de modificar els trams, que semblava que s'havia tancat, amb la rebaixa que havíem acordat.

L'altre punt és un punt reactiu, reactiu en el sentit de que l'altre dia vam estar convidats a la Secretaria d'Universitats, els grups parlamentaris, i vam veure com el Govern vol aplicar el decret de preus, la rebaixa, aprovat amb la Llei d'acompanyament. I ens vam trobar un gol, un gol d'aquests que..., al final, no rebaixàvem el tram 1 i el tram 2 el 30 per cent, com està a la Llei d'acompanyament, sinó que els rebaixàvem el 15 i el 12,5 per cent. Això..., quan algú fa un acord, l'ha de complir, és de bon fer, i, per tant, reclamem, a l'últim punt, i esperem que així sigui, que realment el tram 1 i el tram 2 tinguin una compensació en matrícula del 70 per cent, i fem real que les famílies amb menys de quaranta mil euros hagin d'abonar només entre tres-cents i cinc-cents euros de la seva matrícula, fet que obre possibilitats a aquestes famílies.

Hem demanat al CIC obrir el debat dels màsters. No hi pot haver màsters habilitants, sobretot de dret, amb molt poques places, quan hi ha *moltes* places de grau a les universitats: tres-centes places de grau a la universitat, només quaranta al màster de dret. Això provoca que els estudiants acabin a la privada o a la UOC, i això ho hem de solucionar, i el CIC ha d'obrir aquest debat.

I, per últim, acceptant les esmenes de la Candidatura d'Unitat Popular, un recolzament a la campanya «Som 27 i més»: hi ha vint-i-cinc estudiants, un professor i un treballador de la Universitat Autònoma que han estat acusats de fins a trenta anys de presó, que els demanen mig milió d'euros pels danys. La mateixa rectora ha dit que això era il·lògic, que la fiscalia estava actuant amb un caràcter repressiu davant el moviment estudiantil. Considerem que això és una coerció a la llibertat d'expressió i al moviment estudiantil i al moviment del professorat, i, per tant, demanem que el Parlament condemni o almenys reprovi aquesta actuació de la fiscalia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Giner. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Volem agrair al Joan Giner que torni al tema universitari. El dia que el diputat Giner deixi de reivindicar la baixada de taxes i la baixada dels preus universitaris deixarà de ser ell mateix, i, per tant, està clar que és consubstancial a tu. Fa deu anys estaves a la plaça Cívica, rere la pancarta, contra el pla Bolonya, contra les taxes, i alguna cosa em diu que amb els darrers moviments i protestes universitàries, des de la distància, alguna cosa també hi has tingut a veure.

Però has tingut sort; has tingut sort perquè no has hagut de governar. Perquè alguns dels que fa deu anys estaven amb tu a la plaça Cívica, contra Bolonya i contra les taxes, després han votat els pressupostos que deixen les taxes més cares d'Espanya. Per tant, no has hagut de governar i has tingut sort.

I, encara més, n'hi ha alguns que han votat els pressupostos mentre les seves organitzacions juvenils assaltaven la Secretaria d'Universitats, que això té molt de mèrit, perquè ja no és gimnàstica revolucionària, és contorsió revolucionària, que consisteix en votar els pressupostos i anar a assaltar la seu del que proposa els mateixos pressupostos.

Se us ha de reconèixer coherència, en qualsevol cas, i també consecució d'alguns èxits, encara que no sigui mèrit exclusiu vostre, però és veritat que estem aprovant coses per millorar les taxes estudiantils i la vida universitària.

Nosaltres compartim una part de la moció, i em sembla que som els únics..., i em sap greu, aquesta mena de gir convergent que esteu tenint. Nosaltres compartim i mantenim el que vam aprovar aquesta cambra, la gran majoria, que és abaixar un 30 per cent totes les taxes, i vosaltres, al final, li heu comprat el discurs al diputat Castellà, és a dir, només la baixada d'una part i fer beques Equitat, etcètera. Nosaltres volem abaixar *tots* els trams.

A més, això és el que demanen els estudiants a les seves mobilitzacions, mobilitzacions que heu proposat vosaltres mateixos. Suposo que quan parreu de les «legítimes reivindicacions», en el primer punt, us referiu a això, a abaixar un 30 per cent els preus. Doncs, aquesta era la nostra esmena, que no és incompatible amb ampliar les beques de forma progressiva i que no heu acceptat.

Després, un dels altres punts que es tracta aquí és el de la derogació del Reial decret 14/2012. I nosaltres, fixi-s'hi, és que hi estem d'acord. Hi ha alguns que parlen de la pinça PP-Podem..., no és per això, eh?, però estem d'acord en aquest punt. De fet, el Govern ja ho està aplicant. El Govern d'Espanya ja està, de fet, derogant el Reial decret 14/2012: hem pactat amb els sindicats, amb la UGT, amb Comissions Obreres, amb el consell superior..., amb el CSIC, la reducció del cent per cent de la taxa aquella, i, per tant, la reposició completa de les places, i la reducció en tres anys del 90 per cent de la precarietat. Això és el que hem pactat amb els sindicats. No ho sé; si vostès pensen que els sindicats són massa tous, doncs, ho han de parlar amb ells, però nosaltres hem arribat a aquest acord.

I aquest document que s'ha provat no és un document per a una foto, no és un pacte nacional d'aquests que tant agrada fer a Catalunya, un pacte per a res, sinó que és un document amb propostes concretes, amb la reposició d'un cent per cent del professorat, i que després s'ha concretat amb el Reial decret 6/2017.

Després, hi ha en la seva moció una redacció de ressonàncies episcopals. L'altre dia la conferència episcopal catalana parlava de les «legítimes reivindicacions»; doncs, vostè també ha agafat el mateix concepte i parla d'escoltar les legítimes reivindicacions de l'estudiantat. Nosaltres hi votarem a favor. Ens hauria agradat més que s'hi afegís un punt que digués «sempre que siguin pacífiques i respectuoses». Perquè el que no pot tornar a passar és que s'apunti i s'amenaci de mort el secretari d'Universitats, i el que no pot tornar a passar, i jo ho he viscut en primera persona, és que els joves de Societat Civil Catalana siguin agredits i pateixin assetjament ideològic al campus de l'Autònoma. Ja n'hi ha prou, de «matonismes».

Mireu, demòcrates, ja els heu fet saber l'alè podrit de la revolució dels somriures, però ara deixeu-los viure, deixeu-los defensar el que creuen i deixeu-los treballar tranquil·lament. Té gràcia que aquells que proposen llibertat d'expressió siguin els que impedeixen la llibertat d'expressió real a la universitat.

Deia, al principi de la intervenció, que el diputat Giner deixaria de ser ell mateix quan deixés de reivindicar la baixada de taxes. Segueixes sent tu mateix, la segueixes reivindicant, però no sé per què se t'està posant un aire de PSC, suavitzant les mocions i arribant a un acord, al final, amb el Govern.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, avui molts estudiants catalans deuen estar pensant en com pagar la matrícula de l'any vinent; deuen estar pensant si hauran de treballar a l'estiu, si hauran de demanar algun préstec, si hauran de demanar diners a algun familiar. I nosaltres, doncs, compartim aquesta preocupació. Però saben què, també, ens preocupa, i molt? Que el Govern no compleixi amb les mocions aprovades en aquest Parlament.

Sempre estan parlant de mandat democràtic; de fet, només parlen d'un mandat democràtic, però de la resta, de la resta de mandats democràtics que s'aproven aquí, en el Parlament, se n'obliden, no els interessen, però també són mandats que s'han de complir. Per això el que estem esperant és que vostès redueixin les taxes a tots els universitaris, a tots els estudiants, en un 30 per cent, tal com es va aprovar en aquest Parlament. I llegiré literalment el que es va aprovar: «Revertir per al curs 2016-2017 la pujada de preus universitaris que ha realitzat la Generalitat des de l'any 2011, començant per una reducció del 30 per cent en les taxes universitàries per al curs 2016-2017.»

Per tant, senyors del Govern, el que creiem és que haurien de deixar de marejar la perdiu i complir les resolucions d'aquest Parlament. No ens conformem –ja s'ha dit, per part del Fernando– amb ser la comunitat autònoma que té les taxes universitàries més altes de tot Espanya, que triplica inclús les d'algunes comunitats autònomes. És injust per als nostres estudiants, i no deixarem de reivindicar el que nosaltres creiem que hauria de ser.

El Govern, al final, té molt bones paraules, però la realitat és que encara no s'ha posat en marxa res. Fa un any, de fet, demanàvem un pla efectiu i un pla coordinat amb la comunitat universitària, i un any després –un any després– encara s'han de convocar els membres d'aquest pacte educatiu. Per tant, bones paraules, però poca concreció.

Hi ha un problema de finançament a les universitats catalanes, i això no només ho diu Ciutadans, això també ho diuen diferents rectors de les universitats que tenim a Catalunya. De fet, segur que han vist l'article que va sortir en un diari la setmana passada, on hi havien diferents declaracions d'alguns d'aquests rectors. I això, doncs, implica una sèrie de problemes; implica una sèrie de problemes amb el personal, implica una sèrie de problemes amb les infraestructures i també, evidentment, amb l'alumnat. Si volem mantenir l'excel·lència que tenim, hem de canviar el rumb i hem d'actualitzar i adaptar el nostre model.

Mentre vostès, des del Govern, deixen la cadira buida a la conferència de presidents, que allà és on es debat un millor sistema de finançament, i nosaltres, a Catalunya, seguim immòbils, sense donar algunes respostes. Mentre vostès es gasten diners en repetir un nou 9-N o en fer conferències i monòlegs arreu del món, hi han molts problemes que podríem estar solucionant si utilitzéssim les eines disponibles, que tenim, per reclamar les nostres necessitats. Per tant, per solucionar els problemes, el que hem d'aconseguir és posar tots els sentits en aquesta direcció, i, lamentablement, el Govern té tots els sentits posats en un carreró que no té sortida.

Respecte a les esmenes presentades pel nostre grup, ens hem mantingut fermes en allò que sempre hem defensat, des de Ciutadans. No ens volem moure d'on sempre hem estat, que és en la rebaixa del 30 per cent del preu de tots els estudis universitaris, i aquest és l'objectiu. És necessari revisar els criteris d'acreditació de l'AQU per tal d'adaptar-los a les especificitats dels graus. I també volem que s'estableixin mesures per no tenir a la universitat professorat contractat com a falsos associats.

I, finalment, el que també reclamem a les nostres esmenes –i lamentem profundament que el grup proposant no les hagi acceptat– és que es garanteixi un pilar democràtic, és que es garanteixi un dret fonamental com és el de la llibertat d'expressió, lamentablement vulnerat per alguns grups existents dins de les universitats, com hem pogut veure en els últims temps –com han estat atacats i intimidats el grup de Societat Civil Catalana. I lamentem també que aquests actes no hagin estat condemnats amb la suficient contundència per part d'alguna direcció de la comunitat universitària.

Creiem, des de Ciutadans, que, si perdem el valor de la llibertat d'expressió, la universitat perdrà una part essencial, com és la del debat, la del diàleg i la del coneixement.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mejía. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Sí; gràcies, presidenta. Diputades, diputats, malgrat algunes intervencions que m'han precedit, jo crec que avui torna a ser una bona notícia... Vam començar aquesta legislatura amb legítimes, probablement, discrepàncies en posicions respecte a la política universitària, i crec que avui, amb els matisos de cadascú, aprovem un criteri de consens que és prou ampli.

No deu ser del tot ampli, però, senyor Sánchez... Jo ja entenc que el PP no estigui gaire acostumat a buscar consensos i que tot sigui blanc o negre, i que, per tant, si algú és capaç de transversalitat i de pactar, doncs, això molesti, eh?, però jo crec que és una bona notícia, l'esforç que hem pogut fer tots per aproximar posicions, i crec que pot ser un bon preludi de com ha d'evolucionar el pacte nacional per a la universitat.

En el poc temps que tenim..., hi han tres blocs, bàsicament, i algun apunt que vull fer del que avui parlem: rellevant, la política de professorat. I, de fet, el Govern ha estat treballant en aquest sentit des del 2011. Dic «des del 2011» perquè en el moment més dur de la restricció pressupostària, en el més dur de tots, quan en totes les administracions i en tots els àmbits, doncs, el criteri era zero reposició, és quan es va aprovar el programa Serra Húnter. Per tant, sempre el criteri del Govern ha estat impulsar la política de professorat, i això no es va fer enlloc –enlloc.

I, a partir d'aquí, la lluita de l'actual Govern respecte, encara, algunes de les competències de Madrid, que són obtuses respecte a què vol dir el NIF d'un professor, confonent-ho amb la massa salarial..., perquè tots podem estar d'acord en quin ha de ser el límit de massa salarial, però deixem que la universitat decideixi com mou el seu capital humà.

El segon bloc, i molt rellevant, és..., és que ara volia dir «és el dels estudiants i preus», i diria «és el de la postveritat», ara que està de moda, això de la postveritat. Ara resulta que la postveritat, eh?, allò de: «els fets objectius no importen, allò rellevant és l'eslògan»... Probablement la majoria d'aquest Parlament hem arribat a l'acord d'un fet objectiu, que és que el sistema de preus és per renda, i, després, podem estar d'acord o no en quines són les bonificacions, i en quines són les diferències, i que pot ser molt més

progressiu. De fet, són polítiques que van avançant en moltes administracions. De fet, l'Ajuntament de Barcelona està utilitzant la tarifació social com una política de preus.

Però tant el Partit Popular com Ciutadans es neguen, senzillament, a reconèixer la realitat. Suposo que no deu ser ignorància. Quan els dos diputats venen aquí, en seu parlamentària, i diuen «els preus», clar, jo he de preguntar: quin dels preus?, quin nivell de renda?, i es segueixen situant en «els preus»..., si no és –que probablement també és això, perquè, per descomptat, no és desconeixement– que estan en contra –i probablement és coherent– d'un sistema de tarifació social.

Però és que és lògic. Vostès, probablement defensant la igualtat de preus per a tothom..., és una política absolutament liberal. I tota una sèrie de grups en aquesta cambra el que acordem, no per moció, per llei, per llei d'acompanyament, és tarifació social. Ja ho entenc, que vostès hi estiguin en contra, però no es sorprengui, senyor Sánchez, si acordem amb el senyor... Clar, el senyor Giner no és liberal, no és un neoliberal, i Junts pel Sí tampoc som neoliberals. Segur que hi ha algun liberal, eh?, però no som, en majoria, neoliberals (*remor de veus*), i exactament..., amb la resta de grups d'aquesta cambra que votaran això. Per tant, escolti'm, si és una qüestió de models..., però fem-ho amb fets objectius –fem-ho amb fets objectius–: tarifació social, o no, i vostès estan en el no.

Votarem també a favor d'un punt que pot semblar delicat. És un punt que ha transaccionat el grup proposant amb la CUP, i és respecte a aquests vint-i-cinc estudiants. Creiem en la llibertat de manifestació i d'expressió. Creiem, també, que això s'ha de fer amb llibertat i que s'ha de fer sense conculcar ningú, però penes de tretze anys i de mig milió d'euros ens semblen absolutament excessives, i, per tant, expressem la nostra preocupació.

I, per últim –no s'hi ha fet referència–, nosaltres donarem suport a una proposta del Grup Socialista. Diputada Romero, jo crec que avui apropem..., del més rellevant que farem en aquesta cambra avui. Si quelcom és excel·lent en aquest país són els centres Cerca i el programa ICREA. Els centres Cerca acumulen el 55 per cent dels ERC que hi han a Catalunya. Són una institució pública que, sobre una part de pressupost públic, el que hi posem, tripliquen el que ells capten. No passa en cap lloc de l'Administració, i això necessita una protecció de model. Hi hagut consens en aquest sentit, i avui ratifiquem un consens per protegir un dels àmbits que ens diferencien i que són un dels motius i motors de l'èxit de la recerca en el nostre país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Castellà. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. A veure si tinc prou temps per dir tantes coses que vull dir. En primer lloc, volia agrair al Joan Giner la feina en aquesta moció. És veritat, portar de nou un tema que ens preocupa... Jo crec que portem algun temps en què les universitats estan a l'agenda política, o com a mínim alguns les posem a l'agenda política, i crec que el Joan és un exemple d'això. I també el volia felicitar per l'acord, no?, per la seva capacitat d'arribar a acords.

Ser d'esquerres, senyor Sánchez Costa, no vol dir no poder pactar. Pots ser d'esquerres, mantenir les teves posicions i intentar millorar les polítiques del Govern. De fet, aquesta és una de les tasques de l'oposició: condicionar el Govern amb les seves polítiques. I, per tant, jo crec que el que vam fer en el debat de pressupostos i en les esmenes a la Llei de mesures, i el que fem en aquesta moció, és justament condicionar el Govern. I, per tant, és la feina que ens pertoca. I jo, doncs, en aquest sentit, li vull agrair al Joan i a Catalunya Sí que es Pot aquesta feina.

I li dic això perquè a vegades sembla que ens n'oblidem, de les coses, o que siaguem poc coherents, però, senyor Sánchez Costa, és que fa tres mesos vam aprovar una transacció que van votar tots els grups d'aquesta cambra en la que demanàvem la rebaixa del 30 per cent dels trams 1 i 2 de les beques Equitat, perquè, d'alguna manera, vam veure que, aprovant mocions on demanàvem el 30 per cent de la rebaixa de les taxes, que s'han aprovat en mocions conjuntes del PSC i d'altres grups, el Govern no ho feia. I vam dir: «Bé, siuguem una mica més possibilistes.» Allò està aprovat; és a dir, està

aprovada, la rebaixa del 30 per cent de les taxes. Està aprovat, i, en tot cas, doncs, el Govern no ho aplica. Li hem de preguntar per què no prioritza això.

I el que fem és dir: «Bé, doncs, fem un pla B i fem aquesta proposta», que vam votar tots, és a dir que tots hauríem de ser una mica coherents, perquè si cada vegada que arriben mocions no ho som... Jo crec que també la coherència és un valor, en política. I, per tant, tots vam aprovar aquella transacció, i avui el que fem és refermar-la. Perquè el decret de preus s'aprovarà abans de Sant Joan i el que volem és que hi hagi aquesta rebaixa en els trams 1 i 2, que afectarà molts estudiants de Catalunya, que tindran una rebaixa important.

I, a més, jo aquí vull fer un parèntesi. Vull agrair també al departament –al conseller i al secretari general d'Universitats– sempre el tracte que té amb els diputats, perquè fa uns dies ens vam reunir al departament, hi vam estar dues hores i vam estar treballant aquest decret de preus i els trams. I jo crec que això també és d'agrair. No ho fa tothom, en aquest Govern, i també crec que aquesta transparència i aquestes ganades d'acordar i de complir el que es va aprovar, en aquest cas, al pressupost i a la Llei de mesures, doncs, s'ha de poder dir.

Nosaltres, el PSC, hem presentat unes quantes esmenes. Vull agrair al senyor Giner, doncs, que ens les hagi acceptat; la majoria són acceptades o transaccionades i algunes són de matís, és a dir que tampoc en canviem el contingut. Sí que és veritat que en fem una per nosaltres important, que la comentava ara el diputat Castellà, que és la que fa referència al centres Cerca. Aquí probablement vam badar tots, en la Llei de pressupostos, i crec que avui ho esmenem. Els centres Cerca, els nostres investigadors, el nostre model de recerca, necessiten agilitat i autonomia, necessiten ser flexibles, necessiten tenir capacitat per decidir si avui creen una *spin-off*, venen unes participacions o compren participacions d'una altra. I, per tant, aquesta agilitat en decidir coses no pot esperar un acord de govern de la Generalitat, i el que fem aquí és permetre això.

Molts investigadors venen a Catalunya no pels sous que paguem, perquè per desgràcia no són els més alts del sistema, però sí, per exemple, per això, no?, per la nostra capacitat en recerca, també per la nostra flexibilitat en els instruments, i hem de mantenir-ho i preservar-ho. I, per tant, l'esmena que fem va en aquesta línia, per poder, doncs, mantenir i preservar aquest model que és necessari per mantenir-nos en aquests nivells d'excel·lència en l'àmbit de la recerca.

I dedicaré aquest últim minut al senyor Sánchez Costa i també una mica al senyor Mejía, és a dir, al PP i a Ciutadans. Mirin, a mi em sap greu aquest doble joc, aquest doble discurs que a vegades portem. Miri, ahir es van aprovar els pressupostos generals de l'Estat 2017. Escolti'm: reducció del personal de les universitats, un 3,36 per cent, tenint en compte que puja l'1 per cent de l'IPC; és a dir, pujant l'1 per cent de l'IPC, redueixen vostès el 3,36 per cent del personal de les universitats. Redueixen un 4,85 per cent el personal en investigació i recerca. Redueixen en 32 milions les beques. No hi ha transferència de competències en beques, una cosa que demana constantment aquest Parlament. No hi ha reposició en baixes i jubilacions com pertocaria per fer el pla de xoc que necessiten les nostres universitats.

Escolti'm, i ara ja l'última, eh?, que aquesta... Comunicat d'UGT –per desmentir-lo a vostè–: «Además, y es una prueba más del desinterés del Gobierno del Estado por las universidades públicas, estas han quedado *excluidas* en el reciente acuerdo para la mejora del empleo público por lo que se refiere a la estabilización de su personal en situación de mayor precariedad.» És a dir, en aquest acord, n'han quedat fora, les universitats. Senyor Sánchez Costa, no pot venir vostè a dir-nos que el Govern treballa per les universitats, que millora les seves condicions, perquè no ho està fent.

I el que no es pot fer és venir aquí per dir que el Govern de la Generalitat ho faci i que després vostè allà faci tot el contrari. Una mica més de coherència crec que ens aniria molt bé, als que ens dediquem a la política, per tenir més credibilitat envers els ciutadans.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, nosaltres votarem a favor del conjunt de la moció, una moció que entenem motivada per la proximitat del decret de preus –i, per tant, haurem de veure com s'apliquen aquestes mesures que el Parlament ha portat a que faci el Govern– i també motivada per les mobilitzacions estudiantils i del professorat.

La vaga del passat 16 d'abril de professorat associat a la Universitat de Barcelona, la més gran del país, va tornar a posar el focus en aquest *real decreto* que en el seu moment ja va ser contestat –fins i tot va ser contestat per la conferència de rectors, que va oposar-se a aquest reial decret–, i els professors associats ho han tornat a posar en el focus perquè, doncs, a la Universitat de Barcelona hi ha un greu problema, greu i gran, amb els falsos associats, que són pràcticament la meitat del personal docent i investigador.

I ho vam estar parlant el dia que vam parlar del Serra Húnter i ho tornem a posar avui sobre la taula: aquestes contrareformes que es van fer el 2012 i també la reducció draconiana de la taxa de reposició són, doncs, la manifestació de les polítiques d'austeritat, de les retallades que s'han fet a la universitat.

I si parlàvem de la Universitat de Barcelona, parlem ara de la Universitat Autònoma, que és una de les universitats on aquesta contestació a les retallades, doncs, va implicar més mobilitzacions; entre d'altres, una ocupació del rectorat. No era la primera –probablement aquí més d'un i més d'una, i de diferents colors polítics, ha participat en mobilitzacions a la universitat d'aquestes característiques–, tampoc serà l'última. Però aquella té una particularitat –aquella protesta–, que és que es demanen penes absolutament estratosfèriques, com ja s'ha apuntat, no?, penes de tretze anys contra estudiants –també hi ha un professor i un membre del PAS implicats– i unes fiances de mig milió.

Per aquesta raó nosaltres vam presentar aquestes dues esmenes, en solidaritat i en reconeixement, doncs, de les persones encausades, a les quals en breu s'obrirà el judici oral. Celebrem que almenys una de les dues sigui aprovada, i que, per tant, aquest reconeixement del Parlament serveixi per aturar aquesta animalada en forma de penes que demana la fiscalia.

L'altra cara de les polítiques d'austeritat, de les retallades, va ser l'augment de les matrícules universitàries, que el Govern, doncs, d'ençà de llavors va voler mitigar amb les anomenades «beques Equitat». Molt hem discutit en aquest Ple i també en les sessions que tenim amb el secretari d'Universitats sobre si aquesta minorització dels preus aconsegueix arribar a tothom a qui ha d'arribar. I quan n'hem plantejat dubtes en aquest mateix faristol, se'ns ha contestat que no, que pràcticament és un model rodó, el de les beques Equitat.

Però el cert és que la mateixa Secretaria d'Universitats preveu fer-hi alguns canvis ja per a aquest curs, i s'admet que implicaran més alumnes becats; senyal que no s'arribava a tothom a qui s'havia d'arribar, no? Es vol facilitar a través de la finestreta única. I també el que apunta la moció, doncs, ens sembla que va en aquest mateix sentit, no?, de facilitar l'accés a les beques, i, per tant, que arribin almenys a tothom a qui han d'arribar.

I sobre màsters, finalment, tornem a votar un dels punts que ja vam aprovar amb la moció de fa més d'un any, i que va en el sentit de que el 3+2 no signifiqui un encariment del global dels estudis universitaris. I, per tant, que si després d'un grau de tres anys et veus empès o, en el cas dels màsters habilitants, no és que t'hi vegis empès, t'hi veus obligat per poder exercir la professió que vols fer..., si després dels tres anys et veus obligat a fer dos anys de màster, com a mínim que tinguis les garanties que el podràs fer en una universitat pública i amb un preu públic.

Res més. Per part nostra, donar les gràcies als grups que donen suport a aquesta esmena sobre el cas dels «27 i més» a la Universitat Autònoma, als quals des d'aquí enviem una abraçada i tot el suport per part nostra.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, arriba el moment dels crèdits de la pel·lícula, i no vull acabar aquesta sense agrair la feina en les esmenes i les aportacions que ha fet la diputada Alícia, del PSC. Crec que obre un camí, amb l'esmena que ha fet, de recerca, i que hem de donar un toc perquè hem de posar sobre la taula la recerca, també a l'agenda política, també aquí al Parlament, i serà una de les coses que crec que hem de començar a treballar a partir d'ara.

També felicitar-la no només per la seva feina, sinó per la clarificació que li ha fet al diputat del PP, el diputat Fernando. Miri, el Govern del PP i l'acord de Ciutadans, que *de facto* és el mateix, no estan sent un exemple en el tractament dels treballadors públics, i menys a universitats. I recordem també que les universitats de la resta de l'Estat, per desgràcia, no estan millor, a nivell de precarietat laboral, que les catalanes. I, per tant, aquí són còmplices, també, d'aquest tipus de polítiques.

Quant al grup que dona suport al Govern, al Govern de la Generalitat, jo, amb un somriure i amb una abraçada, els dic: «Vagin fent caixa.» Vagin fent caixa i vagin guardant calerons, que hem trobat la manera ja d'obligar-los per llei i socialment a que abaixin les matrícules, i l'any que ve anirem no a un model de rectificació, sinó a rebaixar-les totes i a tendir cap a la gratuïtat de la universitat pública. Perquè alguns són liberals, altres són neoliberals, i alguns som comunistes i creiem que els serveis públics haurien de ser gratuïts per a tothom.

Per últim, i per acabar, una abraçada fraternal, avui que és un dia important..., i agrair a la CUP sobretot l'esmena que ens ha fet, dels «27 i més». És una barbaritat, el que ha passat a la Universitat Autònoma de Barcelona; és una barbaritat, que la fiscalia actués com va actuar. També donar el nostre agraïment als grups que donen suport al punt dels «27 i més». I, des d'aquí, una abraçada fraternal, amb molt de «carinyo» revolucionari, als encausats i encausades. I esperem que, juntes, ens en sortim, d'aquesta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyor Mejía, per què em demana la paraula?

David Mejía Ayra

Per demanar votació separada dels punts 3 i 4.

La presidenta

Punts 3 i 4. Es poden votar conjuntament?

David Mejía Ayra

Sí. *(Algú diu: «No.»)* Bé...

La presidenta

No? *(Pausa.)* D'acord.

Senyor Sánchez, per què em demana la paraula?

Fernando Sánchez Costa

Per demanar votació separada.

La presidenta

De quins punts?

Fernando Sánchez Costa

Del punt 2.a i dels 3 i 4.

La presidenta

D'acord, gràcies.

Senyor Castellà, per què em demana la paraula?

Antoni Castellà i Clavé

Per demanar votació separada, també, del punt 5.

La presidenta

Gràcies.

S'ha demanat votació separada dels punts 2.a, 3, 4 i 5, que s'hauran de votar separatament. Per tant, votarem en aquest ordre, i després votarem la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, anem a votar el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem el punt 3.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 98 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 97 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 72 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre una universitat per a tothom i sense precarietat ha estat aprovada per 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i sis minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bona tarda a totes i tots.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea

302-00151/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, abans d'entrar en la temàtica de la moció pròpiament dita, expressar en nom del nostre grup parlamentari el nostre suport i solidaritat a la gent de Can Sanpere, que no fa gaires hores ha estat desallotjada de l'espai que ocupava. Una vegada més es demostra que el poder prefereix protegir els interessos de Núñez i Navarro que no el que és un clam popular a Premià per tal d'aconseguir que aquell espai esdevingui un terreny i un edifici d'utilitat social i pública, col·lectiva, al servei de la població.

Bé, i entrant en matèria de la moció al més ràpidament possible, també en nom del nostre grup parlamentari expressar la nostra satisfacció, perquè, efectivament, amb l'aprovació de la moció que es produirà tot seguit avui en aquesta sessió certament hem assolit els quatre principals objectius que ens proposàvem amb aquesta interpellació i amb la moció subsegüent. Per un cantó, obrir un debat crític sobre l'actual Unió Europea. En segon lloc, reafirmar que el nostre poble, que el nostre país, arribat el moment, ha de tenir dret a decidir, ha de tenir dret a l'autodeterminació, també amb relació al que

és la seva política exterior i amb relació al que ha de ser la seva relació amb els marcs institucionals internacionals, inclosa la mateixa Unió Europea. D'altra banda, també, un tercer objectiu era que aquest Parlament aprovés instar el Govern de la Generalitat i les instàncies de la Generalitat a que en la seva activitat pública i internacional expressin no només una opinió pública existent, real, favorable i partidària de la Unió Europea, o que hi veu més aspectes positius que no pas negatius, sinó que també expressi una opinió pública molt important al nostre país –és més, creixent– que és cada vegada més crítica amb els dèficits i amb les insuficiències de la Unió Europea, tant pel que fa a la seva política interna com pel que fa a la seva política internacional. I també un quart objectiu que considerem que assolirem amb l'aprovació d'aquesta moció és, efectivament, que hi hagi una opinió amplament compartida, o majoritàriament compartida, en aquest Parlament sobre la necessitat de que ja des d'ara, però sobretot en la següent etapa política del nostre país, realment assumim que cal construir un nou projecte per a Europa, ateses les mancances, les fallides, les deficiències profundes, de l'actual Unió Europea, d'aquest club d'estats; el conseller no fa gaire en una xerrada qualificava com a tal la Unió Europea, un «club d'estats»..., però com un projecte polític, globalment, amb moltes deficiències..., doncs la necessitat de construir un nou projecte per a Europa que vagi més enllà de l'actual Unió Europea.

Bé, he de valorar de forma especialment positiva, i amb el meu agraïment, la tasca que en aquest sentit han fet tant els grups de Catalunya Sí que es Pot com de Junts pel Sí, que han fet contribucions molt positives i molt enriquidores a gairebé tots els punts de la nostra moció, en especial el diputat Nuet i la diputada Lloveras, que amb totes les seves aportacions han enriquit, sens dubte, el text original, i nosaltres considerem que sense en absolut manllevar els continguts, els principis i els objectius essencials que nosaltres volíem plantejar-hi. També als altres grups que han aportat esmenes, al Partit Socialista de Catalunya i a Ciutadans, que hem de dir que, tot i coincidir en alguns aspectes d'algunes de les seves esmenes –la necessitat d'un debat sobre Europa, posicionaments crítics fins i tot sobre l'actual Unió Europea o la necessitat de repensar el projecte europeu–, sí que hi havien aspectes que qüestionaven algunes qüestions de fons del nostre plantejament, i per això finalment no les hem acceptat.

Bé; per tant, satisfacció. Pensem que és un pas endavant que aquest Parlament pugui aprovar una moció que assumeix un posicionament crític davant de la Unió Europea; la necessitat d'un nou projecte europeu que necessàriament ha d'anar més enllà del que és l'actual Unió Europea, pels seus dèficits socials, democràtics, polítics, econòmics, per les seves deficiències enormes en política internacional; la necessitat sobretot de que el Govern expressi aquesta pluralitat i les institucions de la Generalitat manifestin aquesta pluralitat en tots els escenaris, i, molt important, el compromís majoritari d'aquest Parlament en que també haurem d'exercir el dret a decidir pel que fa als marcs institucionals internacionals en la nostra política exterior, i per tant això inclou també el dret a decidir sobre quina ha de ser la nostra relació futura amb la Unió Europea.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, bé, nosaltres coincidim amb la CUP i la moció que presenta en el sentit de donar un impuls a la Unió Europea. També coincidim en els dèficits pel que fa a la salvaguarda dels drets socials i democràtics de la seva ciutadania. És veritat que hi ha un dèficit a la Unió Europea entorn d'això, hi coincidim també, igual que coincidim amb el conseller Romeva, quan se'l va interpellar en l'anterior Ple, que la crisi dels refugiats ha mostrat la pitjor cara de la Unió Europea, i nosaltres, en tant que país membre de la Unió Europea, també en som responsables.

Ens sorprèn en aquesta moció, de tota manera, aquest to europeista, no?, que impregna tota la moció, i que entenc que és un sentir no només de la CUP, sinó també de tots els grups parlamentaris, no?, aquest esperit europeista..., amb la Llei catalana de comunitats catalanes a l'exterior, que es va aprovar ahir i que no contempla el fet de que la Unió Europea és casa nostra, i per tant és un espai interior..., i que era un moment de

reivindicar-ho com una realitat jurídica i política, i, en canvi, es va deixar perdre aquesta oportunitat.

En tota la resta, ja ho vam parlar una mica amb el diputat Riera, diferim, discrepem, respecte al model que ha de tenir la Unió Europea. Vostès defensen l'Europa dels pobles; nosaltres defensem l'Europa dels ciutadans. Vostès el que volen amb aquest nou impuls de la Unió Europea és refermar els drets dels pobles, el dret d'autodeterminació, i, en canvi, nosaltres estem per refermar i reforçar l'estatut de ciutadania europea. L'any 2000, quan es va adoptar la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, prèviament hi va haver tot un seguit de reunions i discussions en les que van participar representants de països membres, associacions amb sentits i sensibilitats molt diferents, acadèmia, representants de les institucions europees, per tal de parlar de quins havien de ser els drets fonamentals de la Unió Europea, quins havien de ser els drets del segle XXI, i una vegada es va adoptar no va quedar recollit el dret d'autodeterminació dels pobles, i en canvi sí que van quedar reflectits altres drets que afecten col·lectius i que no estaven prèviament treballats jurídicament i políticament, com els drets de les persones grans o els drets d'integració de les persones discapacitades. Nosaltres valorem molt més, i estem més en aquesta línia, reforçar l'estatut de ciutadania europea. Volem ciutadans que considerin que la Unió Europea és la seva terra natal, més enllà de les nacionalitats que tinguin cadascun d'aquests ciutadans europeus. Volem que en aquest procés de construcció europea es refermi aquest estatut de ciutadania en comptes de refermar o reivindicar l'autodeterminació dels pobles. Nosaltres creiem que reforçar el Parlament Europeu, per tant allà on estan representats els ciutadans europeus, pot servir de contrapès molt millor a aquestes mancances i a aquests dèficits que tenen els estats membres per tal de fer front a crisis com les dels refugiats i a problemes que tenen a veure amb la solidaritat que no reivindicar l'autodeterminació dels pobles. Vostès volen separar Catalunya d'Espanya, i per tant la conseqüència seria també la separació de la Unió Europea, i nosaltres volem reformar Espanya i també volem reformar..., i ser participants actius del procés de construcció europea.

Bé, només per acabar, sí que una simple reflexió. Jo l'any 2014 vaig obrir un blog que es deia, i que es diu, de fet, Una ciutadana europea en el terreny de joc. En aquell moment em vaig plantejar què volia ser i què podia fer, i vaig obrir aquest blog. En aquell moment, molt abans de Societat Civil Catalana i del que em passaria després, era una necessitat per a mi important reivindicar la ciutadania europea. En aquell moment vaig sortir al terreny de joc sola. Ara ja no estic sola, ara jugo amb l'equip taronja. Encara que vagi verda, jugo amb l'equip taronja. I torno a refermar aquest caràcter, m'agrada..., i soc ciutadana de la Unió Europea i vull seguir sent ciutadana de la Unió Europea.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Beltrán. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades..., diputat Riera, li agraïm les seves paraules. Efectivament, no ha estat possible incorporar les aportacions que volíem introduir al text que proposa la CUP. Entenim que no eren necessàriament contradictòries amb el posicionament de la CUP pel que fa, en genèric, a la necessitat d'un nou projecte europeu. Probablement diferim en les formes que això podria adquirir. De fet, en una de les esmenes entenem perfectament que vostès ens diguin que en aquest moment no es poden pronunciar sobre això, més aviat ho refusen, que és en el que nosaltres els proposàvem amb relació a la necessitat d'avançar en convertir Europa en una autèntica federació democràtica i social, i per tant avançar cap a uns estats units d'Europa. En d'altres aspectes pensem que ens podíem haver posat d'acord si haguéssim fet més esforç. Però, en qualsevol cas, diguem-ne, comprenem el sentit general del seu text, i en alguns punts significatius el compartim.

Nosaltres, des del record i l'admiració a figures com la d'Altiero Spinelli, que ja l'any 1941, amb d'altres, des d'un penal de la Itàlia mussoliniana, i per tant empresonat pel règim feixista, va ser capaç, en un moment en què ni tan sols era visible la derrota del

nazifeixisme, de veure la necessitat d'una Europa unida i amb un profund caràcter social, a banda de, evidentment, amb un profund caràcter democràtic, des d'aquest respecte i admiració per persones com Spinelli, seguim apostant per una federació europea. De fet, el nostre somni federal no s'esgota en la construcció d'una Espanya federal ni d'una Europa federal, sinó que amb d'altres potser encara més agosarats com Immanuel Kant pensem en formes de democratitzar la governança mundial i en una federació que englobi la humanitat sencera.

Aquesta és la nostra idea d'Europa, la idea d'una Europa que en aquests moments cal defensar, certament, davant la deriva i el marasme en què es troba el projecte de la Unió Europea actual, fruit segurament de l'hegemonia i el domini en el camp europeu de les idees neoliberals, ja ni tan sols ordoliberal, sinó de les idees neoliberals, en les darreres dècades, i que cal defensar no només d'aquest domini, d'aquesta hegemonia, sinó també de quelcom que és encara més perillós, que és la profunda reacció antiil·lustrada del replegament identitari, que sovint pren formes, com també denuncia el seu text, de xenofòbia i de racisme, i que ho fa sovint davant la indiferència de les institucions europees, que de manera molt tardana han començat a reaccionar en alguns casos davant d'algunes actuacions del Govern polonès i del Govern hongarès, però que, per exemple, no han dit ni ase ni bèstia sobre els atacs de la policia búlgara a determinades poblacions de majoria gitana a Bulgària en dates molt recents, no?

Per tant, creiem que, efectivament, cal un replantejament del projecte europeu i que són el conjunt dels ciutadans i ciutadanes d'Europa que han de definir quin tipus d'Europa volen.

En vam tenir una oportunitat amb el projecte de constitució europea. En aquell moment segurament vostè i jo tampoc hauríem coincidit en la posició, però em permeto dir que en aquell moment nosaltres donàvem un argument que era que, molt contràriament als que defensaven el no a la Constitució europea, nosaltres creïem que el rebuig a aquella constitució no aportaria ni textos millors en matèria de constitució europea ni un avanç en el sentit de més democratització, de més cohesió social, de més integració social, i molt em temo que els fets posteriors ens han donat la raó. En aquell moment la constitució europea podia haver estat un impuls endavant per a moltes de les qüestions que, segurament, podem coincidir, i en canvi el refús a aquell text ens ha portat a una situació certament molt pitjor, en què, a més, les majories, les hegemonies ideològiques fan ara mateix molt difícil que avancin idees de progrés, idees de transformació social, com les que crec que en el fons podríem compartir molts grups d'aquesta cambra.

I ara ens aboquem a la necessitat de reformar o de transformar Europa amb una situació francament molt difícil. Malgrat això, nosaltres no desistirem, no pensem que el trencament amb la Unió Europea sigui la solució, ni que sigui per una qüestió que pot semblar una banalitat, però que a nosaltres no ens ho sembla en absolut: la Unió Europea ha permès, almenys, que dues grans potències europees, com són França i Alemanya, passin gairebé set dècades sense guerrear entre elles i arrossegar tots els països europeus a aquest conflicte. Ni que fos per això, que ho podem considerar una conquesta menor, però tenim la sort de no haver viscut un conflicte d'aquestes característiques, ni que fos per això valdria la pena intentar salvar i transformar el projecte europeu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Pedret. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Neus Lloveras.

Neus Lloveras i Massana

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. El Grup Parlamentari de Junts pel Sí compartim pràcticament en la seva totalitat tant l'exposició de motius com els acords de la moció que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular, però hem presentat tota una sèrie d'esmenes amb la voluntat d'enriquir la moció i afegir-hi alguns aspectes que hi trobàvem a faltar.

Compartim, en primer lloc, que la Unió Europea està en crisi i que gran part de les seves actuacions estan molt –molt– allunyades dels seus valors fundacionals. L'Europa dels valors, que durant dècades ha estat un dels projectes polítics més admirats del món, s'ha anat enfonsant a poc a poc, incapaç d'adaptar-se als nous temps, incapaç de reaccio-

nar davant nous grans reptes. Un dels exemples més colpidors ha estat i continua sent la crisi dels refugiats, en què Europa, en contra de la seva tradició i valors, ha delegat bona part de les seves obligacions d'asil, trepitjant així els drets i la dignitat de les persones més vulnerables del món, d'algunes de les persones més vulnerables del món. Segurament, tot perfectament legal, però, al meu entendre, absolutament immoral.

Per altra banda també compartim la constatació de que existeix poca sensibilitat democràtica dintre de la Unió Europea quan es tracta de defensar el dret a l'autodeterminació. Observem una Europa dels estats que està cada cop més allunyada de la voluntat dels seus ciutadans i ciutadanes, els interessos dels estats es situen per sobre dels interessos de les persones.

I finalment, també compartim la preocupació, una preocupació important, pel creixement dels moviments d'extrema dreta i de la xenofòbia, però, per altra banda, trobàvem a faltar, i per això hem presentat tota una sèrie d'esmenes, trobàvem a faltar a la moció una referència a la clara vocació europeista de Catalunya; des del grup de Junts pel Sí ho volem destacar. Catalunya és Europa i, en contra del que alguns avui mateix han expressat, continuarà sent Europa. En tot cas, haurem de treballar per modificar allò que no ens agrada d'Europa i, en aquest sentit, precisament, és un altre dels aspectes que trobàvem a faltar a la moció: una referència clara a la necessitat d'incorporar a la Unió Europea un pilar fort de drets socials, al mateix nivell que la unió bancària. I per últim, també voldríem destacar que trobàvem a faltar una referència més directa a allò que ara per a alguns dels que estem en aquest hemicicle és una prioritat, que és el referèndum. Es parlava de proposar un gran debat sobre Europa, però creiem que abans, ara, per nosaltres, s'havia de fer referència al referèndum. I en aquest sentit, bàsicament, resumint-ho molt tenint en compte aquests tres aspectes, hem presentat unes esmenes.

La primera esmena, al punt 1, precisament el que ha volgut és destacar la vocació europeista de Catalunya i també hem afegit una referència als reptes de naturalesa global que afronta la Unió Europea. Amb l'esmena al segon punt hem volgut reforçar la voluntat de combatre amb fermesa l'augment de la xenofòbia i de l'extrema dreta. Amb l'esmena al punt tercer hem volgut afegir una referència a les llibertats individuals; es parlava molt de les collectives, però trobàvem a faltar una referència a les llibertats individuals. Pel que fa a l'esmena que hem fet al punt quart, hem volgut fer una referència més al veïnatge de la Unió Europea i per aquest motiu hem afegit un altre..., hem proposat un punt addicional. En l'esmena al punt cinquè hem volgut afegir referències a la cooperació per al desenvolupament, que creiem que valia la pena emfatitzar-hi; i per acabar, en el punt sisè, en l'esmena que hem presentat al punt sisè, hem volgut clarificar una seqüència que per nosaltres és important, que és: la primera, referèndum; la segona, estat sobirà i, a partir d'aquí, definir les relacions exteriors en el marc d'un gran debat.

Resumint, com deia al principi de la meua intervenció, compartim pràcticament en la seva totalitat l'exposició de motius i els acords que proposa la Candidatura d'Unitat Popular; una gran part de les esmenes han estat acceptades, i aquí voldríem agrair a la CUP la predisposició a buscar un redactat en el qual ens sentíssim tots còmodes. També crec que és positiu destacar que a tres d'elles ha estat possible sumar-hi també les esmenes de Catalunya Sí que es Pot, i amb tot això crec que s'ha pogut enriquir la moció i, per tant, Junts pel Sí votarem favorablement tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Lloveras. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup ha presentat quatre esmenes en aquesta proposta; les quatre, podríem dir que amb les transaccions que el diputat Riera ha estat treballant, en la pràctica s'han incorporat. Per tant, nosaltres votarem també favorablement tots els punts d'aquesta moció.

Vull assenyalar la coincidència de fons que el nostre grup parlamentari sent amb la Candidatura d'Unitat Popular a l'hora de tenir un plantejament crític amb l'actual pro-

jecte de la Unió Europea. Ens hi sentim propers, en aquest sentit, i per tant, volia destacar quatre aspectes que, d'alguna forma, per nosaltres fonamenten aquesta crítica i la necessitat d'una proposta alternativa, perquè una altra Europa és possible.

La primera té en compte que els pares i mares fundadors del projecte europeu, quan observaven la destrucció de la Segona Guerra Mundial, van somiar una Europa; una Europa basada en la unitat d'aquells pobles que es van enfrontar i es van destruir, basada també en la solidaritat entre aquests pobles; pensaven una Europa en pau i observaven les seves ciutats, que eren veritables runes després del conflicte, i també somiaven en una Europa de la justícia social, que pogués ensenyar al món una forma de conuiuïre en què pogués haver-hi una veritable justícia social. I d'aquí va néixer l'estat del benestar modern que avui dia estem fruit, d'aquell pacte, d'aquell acord, després de la Segona Guerra Mundial.

Però cal dir que després, ja en els inicis de la construcció d'aquest projecte d'integració, ens vam adonar que aquest projecte en moltes ocasions era liderat per sectors, sectors econòmics, sectors oligàrquics que, de mica en mica, van anar canviant aquests ideals per altres coses: es van supeditar en la seva política de defensa i en la seva política exterior als dissenys de l'OTAN; van aplicar doctrines de neoliberalisme econòmic que, evidentment, van posar en qüestió l'estat del benestar i que van fer el continent europeu molt més desigual. Per tant, queda clar que avui el projecte europeu està en crisi.

Alguns de vostès ho han dit i és una evidència; crec que ja ningú, ni tan sols les elits europees, que han construït aquest projecte a la seva imatge i semblança, posen en dubte que el projecte europeu està en crisi. Ho assenyala la crisi del 2008; el Brexit; la crisi dels refugiats; la gestió del deute que s'ha fet amb alguns dels països membres de la Unió Europea, sent Grècia el paradigma d'aquesta gestió del deute, i ho assenyalen també la política de retallades i privatitzacions que des de les institucions europees s'imposa a les economies dels diferents països membres. I dir que si l'estat del benestar avui dia està en crisi hem despulat el projecte europeu d'alguns dels seus atributs que els pares del projecte europeu van dir que eren fonamentals, i avui d'aquesta Unió Europea li veiem ja els ossos, i queda poc, en moltes ocasions, d'aquell projecte originari.

Per això el procés que viu Catalunya ha de servir també, no només per definir-nos com a país, sinó també per repensar el projecte europeu en el qual físicament volem viure, perquè som part d'aquest continent i ho seguirem sent, possiblement, per molts mil·lennis i mil·lennis d'anys. Per tant, sí, fem servir aquest procés constituent, del qual ens hem de dotar també per reconstituir el projecte europeu, perquè sense aquest projecte europeu tindrem dificultats per ser el que som, perquè som part també d'un conjunt de pobles que viuen en el continent europeu.

I acabo. Tornem als orígens. Potser és una bona forma de repensar el projecte europeu. Tornem a l'Europa de pau abandonant l'Europa de l'OTAN; tornem a l'Europa de la justícia social abandonant l'Europa de les retallades. Siguem l'Europa, vulguem l'Europa dels pobles lliures i autodeterminats, perquè les oligarquies no democràtiques no puguin governar. Tinguem o no tinguem bandera a l'ONU, hem de ser un poble lliure, no només davant de Madrid, també davant de Brussel·les i davant de Frankfurt.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Nuet. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, celebri el to del diputat Riera, i em sembla que aquest seria un bon moment per a recordar què diu el programa electoral dels autors d'aquesta moció que ara estan debatent sobre la Unió Europea, perquè em sembla que estem davant d'una important rectificació i que ho celebri, perquè pot tenir conseqüències.

Què deia el programa? «La CUP - Crida Constituent rebutja formar part de la Unió Europea, l'euro, l'OTAN i l'euroexèrcit. Desobeïm la Unió Europea i trenquem amb l'euro», programa de la CUP. obro cometes: «Després de la fallida de Syriza no podem ignorar la necessitat d'un posicionament ferm, inequívoc i preparat sobre aquesta matèria, que inclogui la disposició planificada a la sortida de l'euro i la Unió Europea.»

Home, a aquestes alçades donar lliçons de fermesa a Syriza quan han aprovat uns pressupostos autonòmics i en euros que fa un any haurien titllat de neoliberal i salvatges, doncs, home, sobta una mica.

Seguim amb el programa: «Forçarem la ruptura amb els estats espanyol i francès a través de l'exercici del dret a l'autodeterminació del poble català i apostarem per una república catalana que abrasi el conjunt del territori nacional, de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar.» Bé, de moment l'únic trencament que hem vist amb Espanya, França i la Unió Europea ha estat la crema d'aquestes banderes democràtiques que ens representen a tots i que la CUP ha aplaudit; res més.

Seguim. Fora de la Unió Europea, quines serien les aliances d'aquesta república catalana? Doncs, segons el programa de la CUP: «Veneçuela, Cuba i països de l'Alba, Colòmbia, Sàhara, Palestina, Kurdistan i Euskal Herria.» Bé, jo aquí suposo que entenen o confonen Colòmbia amb les FARC i Euskal Herria amb Arnaldo Otegi. De totes maneres, els he de dir que no estan sols. Si el programa de la CUP semblava que podrà guanyar el premi Hugo a millor novel·la de ciència ficció, el programa de Junts pel Sí és pura fantasia, i el matís aquí és important, perquè el primer és més creïble.

El que prometia el programa de Junts pel Sí, ja al seu primer punt, és que abans de divuit mesos, a comptar a partir de les eleccions del 27 de setembre de 2015 –això és literal– es convocarien unes eleccions constituents perquè Catalunya ja seria independent i ja actuaria com a estat membre de la Unió Europea i formaria part de Nacions Unides.

Bé, la CUP prometia sortir de la Unió Europea i Junts pel Sí prometia que Catalunya ja ara seria un estat membre de la Unió Europea, a aquestes alçades de la història. Són dues promeses antagòniques, però totes dues empíricament fracassades.

Com també han fracassat les propostes i les promeses que van fer després. Per exemple, en la proposta d'acord de Junts pel Sí a la CUP de desembre de 2015 es concretaven alguns dels passos que haurien d'haver donat ja, no?, per aconseguir aquests objectius; literalment, «crear el passaport i visats» –pàgina 19–, «delimitar el territori i preparar acords amb estats limítrofs» –pàgina 20–, «establir una estratègia d'implementació del sistema duaner» –pàgina 22. Es van comprometre a assolir tot això. Són punts que simplement he llegit dels documents de Junts pel Sí i la CUP, i que són part d'un projecte que tenia una data límit; com diu el primer punt del programa de Junts pel Sí, divuit mesos a comptar a partir de les eleccions del 27 de setembre de 2015. És a dir, el seu projecte és ja oficialment un engany, és ja oficialment una estafa, a partir del passat 27 de març.

No passa re. Però, clar, ara la CUP ens presenta una moció per repensar la Unió Europea, quan el que haurien de repensar és tot allò que han dit i que porten dient en els darrers cinc anys d'un procés que no va enlloc. Perquè han tractat els temes de la Unió Europea certament amb una frivolitat i una poca consistència que fa esgarriar. Jo, si fos independentista, realment estaria molt enfadat amb vostès, però, com no ho soc, simplement m'entristeix veure com tracten d'ingenus els seus votants, com uns fan creure als seus votants que a aquestes alçades Catalunya ja no formaria part d'Espanya i de la Unió Europea, i estaria aliada amb Veneçuela i el Kurdistan, i com els altres els van dir que Catalunya seria un estat membre de la Unió Europea i de Nacions Unides abans del passat 27 de març.

Sigui com sigui, ens alegra el seu gir, el gir que ha fet ara la CUP, amb aquesta proposta de resolució. Tenir un govern en mans d'un partit que proposava sortir de la Unió Europea ens semblava que no era positiu, que no ajudava a projectes comuns, com ara atraure a la ciutat de Barcelona l'Agència Europea del Medicament, i jo crec que aquest gir en aquest sentit és positiu.

Però, finalment, el nostre partit no pot votar a favor d'aquesta moció. Jo defenso, el nostre partit defensa un europeisme crític, però un europeisme, i vostès proposen trencar el marc de drets i llibertats més avançat de tot el món, que és la Unió Europea, per retrocedir a altres models menys democràtics i menys pluralistes. Per tant, votarem que no.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, per què nosaltres vam presentar aquesta moció? En faré un breu, brevíssim recordatori. Per la greu crisi política per la que travessa la Unió Europea –tothom hi està d'acord, crec. Per la gran distància existent entre algun dels ideals fundacionals de la Unió Europea i la seva realitat actual, tant a nivell social com democràtic, un *gap* enorme, des del nostre punt de vista insalvable, considerant la contribució negativa de la Unió Europea en matèria de política internacional i sobretot en matèria del que han estat les seves intervencions militars, sobretot a l'àrea mediterrània, amb conseqüències desastroses: per allà on ha passat la intervenció política i militar de la Unió Europea, en el context de l'OTAN, el que ha quedat darrere ha estat un rastre de desolació. De moment aquí estem. I amb conseqüències també tràgiques des del punt de vista de crisis humanitàries, amb la conseqüència de tot el gran drama dels refugiats i refugiades, davant del qual, una vegada més, la Unió Europea fracassa pel que fa a la seva política d'acollida, d'immigració i d'asil.

Una Unió Europea, també, profundament compromesa amb els poders econòmics i financers multinacionals, especulatius i extractivistes per damunt dels drets socials de la ciutadania europea.

I, òbviament, una Unió Europea amb una baixíssima sensibilitat democràtica, com s'ha demostrat no complint el resultat del referèndum de Grècia o per exemple imposant una reforma constitucional espanyola, que sí que va ser un autèntic cop d'estat exprés, posant per sobre la devolució del deute, per sobre de les polítiques públiques i de les polítiques socials.

Per tant, per aquestes i moltes altres raons, nosaltres, efectivament, considerem que la Unió Europea és un projecte fallit que no està obeint els seus objectius fundacionals ni molt menys. I, efectivament, davant d'això, nosaltres, senyor Milián, ens ratifiquem en el nostre programa amb pèls i senyals. Aquesta és la nostra proposta política. Però, òbviament, nosaltres el que demanem al Parlament de Catalunya no és que aprovi el nostre programa polític –tot arribarà, eh?–, però de moment la nostra única pretensió és que el Parlament de Catalunya, com celebrem que passarà, admeti una posició crítica sobre la Unió Europea, admeti que sobre aquest tema també haurem de decidir democràticament exercint el nostre dret a l'autodeterminació; accepti que cal un nou projecte per a Europa que no necessàriament ha de ser el de la Unió Europea, que pot anar més enllà de la Unió Europea, i que mentrestant les nostres institucions han d'expressar una posició plural i no uniforme respecte a un tema en el que hi ha un debat, com és evident.

Moltes gràcies als grups que ens han donat suport. I celebrem, doncs, que aquesta moció s'aprovarà. Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. Un cop acabat el debat, cridem a votació.
Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per votacions separades, presidenta.

La presidenta

Quins punts?

Eva Granados Galiano

Per una banda, els punts 3 i 5, i, per l'altra, el 6.
Gràcies.

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir votación separada. Por un lado el punto 1 y por el otro el punto 2.

La presidenta

Els punts 1 i 2 no es poden votar conjuntament?

Carlos Carrizosa Torres

No.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies.

(Pausa llarga.)

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 3, 5 i 6.

El 3 i el 5 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)*

Doncs, votarem l'1, després el 2, el 3 i el 5, el 6..., bé, i el 4, que és l'únic que quedarà, el deixem per al final.

Doncs, anem a votar el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 99 vots a favor, 11 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts 3 i 5 conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 3 i 5 han estat aprovats per 83 vots a favor, 36 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 83 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'actualitat de la Unió Europea ha quedat aprovada per 99 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball

302-00152/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

(Pausa llarga.)

Senyor Moreno, quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera Bassa, vicepresident, saludo breument els convidats que ens acompanyen avui des de la tribuna del Parlament, membres de Dincat que han vingut a seguir aquest debat d'aquesta moció sobre els centres especials de treball a Catalunya.

Aquesta moció és fruit de la voluntat d'acord expressada amb les diferents esmenes que hem vist de gairebé tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Hem fet, jo crec, un esforç molt important de posar-nos d'acord, d'intentar aprovar el que hauria de ser un model sòlid per a Catalunya d'un tema que, en els darrers anys, doncs, hi han hagut diferents moviments que han fet que es desvirtuï fins a un cert punt l'origen del que van ser els centres especials de treball i, finalment, doncs, tota la seva evolució.

Per tant, vull agrair la paciència també dels diputats Chakir el Homrani, Gemma Lienas, Francisco Domínguez, Gabriela Serra i també de Fernando Sánchez, per la seva tasca durant aquestes darreres hores. Ha estat difícil, però jo crec que hem arribat a un text de consens, tot i que la gran majoria d'esmenes ja anaven una mica en la línia del que defensàvem inicialment fa quinze dies en aquest mateix faristol.

I, des del punt de vista del Partit dels Socialistes de Catalunya, dèiem una sèrie d'objectius: el primer, complir la llei estatal, i, per tant, que totes les persones amb discapacitat poguessin tenir accés al 50 per cent del salari mínim interprofessional; per altra banda, també, assegurar que les persones amb un elevat índex de discapacitat també tinguessin una elevada ajuda, i, per tant, que cadascú tingués aquesta subvenció del sa-

lari mínim en funció de la seva discapacitat; afavorir la inserció en l'empresa ordinària de les persones amb discapacitat, amb mesures de discriminació positiva, tant per als treballadors com per a l'empresa, i reforçar la presència dels centres especials de treball en els contractes públics de l'Administració, que afavoreixen la seva estabilitat econòmica i pressupostària. I les esmenes presentades anaven una mica en aquesta línia, amb alguns aspectes positius que considero que, finalment l'han enriquit.

I, per tant, en resum, aquesta àmplia moció proposa, com deia, destinar el 50 per cent del salari mínim interprofessional a tots els treballadors i treballadores amb una discapacitat del 33 al 75 per cent i el 75 per cent de l'SMI a aquells que tenen especials dificultats, retornant a l'ordre que hi havia l'any 2010, abans de que el Govern posés en marxa els topalls de l'any 2011, tanmateix, per les unitats de suport a l'activitat professional. I per fer-ho cal reclamar també els recursos a l'Estat, com demanava la CUP, i hem acceptat la seva esmena, i, per tant, enfortir els diners que venen a parar de la conferència sectorial d'assumptes socials.

Eliminem els topalls que han fet que des del 2011 els treballadors i treballadores dels centres especials de treball no rebessin la seva subvenció del salari mínim interprofessional; van passar de pagar el 75 per cent a tots els treballadors a no pagar-ne a aquells que tenien una discapacitat més baixa.

Hem inclòs també algunes consideracions del Grup Parlamentari de Ciutadans que recorden els compromisos que aquesta mateixa cambra ja va establir en resolucions anteriors sobre aquest mateix tema. Per tant, no és un tema nou. Hi han resolucions aprovades que el Govern no ha complert.

Incorporem també un punt amb relació a la necessitat d'acordar, de negociar, de parlar, de seure, per marcar les línies de subvenció encara pendents, en la línia de no enfrontar el mateix sector, de no enfrontar aquelles persones que representen els discapacitats més lleus o les persones amb especial dificultat.

I, a més a més, un model consensuat i àgil. I «àgil» ho dic perquè també s'inclou en la moció que cal fer més eficient el nostre sistema per evitar que a dia d'avui els centres especials de treball hagin de suportar en la seva tresoreria més de 20 milions d'euros que els deuen per no tenir encara l'ordre consensuada i clara. I demanem avançar els terminis, i que l'any que ve l'ordre estigui preparada durant el primer trimestre, i que el Govern posi en marxa, a més a més, un fons de rescabament de 30 milions d'euros per si torna a passar que l'ordre surt molt més tard.

I un altre dels punts fonamentals és que no tindrem un veritable model d'inserció laboral per a les persones amb discapacitats sense un fort sistema d'inclusió a l'empresa ordinària. Però, com no el tenim actualment, i el que tenim és molt fluix, i els números així ens ho indiquen, el que no podem fer és retallar ara en salaris mínims i en centres especials de treball, fent que aquesta gent vagi a parar a l'empresa ordinària, perquè el sistema d'incorporació a l'empresa ordinària encara no ha arribat i no és suficientment important per justificar que no es pagui el salari mínim a les persones amb una discapacitat menor.

Per tant, nosaltres el que volem i el que hem intentat fer amb aquesta moció, que, hi insisteixo, ha estat molt complexa, molt treballada, també, pels grups polítics: intentar marcar quines són les línies que des del Parlament de Catalunya considerem que el Govern ha de tenir a l'hora de posar en marxa futurs models pel que té a veure amb els centres especials de treball.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Gabriela Serra.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Com deia el company Raül, del Partit Socialista, ha sigut una tasca complexa, no dura, però sí una mica complicada, no? Com a CUP - Crida Constituent, agraïm la paciència, també, i l'acceptació que hi han hagut d'algunes de les nos-

tres esmenes, i creiem que el resultat final és prou votable. Per tant, tens l'esforç premiat, perquè creiem que hem aconseguit una moció que es pot votar, no?

Ara bé, sí que voldríem fer un parell de consideracions, perquè és molt cert –és molt cert– el que deia, el que diu la moció i el que deia el company Raúl de que hem de garantir aquests percentatges, aquest salari mínim interprofessional, que mereixen les persones amb discapacitat. Però potser m'ha espantat una mica quan, en la presentació, has dit: «Hem assolit el nostre model, un model», no?

Jo voldria recordar que precisament tenim un model, i, penso que, en això, en les converses que hem tingut hi estàvem d'acord, el model que tenim no és el nostre model; és la llei espanyola del senyor Trias Fargas, que la va treure en els vuitanta i que era una llei precisament que s'origina i es crea en un moment socioeconòmic que té molt poc a veure amb la situació socioeconòmica que tenim en aquests moments.

Per tant, és una llei espanyola. Per tant, el primer que hauríem de dir quan fem una moció on ho estem reclamant és que, mentre no tinguem la independència, el que cal reivindicar és que l'Estat espanyol pagui i aporti tots aquells recursos que la seva pròpia llei li diu que ha d'aportar. I això penso que és important, no?, perquè, si no, ens fem una mica d'embolic.

Per què? Perquè jo no parlaria de la «nostra llei», perquè al llarg de la moció que ens heu presentat i que hem tingut oportunitat de discutir apareixen totes les febleses que té aquesta llei, no només en el seu desplegament, sinó també en la seva concepció.

Per què? Perquè valgui a dir que quan la llei s'elabora teníem un 2 per cent de percentatge de discapacitat; avui, en el 2017, tenim un 8 per cent de percentatge de discapacitat. Per tant, aquí ja hi un descavalcament en tot el que podia preveure i tenir present aquella llei. Com també hem de dir –hem de dir– que, fruit d'aquesta llei i fruit possiblement de que en molts aspectes és molt genèrica, en molts aspectes està poc protocolitzada, dona peu al que ha passat, dona peu a que, arran de que la llei va ser aprovada, ja en els noranta, una gran part dels centres especials de treball que es van crear eren centres especials creats per les mateixes empreses, per la indústria privada, no?

I d'això en tenim moltíssims, moltíssims exemples, no? Doncs, podríem citar, entre ells, per exemple –sempre surt el mateix, s'ha fet famós– el senyor Florentino Pérez i *su* Acciona, no?, però SIFU, Clece, l'ONCE, TMB, El Corte Inglés, Servitelco, etcètera. Amb l'agreujant de que, per exemple, Servitelco, els mateixos treballadors de Telefónica, ja estan prenent mesures, per què?, perquè han identificat que molts dels treballadors que estan treballant com centres especials són persones que fins i tot abans havien estat en l'empresa ordinària en un lloc de treball.

Per tant, també hauríem de veure que totes les millores que volem promoure, i que s'han de promoure, indiscutiblement, per a aquests centres especials de treball siguin realment per a centres especials de treball. I per això hem saludat molt quan heu acceptat, quan ens hem posat d'acord en l'esmena que deia que hem d'afavorir aquells centres d'economia social, aquells centres cooperatius, etcètera.

I hem agraït molt més quan també hem acceptat que s'han d'augmentar les inspeccions precisament en aquests centres. Per què? Perquè veurem que en aquests centres hi ha molta gent que podria estar..., que és l'objectiu final de tot centre especial de treball, que la gent pugui acabar en un centre ordinari de treball. Són persones i són persones que se les ha d'ajudar, se les ha de capacitar, se'ls ha de promoure amb equips pluriprofessionals, què?, que puguin assolir un lloc de treball en una empresa ordinària.

I aquest és un dels problemes i de les consideracions que teníem, però, com que no tinc més temps..., en tinc més, però com que no tinc més temps, només un segon. «Al tanto», també... –i hi votarem a favor, ja ho he dit–, i espero que a la república catalana, quan tinguem ja el nostre cos legislatiu i el puguem discutir i fer amb seny, amb caràcter i amb finançament, perquè el tindrem, «al tanto» amb fer aquestes normatives tan amples, de 50 per cent, 75 per cent, de més discapacitat, de menor discapacitat, perquè, per sort –per sort–, les persones amb problemes i amb discapacitats no són 50 per cent i 75 per cent, sinó que hi ha una gamma de dificultats, una gamma de diferències molt gran. I, per tant, l'ajut que haurien de rebre aquestes persones hauria de ser adequat al nivell de deficiència o de dificultat o de poca habilitat que tenen, i no fer paràmetres tan grans que no ajuden i que en última instància poden facilitar més que res a les empreses..., que els surt més a compte contractar un treballador amb 50 per cent que no un amb 75 per

cent, perquè al de 50 per cent l'exploten millor, no paga la seguretat social i té un alt rendiment laboral.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Francisco Javier Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gracias, presidenta. Bueno, primero, gracias al público que ha venido, del sector, a visitarnos, por el interés y por asistir, por ver cómo se desarrolla este debate que le interesa directamente. Y yo quería empezar diciendo que estoy muy contento por tres cosas. Primero, por mí, estoy contento por mí, por poder participar en este debate que pretende mejorar la situación de los centros especiales de empleo y por la inserción laboral de las personas con diversidad funcional.

En segundo lugar, estoy contento por poder volver a tratar este tema que el Grupo Parlamentario de Ciutadans ya ha traído al Parlamento en varias ocasiones, con resultados en forma de resoluciones, como la 52, sobre subvenciones de los CET; la 306, de política general, sobre mantenimiento de puestos de trabajo en los CET y en las USAP; o sobre habilitar créditos del Institut Català de Finances; o la 441, de esta misma legislatura también, de reserva de puestos de trabajo para personas con discapacidad.

Y, en tercer lugar, estoy contento por ver el giro que ha dado sobre este tema el Grupo Socialista, porque en poco tiempo ha pasado en el debate de presupuestos de votar que no, como se puede ver en la imagen, a la mejora de las partidas destinadas a los centros especiales de empleo a presentar esta moción donde gran parte se dedica a mejorar las ayudas a estos centros. O sea, enhorabuena. Y estoy contento porque he visto un giro que nos gusta, como grupo.

Per tanto, gracias por presentar esta moción y gracias por mirar de rebajar el perfil político del contenido en favor de un consenso entre los diferentes grupos y sobre todo con un consenso con el sector.

Los puntos principales de esta moción son, en primer lugar, tener muy claro cómo se destinan los recursos de la conferencia sectorial, ya se ha hablado en las intervenciones anteriores, respecto al salario mínimo interprofesional de los trabajadores tanto de los CET como de las USAP. Y parece ser que a través de esta moción se conseguirá tener un informe en menos de tres meses y además una repetición anual sobre cómo están estos recursos.

En segundo lugar, se ha hablado también sobre eliminar los topes del 2011, que dejan fuera de la subvención a todos los contratos posteriores a este año. Esta medida se supone que venía provocada por la crisis económica, pero vamos en vía de ir superando la crisis económica y no se recuperan. Por lo tanto, habría que ir ajustando y estos topes tendrían que ir desapareciendo.

En tercer lugar, muy importante es garantizar los recursos presupuestarios para cubrir este 50 por ciento de salario mínimo interprofesional para los trabajadores, o superior en caso de los colectivos de especiales dificultades, también para las nuevas altas de los trabajadores de los CET y para que ningún trabajador pierda su puesto de trabajo por falta de financiación de esta subvención por asfixia económica de los CET, tanto convocando a tiempo las órdenes anuales como también –y gracias también nuevamente por aceptar la enmienda de Ciudadanos– que se garantice dando cumplimiento a habilitación de créditos del Institut Català de Finances o propuestas de mantenimiento de los puestos de trabajo en los CET.

Se ha hablado de la conferencia sectorial, de eliminar los topes, de garantizar los recursos presupuestarios. Hay otro punto importante que es el consenso con el sector, con los diferentes agentes del sector. Es importantísimo tanto el consenso entre grupos parlamentarios como con los diferentes tipos de agentes con los que estamos trabajando.

Finalmente..., bueno, quedará otro punto, pero es importante hablar de la inserción en el mercado laboral ordinario. Es muy necesario aumentar el cumplimiento de la reserva de los puestos de trabajo para trabajadores con discapacidad. Y nuevamente vuelvo a agradecer al Grupo Socialista y al diputado Moreno que haya aceptado el in-

troducir nuestra enmienda, que se pide el cumplimiento de la Resolución 441 de esta legislatura, sobre la reserva de puestos de trabajo, en la que se habla de inspecciones automáticas para comprobar el 2 por ciento de reserva, mirar las causas o los impedimentos por los cuales no se llega a este porcentaje en las empresas ordinarias, medidas de promoción o medidas de control, etcétera.

Y, por último, lamentar que no se haya aceptado una de nuestras enmiendas, el resto sí que se ha aceptado o se ha transaccionado, porque habíamos hecho un texto que a mi entender era bastante limpio, que era potenciar los centros especiales de trabajo con personas con discapacidad diversa, multidiscapacidad, que tengan como objetivo la inserción social y laboral de las personas con discapacidad y las de especiales dificultades y que faciliten la integración en el mercado ordinario. Por lo tanto, me parecía un texto muy limpio, y lamento que se haya dejado fuera a otros modelos de centros especiales de trabajo que también son interesantes para estos trabajadores.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Domínguez. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, persones de la Dincat que ens acompanyeu avui, bona tarda. Aquesta és una moció francament complicada, perquè no és fàcil atendre les demandes comprensibles i de vegades contraposades de les mateixes entitats. És obvi que tant entitats com grups parlamentaris veiem la necessitat de garantir els drets de les persones amb discapacitat, sigui quina sigui aquesta. I, d'aquests drets, un de fonamental és el del treball. El treball és, ara per ara, una manera de poder tenir un cert grau d'autonomia econòmica i una certa manera de sentir-se formant part de la societat. Però sobretot, per a les persones amb discapacitat cognitiva i amb trastorns mentals, el treball és una forma excel·lent de teràpia, la millor forma d'integració i la més sostenible econòmicament, perquè està clar que és molt més rendible això que no pas que la persona estigui en una residència cobrant una prestació.

Per què em centro en les persones amb discapacitat intel·lectual o mental? Perquè són aquelles que tenen unes especials dificultats i, doncs, necessiten més protecció. En aquest sentit, Catalunya és un referent dins de l'Estat espanyol. De fet, molt abans de la Lismi, la Llei d'integració social del minusvàlid, ja en època de la Dictadura, les famílies catalanes de nens i nenes discapacitats intel·lectuals havien aconseguit que les seves criatures poguessin entrar a les escoles ordinàries, a aquelles escoles que havien nascut al marge de les escoles franquistes. Per primera vegada, les criatures amb discapacitat intel·lectual no es quedaven recloses a casa, sinó que tenien la possibilitat d'integrar-se. Les famílies, però, es van trobar que en acabar l'escola no tenien lloc on portar-les, i aquest va ser l'origen de la Lismi.

És d'aquí que surten els centres especials de treball, que són un sector protegit i van ser concebuts per a persones que no podien integrar-se al mercat de treball ordinari, és a dir, per oferir oportunitats laborals a les persones amb especials dificultats, que són aquelles que tenen discapacitat intel·lectual, les que tenen trastorn mental o les que tenen paràlisi cerebral amb un grau per damunt del 33 per cent, i també aquelles persones amb una discapacitat física o sensorial amb grau superior al 65 per cent. De fet, Catalunya lidera l'ocupació en el sector, tot i que ens queda molt per arribar al 100 per cent. I vull recordar que estem parlant d'entitats que mai no es deslocalitzaran i que, per tant, tenen una funció social i econòmica d'un valor molt alt.

El 2011 es van produir canvis derivats de dos factors. Primer factor: la davallada de fons de la conferència sectorial, cosa que va comportar les primeres tensions en el sector i que ha conduït fins a l'actual situació, en què el col·lectiu competeix per aquests fons migrats. I segon factor: el fet que entressin al sector nous actors, aquests amb afany de lucre. Aquestes empreses privades representen una amenaça per als centres especials de treball que intenten ser autosuficients i sostenibles econòmicament però que mai no podran competir amb aquestes empreses privades, perquè ells treballen amb persones discapacitades d'especial dificultat, que de cap manera poden entomar el grau d'estrès que

representa una empresa amb afany de lucre i que, a més, requereixen molt més suport. Aquestes empreses privades amb afany de lucre s'aprofiten de subvencions, de beneficis fiscals i de bonificacions de la seguretat social, però contracten persones amb discapacitats lleus que podrien estar al mercat ordinari. En definitiva, són competència deslleial.

Els deixo algunes xifres, perquè vegin a què em refereixo. El 2010 hi havia 11.800 persones amb discapacitat ocupades en centres especials de treball, de les quals 8.461 amb especial dificultat i 3.429 d'altres discapacitats, per a un pressupost de 89 milions d'euros. El 2016, les persones discapacitades ocupades en un CET eren 15.000, havien augmentat, però d'especial dificultat només n'hi havia 9.500, 1.000 més que sis anys enrere, mentre que d'altres discapacitats havien pujat fins a 5.599, és a dir, més de 2.000 persones més, i el pressupost que s'havia de repartir era de 68 milions.

Tenim uns quants reptes al davant. Primer repte, la revisió del model de treball protegit, que hauria de contemplar tres aspectes: acció positiva a favor de les persones amb especials dificultats i revisió del model per orientar-lo també a l'especial dificultat; segon, afavorir la iniciativa social sense ànim de lucre; tercer, afavorir la proximitat del territori. I segon repte, millorar el finançament.

El nostre grup té clar que davant d'una restricció pressupostària, la solució no pot passar per un canvi de model; o sigui: «Necessitem 100 milions, però com que en tenim 80, adaptem el model.» No, això no pot anar per aquí. Per això les nostres esmenes anaven dirigides a garantir que les convocatòries de subvencions incloguin discriminació positiva, tal com es contemplava en les bases de 2010, i incrementar el finançament. Segons càlculs de les entitats, estem parlant d'incrementar la dotació en 40 milions.

Tal com ha quedat la moció del Grup Socialista, la votarem favorablement.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Consellera, companys i companyes diputats i diputades, membres d'entitats, abans d'entrar en concret a l'esmena i al treball que s'ha fet amb l'esmena, sí que volia fer un agraïment, un agraïment per la voluntat de diàleg i de trobar consensos i de transaccionar, especialment amb el diputat que ha impulsat la moció, el senyor Moreno, el Raúl, i també amb altres diputats amb què m'ha tocat parlar, especialment amb la Gabriela Serra, perquè també algunes línies d'esmenes eren similars, i hem pogut entre tots plegats intentar buscar un acord. I crec que és una bona notícia.

En segon lloc, i abans d'entrar directament en les esmenes, sí que volia situar una miqueta el debat, perquè crec que és important situar aquest debat. Recordar la voluntat i el treball que es fa des de fa més d'un any entorn de la taula del treball protegit, en la cerca del consens entre els diversos actors i la pluralitat d'actors que hi ha en l'àmbit del treball protegit i dels centres especials de treball que hi ha a Catalunya. Un treball que s'ha fet en la cerca d'aquest diàleg i que es continua fent, i crec que és important, i diversos diputats i diputades han situat la pluralitat i les diferències dintre del mateix sector. Crec que és important recordar això.

I és important recordar que tot aquest treball el que ha buscat és un objectiu, que és acordar un model entre tothom... I aquí faig un parèntesi. A mi també m'ha espantat quan el Raúl ha parlat: «Aquesta moció és un model...» No, no, el model va molt més enllà, i és un model que s'ha de discutir amb els actors i amb el sector. Al Parlament, aquí estem amb una moció, i a mi m'ha sobtat una miqueta..., i en aquest sentit sí que volia remarcar-ho. I després l'altre gran objectiu és donar resposta als col·lectius d'especials dificultats. I aquesta ha sigut la voluntat del treball que s'ha anat fent

I en segon lloc també recordar que tenim una manca de finançament estructural històrica entorn dels centres especials de treball, i això, amb els fons finalistes de la conferència sectorial..., s'han donat. I recordar que, per primer cop després de molts anys, aquest any hi ha hagut un increment del pressupost, de 68 a 80 milions d'euros, 12 milions d'euros, dels quals 35 milions d'euros són de fons propis; una cosa que no fa cap altra comunitat autònoma. També recordar-ho, perquè és que, si no, tenim allò..., un debat esbiaixat.

A partir d'aquí, el debat i els criteris crec que s'han de centrar en tres punts. Al centre, la persona; ha de ser el centre de tot el debat. En segon lloc, assegurar l'ajut a tothom a treballar en un CET, assegurar l'ajut a tothom. El que no volem fer és el que fan a altres llocs, que és: «Obro la convocatòria estatal i, quan s'acaba, s'ha acabat, i qui s'ha quedat fora s'ha quedat fora.» Això no ho farem, i no s'ha de fer, i qualsevol govern no ho pot fer. I en tercer lloc, millorar la inclusió social.

A partir d'aquí i d'aquests elements explicats, situo... Donarem suport a gran part de la moció, part que s'ha treballat i que hi estem absolutament d'acord i que hem pogut treballar tots plegats: reclamar els recursos necessaris i suficients en la conferència sectorial; l'eliminació dels topalls... Parèntesi: tots els presents aquí sabem que ja s'han eliminat els topalls, està molt bé, ho fiquem en la moció, tothom està encantat; però no diguem que la moció fa que desapareguin els topalls, els topalls ja estan fora. Tercer element: el manteniment del procés de negociació i acord; o sigui, encara s'està amb les entitats, de cara a la convocatòria de les ordres que falten i de cara al model, perquè el model s'ha de parlar amb totes les entitats i s'ha de tenir ben treballat amb totes les entitats. La transparència entorn del destí dels fons de la conferència sectorial. L'increment en la inserció en el mercat ordinari. Parèntesi: també recordo que hem doblat el pressupost per a la inserció en el mercat ordinari, i també recordo que recuperem les ajudes, que feia molt de temps que no hi eren, a les empreses que fan inserció de persones amb discapacitat. I la potenciació dels CET d'economia social i cooperativa. Per què? Pel seu arrelament en el territori, pel seu model d'inclusió social, etcètera. Tots aquests apartats els votarem a favor, que és gran part de la moció.

Ara, també els hi dic, votarem en contra de dos punts. Votarem en contra del primer punt..., perquè a mi m'ha sobtat, eh?, he anat escoltant el discurs de tothom i escoltant alguns discursos dic: «És que també hauríem de votar...», perquè, tal com està redactat i tal com és el model espanyol, aquest primer punt el que pot fer es que quedin fora CET quan s'acabin els fons, i això no ens ho podem permetre. I hi votarem en contra.

També votarem en contra del punt sisè, perquè pensem que ara mateix parlar dels pressupostos 2018..., esperem, allò, a veure com s'acaba dissenyant i a partir d'aquí veurem... I ja vam fer un esforç en el pressupost del 2017. i estic segur que el Govern que hi hagi, el Govern farà aquest esforç el 2018.

I després sí que farem una abstenció en el punt 1 bis. I ho explico perquè també és important, perquè nosaltres estem treballant entorn de que el model de les USAP i de les línies generals sigui el del 2010, però el que no podem garantir és un *copy-paste*, perquè no es pot fer un *copy-paste*. Perquè la realitat ha variat, i perquè alguns elements que situa aquesta moció ens obligarà a canviar elements. I llavors fem una abstenció, perquè la línia general la farem; ara, si el que es planteja és un *copy-paste*...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Chakir el Homrani Lesfar

...no ho farem.

Disculpi, presidenta, i moltes gràcies. I gràcies a tots els diputats i diputades que han treballat en aquesta moció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Homrani. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya. *(Veus de fons.)* Ara sí.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. I tres apunts per començar. Primer, gràcies al diputat Raúl Moreno: has aconseguit posar d'acord des del PP fins a la CUP; per tant, felicitats per la teva tasca de síntesi. Segon, també gràcies al diputat Chakir, perquè abans hem parlat al passadís, i dic: «Bé, m'alegro que hi voteu en contra, perquè és millor que hi voteu en contra que no que hi voteu a favor i després no ho compliu.» És a dir, és més honest que, almenys, quedi clara la posició del grup. I, per tant, això crec que prestigia la tasca parlamentària. I, finalment, ha dit una cosa la diputada Gabriela Serra que m'ha

semblat molt interessant, ha dit: «No és el nostre model, perquè és el model espanyol», i després ha dit –jo no ho sabia, ho he après avui– que qui va impulsar això va ser el Ramon Trias Fargas, i m'he adonat de quantes realitats espanyoles, bones i no tan bones, tenen accent català i, per tant, són també molt i molt i molt nostres.

I, ja entrant en la moció, no hi ha dubte, senyors i senyores diputats, que estem en un moment històric de llindar, de transformació, de transició de les categories econòmiques i socials. I en aquest sentit un prestigiós economista, que és el Michael Porter, ha publicat un assaig que es diu *La creació de valor compartit: com reinventar el capitalisme i alliberar una onada de creació i coneixement*. I, davant d'aquells que sempre han anunciat la fi del capitalisme, la fi de l'economia lliure d'empresa i de mercat, el que proposa..., fa dos segles que ho anuncien, però el que proposa Porter és un salt qualitatiu, és dir: «Repensem i reformulem a fons l'economia de mercat, perquè sigui vinculada al desenvolupament social, ecològic i humà.»

I jo, quan llegia aquesta proposta, pensava d'immediat en els centres especials de treball, que són capaços de crear valor econòmic, valor de rendibilitat, valor d'eficiència, però també valor d'integració, valor social, valor d'igualtat. I, per tant, el primer que hem de fer és retre tribut a les persones que fa tants anys que els impulsen a Catalunya, i especialment ara a la plataforma Dincat, que també ens acompanya.

I per això ens costa, consellera, entendre la política erràtica que ha seguit la conselleria. Perquè el que han fet només ha servit per neguitejar el sector i per posar en risc el model que funciona. I l'hi dic amb primeres i amb segones, consellera: la via unilateral sempre és una mala via, també en els centres especials de treball. És a dir, quan vostès imposen un model, això provoca després distorsions importants. I jo entenc que vostès volen apostar pel treball inclusiu, i nosaltres també. I aquest ha de ser el camí prioritari: treball inclusiu a l'empresa ordinària. I hi ha consens sobre això. Hem de caminar cap a una economia inclusiva, no només en la redistribució final, sinó també en els seus processos de producció.

Però el que no pot ser és que tinguem un 70 per cent de persones amb discapacitat sense feina –70 per cent– i que aquella estructura que està funcionant, que són els centres especials de treball, els posem en joc ara mateix. És a dir, escoltin, esforcem-nos en integrar aquestes persones al mercat ordinari, el 70 per cent pendent, però salvem el que ja ens funciona, que és el salvavides, encara, encara és l'estructura que serveix perquè moltes d'aquestes persones puguin tenir una integració laboral.

I hem de replantejar els centres especials de treball? Sí, ho hem de fer; no poden ser, com dèiem l'altre dia, pistes d'aterratge per sempre, han de ser pistes d'enlairament d'aquestes persones amb discapacitat per passar després a l'empresa ordinària. I això no està funcionant bé i ho han dit tots, no? I, per tant, hem d'ajudar a que siguin de veritat ponts també d'assessorament per a les empreses ordinàries, ponts de transició cap a l'empresa ordinària. Però el que no té sentit és que aquest any tinguem almenys 1.000 milions més en el pressupost, 200 milions més a la política social i que deixem alguns centres especials de treball amb menys ingressos, és a dir, aquí hi ha alguna cosa que no s'ha fet bé i que s'ha de rectificar.

Prioritzem la discapacitat especial, prioritzem la discapacitat més intensa, fem-ho progressiu i jo crec que en aquest sentit el Grup Socialista ha trobat un bon equilibri, que és dir: garantim un mínim, que a més estableix la llei, per a tothom, i després afavorim unes situacions que són més delicades sobre les altres. També el ministeri ho ha de fer; nosaltres hi votarem a favor, perquè hem de ser coherents, si demanem a la Generalitat més implicació, també el ministeri l'ha de tenir. Aquest any apugem un 8 per cent, apuja el ministeri un 8 per cent, la transferència.

No és fàcil conjugar, consellera, totes les variables, tots els interessos, però, clar, qui li ha dit que vostès estan aquí per fer coses fàcils? És a dir, estan aquí per fer això, que és molt complicat i, a més, avui tenen un full de ruta aprovat gairebé per unanimitat per aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé. Gràcies a tots i a totes per les vostres intervencions. Telegràficament, perquè hi ha poc temps. Jo crec... Dues consideracions fonamentals. Primera, en aquests moments no hi ha alternativa a Catalunya per a la inserció a l'empresa ordinària de les persones amb discapacitat, no n'hi ha. Els CET són actualment l'única opció, no de treball, fins i tot de vida, d'algunes de les persones, de la majoria de les persones que estan vivint i que estan treballant als centres especials de treball. Cal recordar, i algú ho ha dit, que set de cada deu persones amb discapacitat està en situació d'atur.

Si he dit un «model», doncs, no volia dir «model». Potser «full de ruta» tampoc, amb les circumstàncies que tenim, podria ser la definició, però sí que hem marcat, d'alguna manera, allò que considerem que majoritàriament aquest Parlament creu que ha de fer el Govern amb relació a quines han de ser les característiques del futur model que s'haurà de pactar amb les entitats del sector.

Vull també que tinguin en compte una cosa: quan parlem del 33 per cent, del 55 per cent, del 75 per cent de discapacitat, hi ha persones amb un 33 per cent de discapacitat que no poden ser inserides a l'empresa ordinària, perquè tenen algun tipus de malaltia mental. Per exemple, no tothom que té un 33 per cent pot ser inserit a l'empresa ordinària, i fins i tot aquestes persones amb un 33 per cent potser necessiten una subvenció del salari mínim molt més alta. Per tant, no és una cosa lineal, sinó que cada persona i en cada situació es produeixen, doncs, això, ajustos que han d'anar lògicament al que ha de ser el nostre fonamental objectiu, que és que tinguin condicions de feina i condicions de vida bones en el nostre país, i per això... I no hi ha un gir des del punt de vista del posicionament, per això també aquí nosaltres defensem que hem de tornar al model del 2010, que era un model amb una realitat diferent, només faltaria!, però era un model que en aquells moments garantia els drets de les persones amb discapacitat amb relació al seu salari mínim interprofessional.

Per tant, jo, en definitiva, el que crec és que s'ha fet una bona feina. Jo crec que podem estar contents si és que surt endavant la votació d'aquesta moció, perquè hem fet un debat molt interessant i han posat en relleu la situació de moltes persones al nostre país que, de tant en tant, tenen dificultats perquè el seu Parlament se'ls escolti i parli d'ells, i jo crec que avui hem fet un bon exercici i ho celebren.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. Un cop acabat el debat, cridem a votació. *(Pausa.)*

Senyor El Homrani, per què em demana la paraula?

Chakir el Homrani Lesfar

Presidenta, per demanar votació separada.

La presidenta

Quins punts?

Chakir el Homrani Lesfar

Demaneu votació separada del punt 1, 1 bis i 6. El punt 1 i el punt 6 es poden votar conjuntament.

La presidenta

D'acord, gràcies.

(Pausa.)

S'ha demanat votació separada dels punts 1, 1 bis i 6. I els punts 1 i 6 es poden votar conjuntament, d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, començarem votant els punts 1 i 6, conjuntament, després l'1 bis i després la resta de la moció.

Votem, doncs, els punts 1, 6 conjuntament.

Comença la votació.

Els punts 1 i 6 han estat aprovats per 73 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha estat aprovat per 72 vots a favor, 1 en contra i 62 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre els centres especials de treball ha quedat aprovada per 135 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal

302-00153/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... La verdad es que recurrir a una moción que lo único que pida es respetar las leyes en un parlamento democrático como este, pues, evidencia un mal estado de salud de la política catalana. Requerimos que se paralicen concursos y licitaciones para material electoral destinado a referéndums ilegales, lo que es una anomalía democrática. Exigimos neutralidad a las instituciones que deben representar al final al conjunto de todos los catalanes, incluyendo incluso a una mayoría que quiere seguir apostando por convivir en una España fuerte, en una España plural y, sobre todo, europea. Eso lo que denota es una clara deformidad a la que los independentistas, ustedes, los independentistas, están sometiendo al patrimonio político y social de Cataluña.

Reclamar que se cumpla la Ley de transparencia, esa que ustedes utilizan para tener controlada a toda la oposición de este hemiciclo, pero que sin embargo se saltan continuamente para al final hacer una gestión absolutamente opaca de gobierno..., es una indecencia parlamentaria. Hoy sabíamos exactamente que un *conseller* durante tres años no ha tenido agenda, lo cual es por lo menos sorprendente. Miren, demandar al final que los recursos públicos no los destinen ustedes a pagarse sus juergas independentistas y sus referéndums ilegales es una obligación. Es una obligación que ustedes no destinen dinero para hacer conferencias partidistas por todo el mundo, donde al final desagravio, amenaza y ridículo siempre van de la mano. Esa es la lamentable constatación de que al final ustedes han hecho suyo el dinero de todos para satisfacer solo a unos pocos.

Miren, ayer, en la sesión de control, justo ayer mismo, tuvimos que asistir estupefactos a una reacción del presidente Puigdemont irritado y pisando el acelerador en una pendiente y claramente sin frenos. Incitó a la violencia. De hecho, la sugirió, parece que en su fuero interno estaba deseándola, era su única salida a esa Convergencia Democrática... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Esperanza García González

Sí, un poquito de respetito. (*Rialles i l'oradora riu.*) Esa salida a la que recurre una Convergencia Democrática que ha perpetuado y se ha mantenido en el poder durante décadas, incluso ayer el *president*, pues, en fin, se dedicaba a repartir lecciones de todo tipo de calidad democrática, de cumplimiento de requisitos legales. Vamos, en fin, haciendo suyo eso del refrán, ¿no?, de «lecciones doy que para mí no tengo».

En abril se cumplieron exactamente dieciocho meses. Dieciocho meses desde que el independentismo se autoimpuso esa fecha para volar de forma controlada la democracia. Y no lo ha conseguido. Lo único que ha conseguido es que esa supuesta «*revolució dels somriures*»..., lo que nos ha demostrado y lo que se ha destapado es que tiene muchísimas aristas de autoritarismo. Autoritarismo de «incumplimiento de sentencias y leyes, además hago ostentación de ello con todo el orgullo y la satisfacción» –como diría alguien–, «destino recursos para juergas independentistas con figurantes, con conferencias de todo tipo, con referéndums de ruptura unilaterales, reformo el Reglamento, me

paso por el forro el Reglamento para reformarlo y además silenciar a toda la oposición, cierro leyes de transitoriedad jurídica que pretenden, al final, aplicar en Cataluña casi –casi– un estado de excepción y me dedico a hacer, pues, listados de buenos, malos catalanes, de aquellos funcionarios que van a sufrir muchísimo, las mil plagas si no cumplen con mi ordeno y mando». Vamos, lo más democrático que hemos visto nunca. Tics y aristas autoritarios.

Al final lo peor que le puede pasar a los catalanes es que el político que supuestamente les representa, que en este caso es el *president* de la Generalitat, acabe siendo arrastrado por los acontecimientos. Y esto es lo que está pasando. El huracán va totalmente descontrolado y va a desembocar en un cataclismo con consecuencias que no sabemos. Quieren forzar un desastre porque han decidido apartar la mirada de aquellos catalanes que sufren problemas en su día a día y que no apuestan por la ruptura como salida a su incapacidad para gobernar. Cierran los ojos frente al que piensa diferente y se han negado a aceptar que no disponen ni de la mayoría social que dicen tener ni de la legitimidad, ni para romper esta sociedad aún más, ni para romper un país que es España.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Primer de tot, lamentar la manca de presència del Govern de la Generalitat, perquè això és una moció al Govern. Però hem de dir que aquesta és una moció de les que podem anomenar «de legislatura». És el tema recurrent, el pa nostre de cada dia, el sant tornem-hi del nou 9-N. De fet, la raó de ser de Junts pel Sí, encara que no estigués al seu programa electoral, recordem-ho. No era més que un relat partidista de la situació catalana, la visió de la Convergència a la baixa d'Artur Mas i l'oportunisme separatista de l'Esquerra de Junqueras, amb uns quants afegits més independentistes que independents, amb el qual el capítol principal era un full de ruta, un nou full de ruta cap a la independència.

Perquè Junts pel Sí no és més que una aliança per al no, per al no a una majoria social de catalans, per al no a Espanya, i, com a conseqüència, per al no a Europa. Només es plantejava fer un referèndum per aprovar la suposada nova constitució catalana. És a dir, via unilateral d'independència al marge de l'ordenament democràtic i *trágala* per via de referèndum, també unilateral, com no podia ser d'altra manera. Ho repeteixo: no a la majoria sociològica i, després del 27 de setembre del 2015, a la majoria de catalans que van anar a dipositar el seu mandat democràtic a les urnes; no a Espanya, mantenint la voluntat unilateral de trencar-la, i no a Europa perquè, encara que ens vulguin fer veure el contrari, abans que demòcrates són nacionalistes i separatistes.

Parlem de democràcia. No hauria de ser necessari, però és imprescindible en una autonomia com la catalana en què s'està pervertint permanentment el concepte de democràcia com s'entén a les democràcies consolidades en ple segle XXI. Estem al bell mig d'una democràcia representativa, sota un ordenament que proclama un estat social i democràtic de dret. Ras i curt, una democràcia com totes les del nostre entorn, en què la primacia de la Constitució, com ens ha recordat fa poques setmanes la Comissió de Venècia, és indiscutible.

Per tant, i per resumir-ho en poques paraules, el programa electoral que el Govern de la Generalitat defensa no té espai de maniobra al marge de la Constitució espanyola, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de les lleis que en dimanen. Constitució i Estatut, que, per cert, poden ser reformats dins dels procediments legals establerts, però que, com no pot ser d'altra manera, no tenen cap marge de maniobra per a les dreceres populistes.

Aquests dies s'està parlant molt en aquest Parlament de qualitat democràtica. Hem sentit el president Puigdemont i alguns consellers i diputats de Junts pel Sí parlar, fins i tot, de totalitarisme. De fet, la majoria parlamentària que dona suport a aquest Govern ha vetllat perquè la comissió d'investigació que s'està fent servir com a suport a la propaganda del Govern no tingui veus dissonants. S'han impedit, entre d'altres, les compareixences proposades per Ciutadans. La manca de pluralisme, de transparència demo-

cràtica, també ha quedat palesa amb el bloqueig de la comissió d'investigació del cas Vidal. La pinça separatista a ple rendiment.

Però no vulguin fer-nos combregar amb rodes de molí. Mirin, els donaré dues informacions que de ben segur saben, tot i que no vulguin difondre en els mitjans públics que controlen al servei de la seva propaganda, ambdues, de *The Economist*. El 19 de setembre de 2015, *The Economist* publicava un article en què parlava de la fatiga de la Diada i de la intenció de mantenir la deslleialtat institucional per part de Junts pel Sí. Aquest article deia amb claredat: «És poc probable que Catalunya es separi, però els partits nacionalistes regionals seguiran alimentant les tensions polítiques.» Lectura precisa i encertada de *The Economist*. Fa temps que els hi diem: ho constatem sovint amb els nostres socis europeus, se'ls veu el llautó, els tenen calats.

Tornant a *The Economist*, enguany *The Economist Intelligence Unit* ha publicat, com ho fa habitualment, l'Índex de democràcia 2016, un informe que ha subtitulat *La revenja dels deplorables*; un informe que avalua els indicadors democràtics de 165 estats d'arreu del món. Mala notícia per al Govern de la Generalitat: que Espanya sigui un estat de caire totalitari no cola en aquest índex. Espanya és una democràcia plena i ocupa el lloc dissetè de tots els estats avaluats, per davant dels Estats Units i França, per citar dues democràcies consolidades de referència.

Mirin, de ben segur que el nostre estat social i democràtic de dret és millorable, de ben segur que la qualitat de la governança de les institucions públiques espanyoles –la central, les autonòmiques i les locals– és millorable. I tant, que sí. Nosaltres hi estem treballant per millorar-les, i ho seguirem fent. Però ens oposem a que des del separatisme que es pretén hegemònic a Catalunya es vulgui trencar-ho tot. Nosaltres, Ciutadans, sí que estem units, sí que anem plegats: en el sí a Catalunya, en el sí a Espanya, en el sí a Europa i a la resta del nostre entorn democràtic. Aquesta és l'única ruta.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, certament, al fil de la darrera intervenció cal constatar que la inexistència en la Constitució de 1978 d'alguna previsió, d'algun mecanisme, d'alguna clàusula permetent la secessió d'una part del territori no és una raresa, des del punt de vista del dret constitucional comparat amb les constitucions no només les europees, sinó inclús del conjunt de les constitucions democràtiques que estan vigents avui en dia. De fet, hi ha molt poques constitucions vigents que continguin clàusules preveient aquestes circumstàncies.

I per tant, des d'aquest punt de vista, no és, deia, no només una raresa, sinó que tampoc és un dèficit democràtic, en aquest sentit. De fet, en moltes de les visites que el Diplocat organitza a Catalunya, molts dels parlamentaris que ens visiten i que s'interessen per la qüestió de Catalunya una de les primeres qüestions que els hi plantejo és: «La seva constitució preveu un supòsit com el que es planteja a Catalunya?» I, evidentment, la resposta és no, perquè de les constitucions vigents crec, i ho cito de memòria, que tan sols la d'Etiòpia i la de Saint Kitts i Nevis tenen previsions específiques per a aquesta qüestió, que és una de les possibles sortides, òbviament, una previsió constitucional respecte a això.

I el que es planteja a Catalunya, per part d'una part de la ciutadania catalana, és una qüestió difícil de resoldre, que en molts pocs casos ha trobat una solució política en clau democràtica, per bé que n'hi hagi exemples recents, com són el cas del Regne Unit respecte a la qüestió d'Escòcia o del Canadà respecte a la qüestió del Quebec. En qualsevol cas, podríem convenir que el consens democràtic és quelcom relativament fràgil, que exigeix que una àmplia majoria dels ciutadans i ciutadanes que viuen en un país reconguin, concedeixin que les seves institucions són a la vegada legítimes i representatives, i que l'intent de perpetuar una determinada configuració institucional –no tenim en consideració que hi ha una part significativa de la població, almenys en el cas de Catalunya, concentrada territorialment que considera que d'alguna manera aquestes institucions són menys legítimes i representatives que abans– és un error polític de primer ordre.

Però de la mateixa manera, és un error polític de primer ordre considerar que es pot obviar absolutament l'Estatut, la Constitució, saltar-se les lleis i optar per una via unilateral. Els ho he dit alguna vegada des d'aquest faristol: els independentistes usen la metàfora, sovint, de saltar la paret, com si l'Estat espanyol en si, o la llei en si mateixa, fos un obstacle i cal saltar-ho. Bé. Suposem que una part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya decideixen que efectivament cal fer això i segueixen, per tant, la proclamació d'un hipotètic estat català independent i consideren que les institucions d'aquest hipotètic estat català independent són les legítimes i representatives. Però una part significativa de la població catalana... –que no em dedico a xifrar, perquè no és el més rellevant en aquest moment–, una part significativa no considera que aquelles siguin institucions legítimes i representatives, sinó que considera que ho són les que deriven de l'Estatut d'autonomia i de la Constitució del 78.

Doncs, tenim un problema polític de primer ordre, un problema molt difícil de gestionar, i cap governant responsable ens hauria de voler portar a una situació com aquesta, en què uns ciutadans consideren que les institucions legítimes són unes i una altra part considera que ho són unes altres. Perquè el dret es queda amb molts pocs recursos per solucionar aquesta qüestió. I aleshores anem a la imposició, per un costat o per un altre, de situacions de fet; cosa que evidentment és un escenari conflictiu que tots els que estem aquí hauríem de voler evitar de totes totes.

Dit això, evidentment, amb algunes de les manifestacions que fa la moció que ens proposa el PP no podem sinó estar-hi d'acord. És a dir, cal que les institucions actuïn conforme a les normes que, de fet, les doten de legitimitat, que les creen.

D'altra banda, hi ha algunes qüestions amb les quals no hi podem estar d'acord. Les dic molt ràpidament perquè se m'esgota el temps. En primer lloc, vam presentar una esmena respecte l'apartat 2.c, que no s'ha admès. I, per tant, en els termes en què està redactat no el podem compartir. I els reiterem que l'Institut d'Estudis de l'Autogovern no s'ha dedicat només a la millora de l'autogovern de la Generalitat de Catalunya o a fer estudis sobre la millora de l'autogovern de la Generalitat de Catalunya dins del marc constitucional i estatutari, sinó que, com a institut d'estudis que és, ha de poder proposar o estudiar qualsevol proposta d'organització institucional de Catalunya i amb relació a Espanya.

Per tant, també, òbviament –com havia fet històricament i segueix fent, encara que amb més moderació–, estudiar sistemes de tipus federal, per exemple, eh?, per no dir que evidentment pot estudiar altres qüestions. Per tant, aquests dos aspectes no els compartim; amb la resta, doncs, hi podem estar d'acord.

La presidenta

Gràcies, senyor Pedret. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Vet aquí els llops disfressats de boms, vet aquí els piròmans del PP oferint-se de bombers. Aquesta és la imatge que ens ha donat aquesta angelical moció presentada pel Grup Popular. Òbviament, té tota la legitimitat per fer-ho, legitimitat dels vots dels diputats. Però aquesta moció..., i el Partit Popular amb aquest tema té un greu problema d'autoritat moral, que és important; poca autoritat moral per cridar al compliment de la llei i al seny. Ha estat el partit que durant anys ha utilitzat, i continua fent-ho, el conflicte territorial i nacional en benefici partidari propi.

Ha articulat tot el seu projecte polític sobre l'eix del conflicte vers les reivindicacions nacionals de Catalunya. Ha instrumentalitzat i colonitzat el Tribunal Constitucional. Per cert, no sols pel que fa a conflictes competencials amb Catalunya, també en temes de fort calat social com, per exemple, la reforma laboral. El PP ha jugat a portar el conflicte a un carreró sense sortida durant tots aquests anys. El *ni quiero, ni puedo* del senyor Rajoy és fals. De fet, és: «No quiero, porque no me interesa.» El PP i el Govern espanyol saben que sí que és possible dins de l'ordenament constitucional celebrar un referèndum consultiu per conèixer l'opinió de la ciutadania de Catalunya.

Ho han expressat prestigiosos constitucionalistes: el que va ser vicepresident del Tribunal Constitucional, Rubio Llorente; fins i tot, l'any 2012, ja, Francesc de Carreras, un dels ideòlegs de Ciutadans. Ho ha dit la darrera sentència de fa escassament unes setma-

nes del Tribunal Constitucional, sobre la Llei de consultes referendàries del Govern català del 2010, que diu literalment el següent: «En suma, el referèndum de àmbit inferior al estatal no es un instrumento anómalo o extraño en los estados de estructura compuesta de nuestro entorno.» I, a continuació, explica de manera nítida la via de l'article 92 de la Constitució, a través del desenvolupament de la Llei estatal de referèndums.

En l'escenari més complex, amb una petita modificació de la Llei de referèndums del 1980 seria possible obrir una via de solució al conflicte; si més no, per permetre conèixer l'opinió de la ciutadania de Catalunya a través d'un referèndum consultiu. No és, doncs, que la Constitució ho prohibeixi, és que vostès no volen perquè no els interessa. Perquè els interessa mantenir obertament aquest conflicte, perquè s'alimenten políticament: és com l'aire de les persones, vostès viuen d'això. El PP utilitza la unitat territorial d'Espanya per tancar la ruptura social del país com a conseqüència de les seves polítiques. Malauradament, en això no està sol i curiosament comparteix alguns d'aquests plantejaments amb alguns dels seus suposats adversaris.

És conegut que a Catalunya Sí que es Pot som crítics en la manera de conduir el referèndum per part del Govern català, sobretot en la manera en què sistemàticament el Govern incompleix els acords del Parlament. No és democràticament acceptable que quan falten escassament tres mesos per a la data anunciada del referèndum, no disposem de la norma que ha de donar cobertura legal a aquest referèndum –no és democràticament acceptable, i l'hi diem al Govern.

Darrerament detectem –i vull aprofitar aquesta ocasió per tranquil·litzar a molta gent– que molta gent està preocupada pel que farà Catalunya Sí que es Pot i allò que els mitjans anomenen «els comuns». La resposta és molt senzilla: quan el Govern català presenti una llei, una norma i el seu pla per celebrar el referèndum, aleshores tindrem alguna cosa sobre la que pronunciar-nos. Mentre, de moment només tenim especulacions, filtracions, fums, manipulacions i titulars, i escàs respecte a la democràcia.

La nostra posició com a grup ha estat clara des del primer moment. Ho hem expressat en la resolució del Parlament de Catalunya, el 6 d'octubre; amb la Llei de pressupostos, i, darrerament, amb la proposta d'anar a cercar el reconeixement de la Comissió de Venècia: ple suport a un referèndum que sigui inclusiu de la societat catalana, amb garanties per a ciutadans i empleats públics, que tingui eficàcia jurídica i que cerqui el reconeixement internacional per vèncer, precisament, l'oposició recalcitrant de l'Estat espanyol. Si no té aquestes condicions, ho sento, però això no serà pas un referèndum, ni tan sols serà un 9-N bis, serà un altra cosa, i algú ho haurà d'explicar.

La moció del PP ignora algunes coses importants; per exemple, que la resolució del referèndum aprovada pel Parlament el 6 d'octubre passat la proposta nostra continua plenament vigent perquè ni tan sols el Govern es va atrevir a impugnar-la davant del Tribunal Constitucional, o sigui que reconeix que sí és possible el referèndum. Ni en la seva lògica de negar la política i judicialitzar els conflictes el PP pot ignorar que comprar urnes no pot ser considerat un delictes pel simple fet de que es pensi o s'hagi dit propagandísticament que s'utilitzaran per al referèndum. Afortunadament, al nostre país no existeixen delictes de pensament o d'intencions.

Com poden veure, podríem estar d'acord amb una cosa màgica: el respecte a la llei. Que angelical és aquest plantejament, i que necessari és al mateix temps. Però vostès saben que en la seva proposta, en la seva moció no només està plena de trampes, sinó que manca de l'autoritat moral per ser presentada. En resum: tenim mil i un motius per votar en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Nosaltres hauríem fet una esmena de supressió total de tota la moció i substitució per un únic punt que diria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a destinar tots els recursos necessaris per organitzar i convocar un referèndum d'autodeterminació abans de finals de setembre de

2017 per tal d'escoltar la població de Catalunya.» Ras i curt. Però com que no era la nostra moció, i a més a més això ja s'havia aprovat al debat de política general, doncs, no ho hem fet. De fet, com deia, això ja es va aprovar al debat de política general i el que va passar és que aquest braç judicial del poder polític estatal, que és el Tribunal Constitucional, ho va suspendre, per variar, com una trentena de lleis aprovades per aquesta cambra, que és la que representa la sobirania de tots els catalans, com diu a la moció.

Jo no entraré en el debat de les legalitats, perquè cansa. O sigui, estic esgotada d'estar discutint de què és legal i què no és legal, i és que ja no entrarem més en aquesta tonteria que tant els agrada a vostès. Jo crec que caldria començar a dir les coses pel seu nom. Vostès estan defensant la integritat territorial legítimament i com han fet durant dècades, tot començant un 18 de juliol. I nosaltres estem defensant que el poble català pugui decidir democràticament el seu futur, també legítimament, a les urnes, amb paperetes i amb un referèndum d'autodeterminació. Aleshores és una qüestió d'integritat territorial versus democràcia o, si ho volem dir d'una altra manera, és integritat territorial versus dret a l'autodeterminació. I aquest és el problema. Deixem de parlar de legalitats, perquè no té cap sentit.

Nosaltres estem disposats a votar en un referèndum unilateral i aquest Parlament ha decidit ja demanar al Govern que utilitzi tots els recursos necessaris per a la seva organització i celebració, i és el punt en el que estem ara. Per tant, deixem de repetir-nos, que cansen molt, ja. La pregunta és: què estan disposats vostès a fer per tal de mantenir legítimament la integritat territorial de l'Estat espanyol? De què seran capaços? I no es pensin que no som conscients de l'estat d'opinió que volen crear amb la repetició sempre de la mateixa cantarella amb nosaltres, als que vostès anomenen «els terroristes de la CUP», i també amb l'independentisme en general, als que vostès anomenen els «colpistes».

Bé, un colpista, si estigués aquí, en aquesta cambra, portaria un tricorni, diria allò de «¡Quietos todos el mundo! ¡Se sienten, coño!», fotria un parell de trets al sostre... Això és un colpista des d'un faristol. El poble de Catalunya que es manifesta pacíficament, cívicament, massivament al carrer, aquest 80 per cent de gent que vol votar en un referèndum, no són colpistes. I nosaltres no callarem, ni nosaltres ni els cantants que vostès volen denunciar i que van fer aquest concert a Badalona en favor de la llibertat d'expressió, i és que, en definitiva, els que callen són còmplices, els silencis són còmplices, i aquí vostès l'única paraula que no ens podran suspendre o anul·lar per via judicial és la paraula «llibertat», perquè no hi renunciarem mai.

I en aquesta moció parlu molt de recursos públics, i a mi em fa molta gràcia, perquè el règim autoritari que és l'Estat espanyol no té cap problema en gastar-se en els seus pressupostos d'enguany 7,2 milions d'euros per a la «guàrdia mora» franquista. I parlu de legalitat, i aquesta organització criminal que és l'Estat ha actuat durant anys i anys al marge de la llei utilitzant quantitats ingents dels fons reservats en l'anomenada «operació Catalunya» en aquest intent desesperat d'utilitzar la corrupció com a palanca per acabar amb el moviment independentista, i no s'han assabentat encara de que no és una qüestió ni de polítics ni de corruptes, sinó que és una qüestió de la gent que ho demana des del carrer i que està empenyent com mai. I també parlen de transparència, i encara no saben en què es gasta els diners la família del *guapo y el «preparao»* que no ha triat ningú democràticament. I també parlen en la moció d'imparcialitat, i no tenen cap pudor en utilitzar jutges i fiscals per portar querelles per permetre el debat en aquesta cambra o per licitar, de la mateixa manera que fa Andalusia, la compra d'urnes.

Feu totes les mocions que vulgueu. No serveixen per a absolutament res, perquè davant el tancament del règim i les actituds totalitàries que tenen vostès, els demòcrates anem a l'una i hi serem tots a finals de setembre, els del sí, els del no, els «indepes», els sobiranistes, els federalistes, perquè tots volem una república i la pregunta serà: on seran vostès –on seran vostès–, senyors del PSC? On seran vostès, senyors de Ciutadans? Ni xantatges ni amenaces, perquè això ho fan vostès contínuament.

I per acabar, nosaltres ho tenim clar: som catalans amb un vot i no tenim por d'utilitzar-lo. Posem ja data i pregunta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació té la paraula el senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades... Senyora García, jo penso honestament que ha perdut el temps. Ha dedicat un esforç, és veritat, a fer aquesta moció, que té uns quants punts; no és de les més llargues, també s'ha de dir, però és veritat que ha destinat un temps a fer uns punts, a plantejar una moció que es podia haver ventilat amb una sola frase, amb una sola idea. Es podia haver ventilat aquesta moció amb la idea de que vostès faran tot el possible per impedir la democràcia. Aquest és el resum d'aquesta moció. Aquesta és la idea que traspua, la síntesi del que vostè ha presentat avui aquí: faran tot el possible per evitar la democràcia.

I això neix d'aquesta al·lèrgia que tenen justament a la democràcia, són demofòbics. Si no, si no és amb una patologia d'aquest tipus, aquesta al·lèrgia a la democràcia, no s'explicaria tot el que fan per impedir les urnes, per impedir la democràcia. Són al·lèrgics a les urnes. És un estat demofòbic. Un estat demofòbic que fins i tot insinua que el fet d'haver-hi urnes pot generar una mala imatge a nivell internacional. I mentrestant financen alegrement la Fundació Francisco Franco. Aquest és l'estat demofòbic, aquest és l'estat de dret tal com l'entenen vostès. Així és com entenen la democràcia. Entenen la democràcia d'aquesta manera, i l'entenen amb querelles, amenaces, tribunals, fiscals que afinen. Així entenen vostès la democràcia en aquest estat demofòbic.

Amenacen cada dia per terra, mar i aire. Amenacen a través de la vicepresidenta del Govern espanyol, a través del president, a través de la fiscalia, a través dels fiscals, a través dels tribunals amenacen cada dia. I a sobre avui té la barra vostè de sortir aquí i dir que el president incita a la violència. S'ha de tenir molta barra, veient els antecedents i veient les declaracions que anem sentint dia darrere dia que ens amenacen per voler votar, que ens amenacen per voler protegir la democràcia, que ens amenacen per voler escoltar el poble de Catalunya, s'ha de tenir molta barra per venir aquí i dir que, a sobre, incitem a la violència. Són demofòbics, tenen al·lèrgia a les urnes.

I a més a més, ara últimament, a part de les amenaces, a part de sentir-nos cada dia segons què, últimament, darrerament, fixin-se –vostès coneixen perfectament però vagin mirant l'hemeroteca, vagin mirant les declaracions, els discursos que fan en aquest faristol–, últimament –els ho deia també la diputada Boya– ens diuen colpistes. Últimament intenten assimilar un procés democràtic, un procés legítim, un procés pacífic amb un cop d'estat. I això no és gratuït. Això no és atzarós. El que estan fent, el que pretenen fer amb aquest discurs és justificar ves a saber quina resposta; el que volen és legitimar ves a saber quina reacció.

Però no ho aturaran. No aturaran el poble. No aturaran els ciutadans i ciutadanes d'aquest país que volen votar. Ep, fins i tot part dels seus votants que també demanen fer el referèndum. No ho pararan. No pararan la democràcia. Malgrat les amenaces, malgrat els tribunals, malgrat aquesta demofòbia, malgrat aquest estat de dret que només parla de tribunals, de fiscals i de jutges, que només es querella, no pararan la democràcia.

I jo acabo, senyora García, fent-li una pregunta, una pregunta senzilla, fàcil. De fet, té tres minuts després per poder-la respondre. La faig a vostè com a representant del Partit Popular, però, en tot cas, l'hauríem de fer al conjunt del Partit Popular i sobretot al conjunt de les instàncies de l'Estat. La pregunta és senzilla: què pensen fer per aturar tanta democràcia? Com ho pensen fer? La pregunta és senzilla, la pregunta és fàcil: què pensen fer per aturar que els catalans i les catalanes puguem votar?

De fet, el resum, hi insisteixo –i acabo com començava–, el resum de la seva moció és: «Farem tot el possible per evitar que els catalans votin, farem tot el possible per evitar la democràcia.» Aquest és el resum de la seva moció. I la síntesi de la nostra resposta és: «Farem tot el que calgui per posar les urnes, farem tot el que convingui perquè els catalans i les catalanes puguem decidir lliurement el nostre futur.»

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Torrent. Per a pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bé, a veure, on el tinc... Senyor Coscubiela, el tinc assegut aquí i no està parlant des del púlpit que fa servir vostè per repartir carnets de moralitat. Per ser ateu, s'ha de dir que

a vostè sempre li agrada parlar de moralitat, d'autoritat i de disciplina, no sé si apostòlica o què. Quan ens parla de colonitzar els tribunals constitucionals, la veritat és que em fa moltíssima gràcia, no? Perquè, entre altres coses, el nostre Tribunal Constitucional li ha donat moltíssimes vegades la raó al Govern de la Generalitat amb recursos de competències i, per altra banda, no deixa de ser un òrgan que es nomena i nomenen els seus magistrats molt semblant com els països del nostre entorn. De fet fins i tot Alemanya en nomena cinquanta-cinquanta per senat i per congrés, no?, i nosaltres introduïm el Consell General del Poder Judicial.

A mi el que em sorprèn és que es parli de barbaritats, com dir, al final el Partit Popular l'interessa moltíssim, doncs, parlar d'aquesta amenaça de ruptura del que és Espanya i d'aquesta amenaça que el Govern de la Generalitat porta a terme de fer un referèndum unilateral d'independència, perquè això és com dir que l'esquerra radical el que vol en el seu interior més profund és que mai s'acabi amb la pobresa perquè, si no, deixarien d'existir com a tal políticament. És una barbaritat.

Al Partit Popular el que l'interessa, i veig que s'ha entès molt bé el contingut de la moció, és garantir la democràcia; garantir els drets de tots; garantir l'ordre constitucional i l'ordre estatutari i fer-ho com ho fan països tan avançats democràticament com són Alemanya, França o Estats Units. Aquest és el propòsit del Govern del Partit Popular, garantir que no hi hagi ningú que se senti per sobre de les lleis i dels drets que tenim reconeguts tots els ciutadans d'Espanya.

Per la qual cosa, hi han un parell d'esmenes que s'han presentat..., nosaltres no les hem acceptades per una qüestió: al final, és tan fàcil recolzar que es respectin les lleis, que es paralitzin referèndums il·legals, que exigeixin a les institucions que ens representin a tots i que no siguin segrestades pels partits, que nosaltres entenem que qüestions estilístiques no hi caben. Cal, o bé recolzar o bé rebutjar.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora García. Acabat el debat, cridem a votació. *(Pausa.)*
Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per contradiccions amb la senyora Esperanza García.

La presidenta

Per al·lusions, no? O per contradiccions? *(Pausa.)* Doncs, d'acord, per contradiccions. Trenta segons.

Joan Coscubiela Conesa

Sí. Senyora Esperanza García, em dec haver explicat molt malament. He dit que vostès no tenen autoritat moral, i això no és un concepte judeocristià, és l'*auctoritas* dels clàssics. Per fer coses, cal tenir *auctoritas*, i vostès, amb el tema del respecte a la llei, i sobretot en no voler utilitzar el conflicte com l'utilitzen per viure políticament, tenen molt poca *auctoritas* –dels clàssics, no dels judeocristians. M'explico?

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela.
Senyora García, per què em demana la paraula?

Esperanza García González

Per clares contradiccions del senyor Coscubiela. Escolti, a veure, el Partit Popular...

La presidenta

Trenta...

Esperanza García González

Perdó?

La presidenta

No, no. Li dono trenta segons.

Esperanza García González

Sí, sí –perdó. El Partit Popular no fa ús de les lleis en benefici propi, això ho fan vostès quan arriben a les institucions i el que fan és fer tot el contrari del que havien promès

als seus electors, saltant-se les lleis i fent servir els calés públics per a qüestions que tenen molt a veure amb partits i poc amb servei públic.

La presidenta

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada, de les lletres *c* i *d* del punt 2.

La presidenta

Es poden votar conjuntament? 2.*c* i 2.*d*, es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*)

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del punt *c* del punt 2, i, per tant, no es podrien votar junts. Gràcies.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 2.*c* i 2.*d*, que s'haurien de votar separatament. Per tant, començarem votant el 2.*c*, el 2.*d* i després la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, votem el punt 2.*c*.

Comença la votació.

El punt 2.*c* ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 83 en contra i 40 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.*d*.

Comença la votació.

El punt 2.*d* ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 83 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

(*Alguns aplaudiments.*)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i cinc minuts.